

Những bài văn đạt điểm tối đa

CỦA THÍ SINH THI ĐẠI HỌC TRUNG QUỐC
(2006-2012)

Biên dịch: Ngọc Ánh

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Ngọc Ánh, tên thật là Lý Tuệ Doanh (李慧莹), quê ở Khu tự trị Choang, Quảng Tây, Trung Quốc; tốt nghiệp trường Đại học Truyền thông Trung Quốc; là phát thanh viên, biên dịch viên, phụ trách chương trình *Hộp thư Ngọc Ánh* và chương trình *Văn nghệ cuối tuần* của Đài Phát thanh Trung Quốc (CRI); giải *Micro Vàng* Trung Quốc năm 2010.

Nhiều chương trình do chị phỏng vấn và xây dựng đoạt các giải thưởng xuất sắc trong lĩnh vực truyền thông đối ngoại của CRI và Trung Quốc.

CÙNG BẠN ĐỌC

Những năm gần đây, trong đề thi đại học môn Văn ở Trung Quốc, dạng đề mở đã trở nên quen thuộc, gây hứng thú cho các thí sinh khi làm bài tự luận. Đặc điểm của dạng đề này là mở, yêu cầu thí sinh vận dụng kiến thức tổng hợp đưa ra suy nghĩ, cảm nhận về một vấn đề nhân sinh. Các vấn đề nghị luận xã hội đặt ra rất sát với thực tế hàng ngày, giúp các thí sinh tự do trình bày quan điểm cá nhân, không bị gò bó trong khuôn mẫu bài học trên lớp, thả sức sáng tạo, “phóng bút”. Đề thi nhằm kiểm tra tính sáng tạo của thí sinh, không có đáp án cố định. Yêu cầu bài viết phải súc tích, ngắn gọn. Vì thế bài thi xuất sắc, mang ý nghĩa xã hội sâu sắc được coi như một bài tản văn.

Nhận thấy yêu cầu về học, thi môn Văn của giáo dục Trung Quốc khá gần gũi với yêu cầu học, thi môn Ngữ văn của giáo dục Việt Nam, nhằm giúp các học sinh có thêm tài liệu tham khảo trước các kỳ thi, kiểm tra và nhất là kỳ thi cuối cấp và đại học, đồng thời giới thiệu với đông đảo bạn đọc Việt Nam về suy nghĩ cũng như cách viết văn của thế hệ trẻ Trung Quốc hiện nay, Nhà xuất bản Văn học xuất bản cuốn sách Những bài văn đạt điểm tối đa của thí sinh thi Đại học Trung Quốc (2006-2012). Những cách nhìn nhận vấn đề sâu sắc,

tư duy mạch lạc, hành văn súc tích, đa dạng,... sẽ cho người đọc thêm nhiều suy ngẫm. Đặc biệt, sau mỗi bài làm đều có lời bình phân tích thêm về cấu trúc dàn bài, ý tưởng, cách triển khai vấn đề,... có thể xem là những hướng dẫn bổ ích cho học sinh có thêm kinh nghiệm trong quá trình làm bài tự luận.

Trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc!

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

ĐÔI ĐIỀU VỀ MÔN LÀM VĂN THI ĐẠI HỌC CỦA TRUNG QUỐC

Lịch thi tuyển sinh đại học trong cả nước Trung Quốc diễn ra thống nhất vào ngày 7 và 8 tháng 6 hàng năm. Đề thi môn ngữ văn gồm các phần ngữ pháp, phần đọc và phân dịch văn cổ sang tiếng Hán hiện đại vv..., cuối cùng là phần làm văn. Tổng số điểm môn ngữ văn là 150 điểm, trong đó phần làm văn là 60 điểm, cho nên đề làm văn hàng năm thường được sự quan tâm trong xã hội Trung Quốc.

Hơn 30 năm qua kể từ khi tiến hành cải cách mở cửa đến nay, ngành giáo dục Trung Quốc không ngừng cải tiến phương pháp ra đề văn viết. Đến nay, các trường khi ra đề môn làm văn luôn cố gắng để cho các thí sinh phát huy khả năng sáng tạo, vận dụng kiến thức và cách dùng từ, cho nên đề thi môn làm văn thi đại học của Trung Quốc rất phong phú, đa dạng, sinh động, linh hoạt và phát huy tính sáng tạo cao độ.

Hàng năm, cả nước có 2 bộ đề văn thống nhất, ngoài ra có 17 tỉnh và thành phố được ra đề văn riêng, mang nội dung khác nhau, hình thức rất phong phú. Phần lớn các đề thi này đều yêu cầu thí sinh căn cứ theo tài liệu cho sẵn rồi tự chọn thể loại và hình thức để làm bài.

*Chương trình **Hộp thư Ngọc Ánh** của Đài Phát thanh Quốc tế Trung Quốc (CRI) luôn luôn là bến hẹn tình bạn, là mảnh vườn kiến thức của các bạn thính giả và cư dân*

*mạng Việt Nam. Là người dẫn chương trình này, kể từ năm 2006 đến nay Ngọc Ánh đã chọn lọc, biên dịch và giới thiệu nhiều bài văn đạt điểm tối đa của thí sinh trong các mùa thi tuyển đại học ở Trung Quốc, qua chương trình **Hộp thư Ngọc Ánh** phát trên làn sóng điện và đăng trên trang web CRI để đáp ứng yêu cầu của đông đảo thính giả và độc giả Việt Nam. Nay Ngọc Ánh tập trung những bài văn đạt điểm tối đa nói trên, thông qua Nhà xuất bản Văn học Việt Nam và công ty TNHH Văn hóa và truyền thông quốc tế(ICAM)Việt Nam để giới thiệu với các quý độc giả, mong có thể gợi ý phần nào để các thầy các cô giáo và các bạn học sinh Việt Nam có thể tham khảo trong quá trình dạy và học tốt môn văn học.*

Xin cảm ơn quý độc giả!

Dịch giả Ngọc Ánh

**MỘT SỐ BÀI VĂN
ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA
TRONG KỲ THI
TUYỂN SINH ĐẠI HỌC
NĂM 2006
CỦA TRUNG QUỐC**

THÀNH PHỐ BẮC KINH

Đề bài:

Rất nhiều đô thị đều có biểu trưng văn hóa đại diện cho thành phố của mình, đồng thời cũng có nhiều thứ mang giá trị kế thừa và phát huy, chính những thứ đó có thể được coi là biểu trưng của thành phố đó. Cố Cung, Tử hợp viện là biểu trưng của Bắc Kinh; xiếc Thiên Kiêu, tiếng rao bán hàng rong trong các ngõ hẻm là biểu trưng của Bắc Kinh; thư họa Xưởng Lưu Ly, tác phẩm văn học của Lão Xá là biểu trưng của Bắc Kinh; khu phố thương mại Vương Phủ Tỉnh, vườn Công nghệ khoa học Trung Quan Thôn là biểu trưng của Bắc Kinh... Theo đà xã hội phát triển, sau này còn nhiều biểu trưng mới nữa của Bắc Kinh sẽ không ngừng xuất hiện. Giữ gìn biểu trưng trước kia, tạo nên những biểu trưng mới là tâm nguyện chung của người Bắc Kinh.

Mời anh/ chị lấy “Biểu trưng của Bắc Kinh” làm chủ đề, làm bài văn trình bày cảm nhận và nhận xét của mình. Ngoài thơ ca, không hạn chế về thể loại, bài làm phải trên 800 chữ.

Bài làm:

Lão Xá với Bắc Kinh - Biểu trưng của Bắc Kinh

Tôi trông thấy anh chàng Tường Tử đang mân mê mấy đồng tiền Tây trong tay, bụng anh ta đang tính toán cho việc mua chiếc xe xích lô mới, miệng lầm nhảm mấy chữ số nhân của mình, chiếc xe xích lô Tây ở bên cạnh anh ta màu đen kịt, vành xe bóng lộn, sáng loáng; Tôi trông thấy anh chàng Vương Thuận đang vừa bận lau chùi chiếc bàn uống trà, vừa luôn miệng đơn đả chào mời khách, tay kia cầm ấm trà to bự của Bắc Kinh cũ, hơi nước phun ra từ miệng ấm nghi ngút; Tôi trông thấy gốc cây thạch lựu dưới mái hiên ngôi nhà chính của gia tộc họ Kỳ đang ra hoa đỏ rực, mấy chú thỏ đế bằng vải mà người Bắc Kinh cũ gọi là Lão Thỏ bày trên chiếc bàn Bát tiên đang ngẩng đầu ưỡn ngực, cụ ông đang mỉm cười gật đầu; Tôi trông thấy Sa Tử Long không lên tiếng đang nhìn chăm chăm vào đám đồ đệ, trong bụng nghĩ thầm: “Không truyền, không truyền”, cây súng dài của Cục Bảo an Bắc Kinh cũ, đang lẳng lẽ dựng ở góc tường, thật xứng với ông chủ của nó, v.v...

Độc tác phẩm của nhà văn Lão Xá, dường như bị

các nhân vật trong tác phẩm dẫn dắt, đi du ngoạn khắp các phố phường ngõ hẻm của Bắc Kinh, hít thở bầu không khí Bắc Kinh, thưởng thức màu sắc Bắc Kinh, lắng nghe nhịp điệu Bắc Kinh, cảm nhận tâm tình Bắc Kinh, v.v... Tác phẩm của Lão Xá chính là biểu trưng của Bắc Kinh đầy thôi.

Đó chính là những mối tơ vò, từng li từng tí một. Như một đoạn nhạc đàn nhị Bắc Kinh, mạnh mẽ rộn rã giai điệu da diết, dư âm vang mãi; Như một ấm trà hoa nhài, hương thơm man mác, thoảng mãi không thôi.

Quên sao được Lão Xá thưởng thức các món ẩm thực của Bắc Kinh—“Hạt dẻ của làng Hương to mập, rang trong chiếc chảo đầy sỏi đường nghe cứ ‘xộn xạo’, ngay cả làn khói trà bốc ra từ dưới đáy chảo cũng thơm phức”, “Cua nước hồ Cao Lương Đỏ, đựng trong chiếc giỏ tre, dọc đường ngân tiếng rao bán; còn những ai biết thưởng thức thì đến các tửu lầu, dùng chiếc búa gỗ nhỏ, gõ nhẹ nhẹ lên chiếc cang cua đầy lông mao”—chỉ Bắc Kinh cũ mới có được phong vị thu hút khách ăn như vậy; và cũng chỉ Lão Xá mới có thể thưởng thức một cách tinh tế thần kỳ như vậy.

Tuy quê Lão Xá ở tỉnh Sơn Đông, nhưng ông sinh ra và lớn lên ở Bắc Kinh, do vậy mà hết sức yêu mến Bắc Kinh. Ông yêu mọi thứ của Bắc Kinh, ví dụ như những bức tranh Tết dán mỗi dịp Tết âm lịch: vui tươi, ngây ngô, nhưng lại rất khí thế; Chi tiết, tinh xảo, lại

càng tỏa ra bầu không khí văn hóa. Với ngòi bút của mình, với tấm lòng của mình, Lão Xá đã miêu tả và tô điểm nên một Bắc Kinh chân thật và lý tưởng, một Bắc Kinh hiện thực giàu ý thơ bằng tình yêu mến Bắc Kinh vô bờ bến của mình. Thế là, tác phẩm của Lão Xá, tên tuổi của Lão Xá, cũng vì vậy mà trở thành tiêu chí của Bắc Kinh, trở thành biểu trưng của Bắc Kinh.

Lão Xá từng ra nước ngoài du học, Lão Xá tất nhiên biết được rằng thời đại rồi sẽ thúc đẩy “Bắc Kinh cũ” đổi thay thành “Bắc Kinh mới”, đây là thứ tình cảm phức tạp đan xen giữa vui mừng và có chút ngậm ngùi. Thứ tình cảm này thường bộc lộ trong các tác phẩm của ông: Thụy Tuyên, nhân vật chính trong tiểu thuyết *Tứ Đại đồng đường* rất thích đi dạo các dãy phố cũ như Bát Diện Tào, Đại San Lan, Xưởng Lưu Ly, thế nhưng ông cũng từng than phiền rằng “không bao lâu nữa, rồi các cửa hàng này đều sẽ biến đi hết”. Chính vì vậy, trên vũ đài lớn Bắc Kinh, Lão Xá cố gắng tạo nên ngôn ngữ mới và gây dựng nên hình tượng mới, sáng tạo nên biểu trưng mới của Bắc Kinh.

Thế là nhà văn Lão Xá, người phát hiện, yêu mến và sáng tạo nên biểu trưng của Bắc Kinh cũng đã trở thành tượng đài vĩnh cửu cho lịch sử và hiện thực của Thành phố này trong con mắt cũng như tâm trí của người Bắc Kinh.

Lời bình:

Những bài văn đạt điểm cao (57 điểm trở lên) của các thí sinh Bắc Kinh trong kỳ thi đại học năm 2006 cũng tương đương với các kỳ thi đại học của mọi năm. Tuy có khá nhiều thí sinh có trình độ viết văn khá, nhưng dàn ý bình thường, nhiều em viết hết biểu trưng này đến biểu trưng khác của Bắc Kinh, nhưng chưa đi sâu vào hàm ý sâu sắc của đằng sau những “biểu trưng” đó, cho nên số điểm làm văn của các em đó không cao lắm.

Lão Xá là tác giả nổi tiếng Trung Quốc, đề tài sáng tác tiểu thuyết, kịch, tản văn của ông phần lớn đều xuất phát từ nội dung sinh hoạt đời thường của người dân Bắc Kinh. Bài văn “Lão Xá với Bắc Kinh” trên đây, đã ví Lão Xá chính là “biểu trưng” của Bắc Kinh, điều này rất chính xác lại mang ý nghĩa lịch sử. Qua đó có thể thấy, thí sinh này rất quen thuộc với những tác phẩm nổi tiếng của Lão Xá, phần đầu bài viết đã liệt kê hình ảnh nhân vật trong một số tác phẩm của Lão Xá một cách rất ngắn gọn và sinh động; Phần thứ hai bài viết đã chọn lọc một số từ ngữ hay trong tản văn của Lão Xá, khiến độc giả cảm rất thấy gần gũi và ấm áp; Phần thứ ba thật như “vẽ rồng thêm mắt”, đã mượn câu “chuyển giao cũ mới” dưới sự giáo dục, tư tưởng và ngôn ngữ của Lão Xá, đưa ra kết luận “Biểu trưng” của Bắc Kinh sẽ không ngừng “đổi cũ thành mới”. Toàn văn bài viết này trôi chảy mượt mà, tư duy rõ ràng, có sự tu dưỡng văn học tương đối sâu.

TÌNH HỒ BẮC

Đề bài:

Đọc câu chuyện ngụ ngôn sau đây, rồi viết bài văn trên 800 chữ theo yêu cầu:

“Một con chim ưng từ trên đỉnh núi Tụ lao như cắt xuống, quặp luôn một chú cừu non rồi bay đi. Quạ trông thấy hết sức thèm muốn, nó nghĩ bụng: Giá như ta cũng có bản lĩnh như vậy thì tốt biết nhường nào. Thế là quạ ta liền bắt chước động tác lao xuống của gã chim ưng, rồi suốt ngày ra công luyện tập. Quạ ta cảm thấy mình tập đã khá lắm rồi, liền từ trên cây cao vừa kêu “quạ quạ” vừa lao thẳng vào chú cừu non, định quặp lấy chú cừu bay lên. Thế nhưng thân hình quạ nhẹ quá, móng chân của nó bị lông chú cừu non cuốn chặt lấy, cho dù quạ ta gắng sức vỗ cánh thế nào cũng không thể bay lên được, rốt cuộc nó bị người chăn cừu tóm sống.

Đứa con của người chăn cừu thấy thế liền hỏi cha, đây là loài chim gì vậy, người cha nói: “Đây là loài chim quên mất cả tên mình là gì.” Đứa bé vuốt ve mình con quạ rồi nói: “Mày cũng đáng yêu đấy chứ!”

Yêu cầu: Hãy lý giải câu chuyện ngụ ngôn nói trên, đề từ một khía cạnh, một góc độ nào đó, tự xác định tiêu đề, thể loại, dàn ý để làm bài; Không được thoát ly hàm ý của tài liệu cho sẵn, không được bắt chước, không được sao chép lại.

Bài làm:

Hai cây hoa

Trong sân có cây hoa. Gọi nó là một cây hoa là vì nó là cây Hòe cao to sừng sững thẳng đứng dưới bầu trời trong xanh, tán lá sum xuê dang rộng che phủ thành một khoảnh đất râm mát. Sương sớm dày đặc, những chùm hoa hòe cứ từng chùm từng chùm chen lẫn nhau, xô đẩy nhau. Hoa Hòe từng chùm từng chùm tạo thành những mảng màu trắng, hương hoa quá nồng, nồng đến nỗi ngát thành một mảng màu trắng, có những chùm từng sợi từng dây cuộn lấy nhau, đăm chìm trong gió, rồi rủ xuống trông như những chiếc chuông gió tinh tinh tang tang đung đưa dưới ánh nắng mặt trời.

Hoa đẹp như vậy, nên cứ đến tháng 3 hàng năm đã thu hút hàng đàn hàng lũ trẻ con hơn hỏ đến chơi dưới gốc Hòe.

Thế nhưng, bé Lạc, đứa em họ tôi lại nói: “Em cũng trồng một cây hoa.”

Tôi trêu nó : “Thế Lạc trồng hoa gì nào?”

Nó nhìn quanh một lượt, rồi chỉ tay vào một chậu hoa đã ngả sang màu xám để ở góc vườn, rồi nói: “Kia kia, hoa đấy.”

Tôi đưa mắt nhìn theo, cười đến suýt ngã ra. Đây là một chậu cây Văn Trúc đã sắp chết, bị mẹ nó bỏ vào một xó vườn. Đừng nói đến thân cây mềm oặt, mà ngay cả những chiếc lá hình kim nhỏ li ti cũng héo quắt héo que. Cây Văn Trúc đó có thể sống xanh tươi trở lại và nở hoa được hay không, cũng đủ khiến bé Lạc đau đầu, khó nói nên lời.

“Không thể được đâu, em biết không, cây Văn Trúc là cây Văn Trúc, còn cây Hòe là cây Hòe, Văn Trúc không bao giờ nở hoa đâu.”

Thế là từ đó, bên ngoài cửa sổ là cây Hòe tươi tốt, diêm dúa, bên trong cửa sổ là chậu Văn Trúc ủ rũ héo hon, ỉu xiu.

Mùa xuân về. Hàng bạch dương hơn hờ vi vu reo cùng gió, cỏ hoa lá xanh tươi mon mồn, những cánh chim giấy của lũ trẻ khéo tay gấp đang bay bay theo những bước chân chạy nhảy nô đùa... Chỉ có mỗi bé Lạc em họ tôi là đưa ra kế hoạch trồng cây hoa và nó đã làm rất nghiêm chỉnh, không ngần ngại chút nào. Đêm đêm hoa sen thoang thoảng hương thơm, tiếng côn trùng rí rả kể chuyện, đâu đâu cũng trăm hoa đua nở, lá cành tốt tươi. Chỉ mỗi đứa em họ tôi yêu hoa, luôn miệt mài chăm sóc hoa, xới đất tưới cây.

Mùa thu đến. Gió thu lành lạnh, cây cối rụng lá, trái quả trĩu cành, hương lúa ngát ngậy. Chỉ mỗi đứa em họ tôi, nó cứ thủ thỉ nói chuyện với cây Văn Trúc, dán mắt ngắm cây.

Mùa đông lại đến. Tuyết phủ trắng xóa, băng đóng trĩu cành, mọi vật im ắng, mọi người co cụm lại. Chỉ mỗi mình đứa em họ tôi vẫn ngồi ngắm cây hoa, nó với hoa là bạn thân thiết.

Lại đến mùa xuân của một năm mới. Cây hoa của bé Lạc không ra hoa gì cả, mà bé mấy hôm nay lại bị ốm rồi. Dì Hai nói với tôi rằng: “Rõ thật, trồng hoa với chả trồng hoét làm gì cơ chứ, nếu cây Văn Trúc mà ra hoa, lại chẳng thành chuyện lạ đời đến nực cười hay sao?” Lúc này, lại đang là tháng 3, hoa Hòe lại nở rộ, tôi sợ bé Lạc nhìn thấy thì sẽ buồn lòng, định kéo rèm che đi. Nhưng bé Lạc kêu lên: “Chị ơi, đừng che, đừng che, chị ôm chậu văn trúc lại đây cho em.”

Bé Lạc chỉ cây Văn Trúc nói: “Chị xem, cây hoa đẹp không nào?” Tôi nghĩ bụng, đâu có phải là cây hoa cơ chứ? Có lẽ nó sốt cao nên nói linh tinh chẳng? Bé Lạc lại chỉ vào ngọn cây vừa nhú lộc non nói: “Đây chẳng phải là hoa hay sao?” Đúng là có lộc non nhú ra từ ngọn cây, như nụ hoa đang nhú ra vậy—Đây là hoa thật ư? Thì cứ coi như hoa thật đi. Đôi mắt tôi bỗng cảm thấy nóng nóng, tôi ôm bé Lạc vào lòng, nói: “Ừ, hoa đấy, Văn Trúc và cây Hòe đều là hai cây hoa rất đẹp.”

Bên ngoài cửa sổ, bên trong cửa sổ, hương hoa thoang thoang.

Lời bình:

Đề bài văn này then chốt là ở chỗ người chấm cừu trong đề bài cho sẵn và câu chuyện của hai chị em bé Lạc. Thí sinh đã lập dàn ý như sau:

1. Con quạ không xuất phát từ thực tế của bản thân mình, cuối cùng bị người chẵn cừu bắt đi, qua đó có thể thấy, mọi việc đều phải xuất phát từ thực tế của bản thân.

2. Con quạ đã làm một việc mà người khác không dám làm và cũng không dám nghĩ, mặc dù không thành công, nhưng vẫn đáng để động viên.

3. Kêu gọi hãy đối xử thân thiện với những người yếu kém. Quan tâm đến tâm lý và nguyện vọng của cộng đồng yếu kém.

4. Trước cùng một đối tượng, cùng một hành động, những người khác nhau có thể nhìn bằng con mắt hoàn toàn khác nhau.

“Hai cây hoa” là một bài tản văn rất hay, mang ý nghĩa sâu sắc, nói lên thí sinh có trình độ làm văn tương đối cao. Trong bài văn, không có một chữ nào liên quan đến tài liệu câu chuyện ngụ ngôn “Con Quạ bắt chước chim Ưng già đi bắt con cừu”, nhưng điều dễ dàng phát hiện ra là, bài văn rất gần gũi với ngụ ý của câu chuyện ngụ ngôn. Phần kết của bài văn viết: “Đây là hoa thật ư? Coi như hoa thật đi!”, “Văn Trúc và cây Hòe đều là hai cây hoa rất đẹp”, vừa bất ngờ, nhưng lại hợp tình hợp lý, khiến ý nghĩa của bài văn này được thăng hoa.

THÀNH PHỐ THƯỢNG HẢI

Đề bài:

Hãy làm theo đề bài: “Tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn”.

Yêu cầu:

1. Bài làm trên 800 chữ;
2. Không được làm thành thơ;
3. Không được tiết lộ thông tin liên quan tới cá nhân.

Bài làm 1:

Tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn

Ở đây, tôi muốn nắm lấy bàn tay của những người dám nói lên sự thật, để bày tỏ lòng kính trọng, sự ủng hộ của tôi, bày tỏ sự ủng hộ và quyết tâm dám nói lên sự thật của tôi cũng như các bạn vậy.

Có người từng nói, nếu im lặng trước sự thật thì không khác nào là nói dối. Đúng vậy, trước sự thật, không phải ai cũng có lòng can đảm để nói lên sự thật trước người đời, bởi vì sự thật thường đi đôi với trở ngại, bài xích, thậm chí bị dọa dẫm với tính mạng. Trong xã hội ngày nay nhan nhản những dối trá, đâu

đâu cũng có lời nói dối, mọi người ngày càng quen với sự né tránh, che đậy hoặc xóa bỏ nó. Nhưng điều khiến chúng ta cảm thấy an ủi là, có một số người, họ không sợ khó khăn nguy hiểm, dám nói lên sự thật, cho nên nắm lấy bàn tay các bạn, là nguyện vọng chân thành của tôi.

Những người dám nói thật, hẳn là có lòng can đảm vượt lên mọi trắc trở, mà lòng can đảm nhất định phải đến từ tinh thần trách nhiệm bao dung và tấm lòng nhân ái.

Ngụy Chính, một vị đại thần nổi tiếng thường xuyên nêu ý kiến cho nhà vua trong lịch sử Trung Quốc, ông không bao giờ coi sắc mặt của nhà vua để định hướng cho lời ăn tiếng nói của mình. Ông luôn nhằm vào hiện tượng bất cập của thời cuộc, nói thật nói thẳng mới là tác phong của ông. Tôi tin rằng, ông Ngụy Chính nhất định là con người có sứ mệnh “xây đời dựng nước” nên mới có được bản lĩnh như vậy, ông nguyện làm tấm gương, soi sáng một thời nhà Đường thịnh thế. Chung Nam Sơn, người đầu tiên nêu ra bệnh Sars, ông xuất phát từ trách nhiệm của một lương y nhân dân, ông đứng ra từ trong đám đông còn rất mơ hồ về bệnh Sars, lớn tiếng thông báo ngay cho Tổ chức Y tế thế giới để chống lại dịch bệnh Sars bằng sức mạnh của toàn xã hội. Chính lời kêu gọi của ông đã xua tan màn sương che đậy sự thật, có được sức mạnh muôn người như một, đồng tâm hiệp lực chống lại dịch Sars. Bạn thấy chưa, một lời nói thật

có tác dụng quan trọng như thế nào đối với xã hội, chúng ta làm sao mà không kính trọng những dũng sĩ dám nói nên sự thật như vậy?

Tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn, bởi vì tôi ủng hộ bạn. Nói lên sự thật, nghe ra rất đơn giản, nhưng bạn biết chẳng, những dũng sĩ dám nói thật thường phải gánh chịu sức ép đến từ mọi phía, thậm chí cả mối đe dọa đến tính mạng.

Cao Diệu Khiết, người đầu tiên vạch trần bệnh AIDS. Người cao tuổi nói lên sự thật này không những không giành được vinh dự và khen thưởng xứng đáng, mà còn bị mọi người chửi vắn, thậm chí bị quan chức địa phương đe dọa. Trương Thuần Như, người Hoa mang quốc tịch Mỹ, dám đứng ra vạch trần sự thật về cuộc thảm sát Nam Kinh qua tấm ảnh của chị. Chúng ta thật rất khó mà tưởng tượng ra người thiếu nữ có nét mặt thanh tú và thân hình nhỏ nhắn như vậy mà đã dám đứng lên vạch trần sự thật và bất chấp mọi sự đe dọa nguy hiểm đến tính mệnh đối với cô đến từ thế lực cánh hữu như thế nào. Thế rồi, người thiếu nữ này cuối cùng đã tự sát để kết thúc cuộc đời mình. Tôi cảm thấy thật sự đau lòng, vì sao chúng ta lại không dành cho họ sự giúp đỡ và ủng hộ khi cảnh ngộ của họ gặp khó khăn? Cho dù chỉ nắm lấy bàn tay họ khi gặp mặt hoặc từ trong đáy lòng mình, để họ không cảm thấy lẻ loi, bởi vì chỉ có hậu thuẫn như vậy mới có thể tiếp thêm sức mạnh cho họ.

Tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn, bởi vì tôi muốn bạn dẫn dắt tôi tiến lên. Mỗi khi tôi lưỡng lự trước sự thật, mỗi khi tôi do dự trước hiện thực, đều có bàn tay như vậy dẫn dắt tôi. Tuy không nói nên lời, nhưng trong lòng tôi đã cảm nhận được là: Tôi đã nói nên sự thật. Tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn, càng mong muốn cả xã hội đều nắm lấy những bàn tay như vậy. Tin rằng, sức mạnh này sẽ đổi lấy một thế giới trong sạch hơn.

Lời bình:

Tại trường thi, thí sinh nên “viết những gì” đương nhiên là điều quan trọng, song quan trọng hơn là “nên viết như thế nào”. Cho nên nhất thiết phải phát huy sở trường của mình, tránh mặt yếu của mình. “Tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn”, thoát xem như khó làm thành một bài văn nghị luận, song thí sinh này sau khi suy nghĩ và làm bài, đã phát huy sở trường viết văn nghị luận của mình.

Sự thành công của bài văn này thể hiện ở mấy điểm sau đây:

1. Bài làm có tâm cao và chiều sâu. “Tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn”, trong xã hội hiện thực, rõ ràng không phải là việc dễ dàng, cần phải có dũng khí, thậm chí đôi khi còn phải dám trả giá bằng cả tính mạng của mình, cho nên nắm lấy bàn tay của họ, là việc hết sức đáng quý.

2. Kết cấu giữa các đoạn k hárõ ràng. Mở đầu bài văn, thí sinh trực tiếp đưa ra quan điểm của mình, dùng ba từ then chốt là “tôn kính”, “ủng hộ” và “quyết tâm” dẫn dắt

cho cả bài văn, phần dưới khi viết nguyên nhân “muốn”, đã căn cứ theo ba mặt nói trên rồi lần lượt viết ra, tầng thứ rất rõ ràng, cuối cùng đã giải quyết yêu cầu của đề bài ngay từ phần mở đầu, khiến chủ đề thăng hoa, làm cho kết cấu bài văn trở nên chặt chẽ, hoàn chỉnh.

3. Nội dung đầy đủ, có luận chứng và phân tích sâu sắc phong phú, giọng văn trôi chảy, đây là một bài văn nghị luận tương đối xuất sắc.

Bài làm 2:

Tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn

Khi bạn muốn rời khỏi tôi, muốn rời khỏi tôi trong khoảnh khắc, thì tôi lại muốn nắm lấy bàn tay bạn, mãi mãi không bao giờ rời xa.

Nhà văn nổi tiếng Thẩm Tông Văn từng nói: “Chúng ta yêu nhau suốt đời, thế mà cuộc đời lại quá ư ngắn ngủi” .

Còn tôi, tôi chỉ muốn nắm lấy bàn tay bạn, không cần phải nói một lời nào, bởi vì bất cứ lời nói nào cũng không thể diễn tả hết được những lời trong trái tim tôi dành cho bạn.

Bạn có biết vì sao không? Vì sao mà tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn, không muốn rời xa?

Bởi vì, bạn—, bạn chính là Văn học. Chính bạn khiến tôi chứng kiến cảnh bi hoan ly hợp của người đời, chính bạn khiến tôi ném trái cuộc đời như áng thơ tuyệt diệu; chính bạn giúp tôi nhận biết được sự thật của cuộc sống, và cũng chính bạn đã thôi thúc tôi quyết chí khắc phục mọi hiểm nguy, vượt lên giới hạn.

Đúng vậy, chính bạn đã đưa dòng nước trong lành tưới mát tận đáy lòng tôi, khiến ngọn lửa nhiệt tình và ý chí quyết tâm bùng cháy trong tôi.

Chính bạn khiến tôi nhìn thấy cảnh Lý Bạch cầm gươm rời khỏi Tráng An, Tô Đông Pha phiêu bạt đến Hải Nam, Ngô Kính Tử viết nên cuốn *Nho lâm ngoại sử* trong cảnh khốn quẫn, Tào Tuyết Cần gửi gắm nỗi buồn thương của mình vào cuốn tiểu thuyết *Hồng lâu mộng*; Chính bạn, đã khiến tôi chứng kiến sự hằn thù của bá tước Cristo, sắc đẹp mê hồn và nỗi niềm thê lương của nàng Tess, nàng Nara bỏ nhà ra đi, rồi Anna Karenina nằm sấp xuống đường ray, và rồi sự theo đuổi của Paven, tinh thần đấu tranh của Helen; Chính bạn, đã đưa tôi vượt qua không gian và thời gian, để tôi được nếm trải mùi vị của trần gian.

Cũng chính bạn, vào những đêm khuya, khiến tôi say sưa nghiên ngẫm, để thưởng thức bạn, yêu bạn, mến bạn, đặc biệt là yêu thích những vần thơ, những câu từ của bạn.

Trong đêm khuya tôi cảm nhận quang cảnh hùng vĩ:

*"Vô biên lạc mục tiêu tiêu hạ,
Bất tận Trường Giang cồn cồn lại"*

Có nghĩa là:

*"Mênh mang lá rụng rơi xào xạc
Bất tận Trường giang cuộn cuộn trào"*

Và quang cảnh chi tiết cụ thể đến nỗi:

*"Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô
Tảo sắc giao khán cận khước vô"*

Có nghĩa là:

*Phố trời mưa phùn ngấm xộp mềm
Xa trông cỏ xanh gần chẳng thấy .*

Rồi cảm nhận sự phóng khoáng của
*“Mã tác Địch Lư phi khoái,
Cung như phanh lịch huyền kinh”,*

Có nghĩa là : Phi nhanh như ngựa Địch Lư, cung
bắn nhanh như chớp giạt. Và cảnh hàm xúc “*Dương
liễu ngạn, liễu phong tàn nguyệt*”.

Có nghĩa là
*“Dương liễu đứng rủ ven sông.
Gió ban mai thổi trắng tàn trên không”*

Rồi cảm nhận cảnh thanh nhàn:
*“Thái cúc Đông Ly hạ
Du nhiên kiến Nam Sơn”*

Tạm dịch là:
*Hái hoa cúc dưới Đông Ly
Bỗng nhiên thấy dãy Nam sơn trước mình.*

Và quang cảnh lãng mạn:
*“Đình xa tọa ái phong lâm vãn
Xương điệp hồng vu nhị nguyệt hoa”*

Tạm dịch là:
*“Xuống xe ngắm cảnh rìng phong
Lá đỏ đẹp tựa hoa mùa tháng hai”*

Trong đêm khuya như vậy, nhờ có bạn mà tôi cảm
nhận được sự thẩm đượm màu sắc và đậm đà vị

hương; chính vì có bạn mà tình cảm của tôi trở nên phong phú.

Và vẫn chính là bạn, khi tôi cảm thấy buồn chán bạn đã nói cho tôi biết rằng: “Thiên sinh ngả tài tất hữu dụng”, có nghĩa là, trời sinh ra ta có tài ắt sẽ có ngày dùng đến ta, hoặc “Con người sinh ra không phải là để thất bại.” Khi tôi ra sức phấn đấu, bạn lại nói với tôi rằng: “Cứ như vậy nhé, người có chí ắt làm lên.” Khi tôi thành công, bạn lại khuyên tôi rằng: “Mãn chiêu tồn, khiêm thụ ích.” Có nghĩa là: kiêu ngạo sẽ thiệt thòi, khiêm tốn sẽ có ích.

Chính bạn khiến tôi tràn đầy lòng tin, khiến tôi không khỏi thốt lên: “Ngưỡng thiên đại tiểu xuất môn khứ, ngã bối khí thị Phùng khao nhân.” Có nghĩa là: Ngẩng đầu cười lớn ra khỏi cửa, thân kiếp tôi đâu phải là cỏ rom.

Chính bạn đã khiến tôi giữ gìn bản tính trong trắng thơ ngây, có thể cùng lũ trẻ cất tiếng gọi vầng trăng là chiếc “khay bạch ngọc”, có thể mộng tưởng nàng Hằng Nga sinh đẹp trên cung trăng.

Chính bạn, khiến tôi biến đau khổ của mình chỉ còn lại chút mỏng manh như sắc vàng trên cánh ve sầu.

Chính bạn, đã thổi cho nụ hoa hé nở, cho hương hoa thơm ngào ngạt.

Tất cả là nhờ có bạn—Văn học, tôi làm sao mà có thể xa rời bạn được, làm sao mà có thể làm mất đi bạn

được. Xin bạn đừng né tránh tôi, hãy để tôi — nắm lấy bàn tay bạn.

Lời bình:

Hình thức mở đầu của bài văn này như một bài thơ. Đặc biệt và mới mẻ, êm dịu và ấm áp. Cả bài văn đứng từ góc độ nhân cách hóa “văn học” — thành “người bạn”, với những dòng văn tràn đầy tình cảm, bày tỏ tiếng nói từ đáy lòng muốn nắm lấy bàn tay của Văn học cho đến mãi mãi. Những từ “là bạn”, “vẫn là bạn”, “và vẫn là bạn” từ nhiều góc độ, trình bày từng bước “nguyên nhân vì sao mà mình lại muốn nắm lấy bàn tay bạn”; Văn học đưa mình xuyên qua thời gian và không gian; làm cho cuộc sống trở nên phong phú đa dạng; Khiến mình hiểu được triết lý của cuộc sống. Cách hành văn trôi chảy, thể hiện tình cảm phong phú, liên mạch. Điều đáng khen là từ đầu đến cuối bài văn đều có sức truyền cảm “nắm lấy bàn tay của văn học”, thể hiện khả năng tổng hợp của thí sinh trong sử dụng chữ nghĩa. Điều khiêm khuyết là dẫn chứng quá nhiều, khiến bài văn hơi thiếu sự mộc mạc.

TÌNH CHIẾT GIANG

Đề bài:

Hãy đọc đoạn văn sau đây, rồi làm bài theo yêu cầu:

Theo ghi chép trong cuốn “Liệt tử”: Tử Cống học mệt quá, nói với Trọng Ni rằng: “Con mong được nghỉ ngơi.” Trọng Ni nói: “Cuộc sống không thể dừng lại.” Cổ kim Đông Tây còn rất nhiều lý luận liên quan như vậy, ví dụ như:

Con người không ngừng tiến hành công việc mang tính sáng tạo, công việc là biện pháp tốt nhất khiến con người cảm thấy vui vẻ. — Kant

Cuộc đời tôi trên cơ bản chỉ là làm việc siêng năng. — Goethe

Nghỉ ngơi không phải là thỉnh thoảng mới một lần, mà phải là chiếm một phần ba trong sinh hoạt của con người. — Chuyên gia Du lịch

Con người cần phải biết nghỉ ngơi trước thời hạn, có nghĩa là nghỉ ngơi trước khi cảm thấy mệt mỏi thì mới đạt hiệu quả tốt nhất. — Chuyên gia y tế

Đọc những dòng trên đây, bạn có cảm nhận gì, hãy làm bài văn mang đầu đề “Sống không nghỉ ngơi, sống phải nghỉ ngơi”. Có thể thuật lại chuyện của bạn hoặc câu chuyện xảy ra bên cạnh bạn, hãy trình bày cảm nhận chân thật của bạn, hoặc có thể trình bày rõ quan điểm của bạn.

Bài làm:

Lẩn tránh không bằng trở về

Bên bờ hồ nhân tạo có một cái cây thấp lè tè, mấy cành thô thô sù sì có ngắn có dài dang rộng dọc ngang, những đám lá cây màu xanh đậm nhạt tô điểm mỗi buổi hoàng hôn. Tôi thường đi qua bên đường, chỉ thấy gốc cây này đứng lặng lẽ, thật khó miêu tả cái vẻ mộc mạc và kì dị của nó. Những áng mây bất tận, như bản nhạc trầm bổng, như giai điệu nhạc nền cho những cành cây đung đưa. Chúng ngày đêm như giảng giải cho mọi người về phong cách vẻ đẹp khác nhau.

Một hôm tôi dừng chân dưới gốc cây, trầm ngâm trong bóng hoàng hôn.

Quãng đời học sinh của chúng tôi dường như không có cuộc sống của mình. Sách vở là bầu trời của chúng tôi, không thể say đắm được, nhưng không có sự lựa chọn nào khác. Chúng tôi hoàn thành vai diễn của mình theo cách thức từ học sinh mẫu giáo, tiểu học, trung học, rồi sắp từ già cuộc đời học sinh để bước vào ngưỡng cửa trường đại học, tâm trạng vui đến phát điên, thật không gì có thể tả được, rồi có những người bạn ngày đêm bên nhau, song nỗi lòng thương nhớ bởi ai nấy đều phải mỗi người một ngả,

trời Nam đất Bắc xa nhau, khó mà giữ lại những bước chân vội vã sắp phải chia tay. Áo tưởng trở thành một bộ phận trong cuộc đời tôi, bước chân vào thế giới muôn màu muôn vẻ tươi đẹp lạ kỳ, bàn tay nhiệt tình của cuộc sống đang vẫy gọi chúng tôi, niềm vui của chúng tôi cao hơn núi, dài hơn sông.

Niềm vui của sự lẩn tránh, như tấm khăn voan mỏng, chưa kịp kéo thẳng, thì nó đã bị một làn gió lang thang thổi cuốn bay đi rất xa.

Dòng sinh hoạt vụn vặt pha trộn với những cánh hoa rụng xuống bị nước cuốn trôi đi không để lại chút dấu vết nào. Khi nhìn cuộc sống ở tầm xa, thì nó tươi đẹp biết nhường nào, khi đắm mình trong đó, mới cảm thấy cuộc sống sao mà sắc lạnh, nhọn hoắt. Trong cuốn tiểu thuyết *Nói đùa* của ông Milan Kundera nhà văn Séc và Slovakia viết rằng: *Chịu sự lôi cuốn của âm thanh mơ ước viễn vông, họ gắng sức chen vào cửa thiên đường, khi cánh cửa đang sau lưng đóng sập lại, họ mới phát hiện thì ra mình đang trong địa ngục.* Trong cuộc sống đôi khi cũng xuất hiện điều dí dỏm màu đen như vậy, khiến con người nhỏ nhoi trở nên bất lực khó xử. Lẩn tránh, trở thành sự lựa chọn theo bản năng của chúng ta. Chúng ta chán chường cuộc sống bên mình, bèn bắt đầu nghiêng ngó phong cảnh của nơi khác,... Thế nhưng, tôi thường gắng sức đánh đu với cuộc sống của mình lên điểm cao nhất trong nguyện vọng hư vô nào đó của tôi, mà một khi ngừng lại, cảm thấy thực ra nó vẫn ở chỗ cũ.

Tôi luôn thích đi du lịch, những mong sao phong cảnh khắp nơi lúc nào cũng khiến con người ta cảm thấy thoải mái, tưởng rằng nơi xa lạ và khoảng cách có thể sàng lọc cát bụi, hiện lên quang cảnh tươi đẹp cho dù không hiện thực cho lắm. Lần tránh bèn cười to sau lưng; “chúng ta đã trở thành phần tử của cuộc sống từ lâu, không có lối thoát nào cả”. Phong cảnh quả là đẹp thật, không có lý do gì để dừng chân. Lần tránh không bằng trở về.

Chợt nghĩ đến *Quán trong rừng tre* của nhà thơ Vương Duy nhà Đường viết rằng:

*“Một mình trong rừng tre êm ả
Gảy đàn xong rồi lại thổi sáo
Rừng sâu vắng vẻ không ai biết
Trăng lên rơi xuống người dưới trăng.”*

Thật là khâm phục lòng dũng cảm của nhà thơ, mặt trời làm bè, gió thổi làm bạn, vang lên tiếng hát, dường như một mình rớt lại trên đời này. Song khi tôi tưởng tượng khung cảnh bức tranh này, nếm cảm mùi vị của sự cô đơn, trong thung lũng không biết đâu mà lần, khiến tôi không khỏi rùng mình. Không có cỏi lòng ngấm trăng dưới khung cửa sổ, không được thoải mái như khi nâng chén rượu trước gió, cho dù có trốn đến chân trời góc biển, thì cũng vẫn cứ như cá chậu chim lồng. Thoát khỏi sự huyên ảo của hiện thực, thì cũng không thể thoát khỏi vận mệnh buồn tẻ bất tận.

Ngắm nhìn gốc cây trước mặt, tôi vỡ lẽ ra rằng,

không cần phải lẩn tránh, nếu bị gai đâm, đau mấy cũng phải chịu. Vụn vặt hay là sắc nhọn cũng đều là hiện tượng giả trong cuộc sống. Như những chiếc gai trên thân cây hoa hồng, gai đâm tay rồi mới người thấy hương thơm của nó.

Lẩn tránh không bằng trở về. Sự sống không nên dừng lại. Lẩn tránh là sự nhu nhược, mà say đắm mới là nơi trở về mãi mãi.

Sự sống không bao giờ dừng lại, như gốc cây đứng lặng lẽ trước mặt, cũng có thể thay đổi muôn hình vạn trạng của cành của lá, làm say lòng người qua lại.

Lời bình:

Đây là bài văn rất chú ý dàn bài: Một gốc cây đứng lặng lẽ bên hồ trong hoàng hôn, "tôi" dùng chân ngấm cây, nhìn cây, "tôi" liên tưởng tới nhân sinh-đời người. Trong những thứ vụn vặt trong hiện thực, "tôi" hướng vọng tới lẩn tránh, nhưng niềm vui khi lẩn tránh như nắm cát vụn, bởi vì "tôi" thường ở trong nguyện vọng lẩn tránh hư vô. Rồi "tôi" nghĩ đến nhà thơ Vương Duy, thực ra Vương Duy không thoát khỏi vận mệnh buồn tẻ vô bờ bến. Ngấm nhìn gốc cây trước mắt, "tôi" mới cảm thấy rằng: Vụn vặt và sắc nhọn đều là giả tượng của cuộc sống, lẩn tránh chỉ bằng trở về. Bài văn đã trình bày lý luận như "bức tường vây", đã thể hiện sự suy nghĩ sâu sắc của tác giả đối với cuộc sống, quan điểm này rất có ý nghĩa hiện thực.

TÌNH TỬ XUYÊN

Đề bài:

Đọc đoạn văn sau đây, căn cứ vào đó để làm bài:

Trong cuộc sống, có người hay hỏi, có người không hay hỏi; Có người chủ trương có nghi vấn rồi mới hỏi, có người chủ trương nghi kỹ rồi mới hỏi. Hỏi trời hỏi đất, hỏi xưa hỏi nay, “Hỏi” sự tồn tại ở bất cứ nơi nào trong cuộc sống của chúng ta.

Xin mời anh/ chị viết một bài văn trên 800 chữ mang đề tài “Hỏi”. Tự đặt tựa đề, tự chọn thể loại, tự làm dàn bài,. Bài làm phải xoay quanh phạm vi đề tài đoạn văn đã cho sẵn, không được sao chép.

Bài làm:

Biển học là bất tận, hay hỏi là cánh bướm

*Muôn vật đều có quy luật, kiến thức là vô biên,
biển học là bất tận, hay hỏi là cánh bướm*

Muôn vật có quy luật, kiến thức là vô biên, biển học là bất tận, hay hỏi là cánh bướm. Tôi đã biết lý lẽ này từ hôm qua. Nhưng hôm nay, tôi mới càng thấu hiểu được rằng, trên đời này đôi khi cần phải hay hỏi, có khi muốn hỏi phải suy nghĩ trước đã; có những điều ở đâu cũng hỏi được, có những điều không biết nên hỏi ở đâu.

Nhà văn Cổ Thành nói rất đúng: “Màn đêm cho tôi đôi mắt màu đen, nhưng tôi dùng nó để đi tìm ánh sáng”; Thương Hiệt tạo nên chữ viết, cho chúng ta biết rằng chữ “Vấn”, tức là chữ “hỏi”, có nghĩa là khóa cái miệng vào trong cánh cửa (chữ Hán tượng hình, chữ “vấn” gồm bên ngoài là chữ môn- cánh cửa, bên trong là chữ khẩu-cái miệng) , với ngụ ý là, trước thế giới muôn hình vạn trạng và đông đảo chúng sinh, con người phải biết nhìn nhận bằng đôi mắt, phải biết suy

ngẫm bằng đầu óc của mình, phải học để biết cách khéo “hỏi”, không nên hể có điều nghi vấn gì là cứ hỏi một cách mù quáng, nên phải suy ngẫm kỹ rồi mới hỏi.

“Cử thế giai trọc ngã độc thanh, chúng nhân giai túy ngã độc tỉnh”, có nghĩa là trên đời này đôi mắt ai cũng đều vẫn đục cả, chỉ đôi mắt tôi là sáng sủa; mọi người ai nấy đều say cả, chỉ riêng tôi là tỉnh táo. Khuất Nguyên đứng bên dòng sông Mịch La, khổ công tìm tòi con đường để cứu vãn nước Sở. Ông hỏi trời, hỏi đất, hỏi người đời, thế nhưng mặc cho ông ra sức gào thét thế nào đi nữa cũng không một ai thèm nghe, lang sói chắn đường trời muốn sập, chỉ có trái tim “cửu tử kỳ do vị hối”, nghĩa là dù ông có chết chín lần đi nữa cũng không cảm thấy ân hận, ông chỉ có thể *“Lộ man man kỳ tu viễn hê, ngô tương thượng hạ nhi câu sách”*, có nghĩa là đường dài dằng dặc còn xa, ta sẽ lên trời xuống đất mà tìm kiếm...

“Minh nguyệt kỳ thời hữu, bả tửu vấn thanh thiên”, có nghĩa là, trăng tròn bao giờ mọc, nâng rượu hỏi trời xanh. Tô Thức, một nhà thơ chính trị trong lòng ôm ấp biết bao hoài bão, có biết bao biện pháp trong bụng. Tài năng của ông có thể cứu vãn thiên hạ, thế nhưng số phận ông lại bị giáng chức, đẩy ông xuống mãi Hoàng Châu xa xôi. Ông nâng chén hỏi trời, dâng rượu hỏi trăng, thế nhưng mây đen phủ kín vòm trời, vàng trăng ẩn sâu trong thiên đình. Chỉ có trái tim vì dân của ông với nhịp đập thồn thức, chỉ có tấm lòng

bao dung độ lượng của ông mới có thể trả lời được những điều nghi vấn của chính bản thân ông. Số phận không công bằng, cần chi phải đi hỏi; cảnh ngộ gặp bất hạnh, cần gì phải bận tâm—hãy buông trôi cuộc đời theo mây gió.

Tôi “hỏi” bản thân mình, nhưng lại nghe thấy âm thanh hoang vắng của lịch sử; tôi “hỏi” bản thân mình, lại càng nghe thấy âm thanh mạnh mẽ của thời đại...

Trước xã hội đen tối, đồng chí Mao Trạch Đông “độc lập hàn thu”, “hỏi đất trời hoang vắng”, không một tiếng trả lời, dòng sông Tương chảy lên phía bắc. Trước thất bại, đồng chí Mao Trạch Đông đặt câu hỏi trước thế giới rằng:—“Đâu là lối thoát của Trung Quốc? “Người Liên Xô nói: “Thành thị bao vây nông thôn”. Nhưng sau khi lại bị thất bại, đồng chí đã lặng lẽ tự hỏi bản thân mình—Lối thoát của Cách mạng là ở đâu? Biết bao bài học phải trả bằng máu đào cuối cùng dồn thành một câu trả lời mạnh mẽ: Nông thôn bao vây thành thị...

Trên con đường mòn nhỏ hẹp quanh co, có một cụ già lưng thưng rảo bước một mình. Đôi mắt cụ sâu lắng, cõi lòng cụ u uất. Con đường Xã hội chủ nghĩa đã đi qua hai ba chục năm, tại sao nền kinh tế Trung Quốc vẫn ngừng trệ trong thời gian lâu dài, đời sống nhân dân lâu nay vẫn nhiều khó khăn? Cụ đặt ra cho mình câu hỏi như vậy. Áng mây lặng lẽ trôi, ngọn cỏ ủ rũ, cánh chim bay vô tư vô tâm... biết bao dấu chân

của cụ đã in đi in lại nhiều lần trên con đường mòn nhỏ quanh co này. Cuối cùng một tiếng nói vang dậy từ đất trời, đó là—Cải cách mở cửa, đi con đường Xã hội chủ nghĩa mang màu sắc Trung Quốc!

Ngày nay, nền kinh tế Trung Quốc đã trỗi dậy, khiến cả thế giới phải kinh ngạc. Thế nhưng, người nước ngoài nói rằng: Nhà máy tốt nhất tại Trung Quốc, nhưng kỹ thuật tân tiến nhất lại nằm trong tay chúng tôi. Nói vậy hay thật, nói vậy đúng thật. Cầu trời khẩn Phật phù hộ, chỉ bằng cầu chính bản thân mình; Hỏi trời hỏi đất hỏi người khác, không bằng hỏi chính bản thân mình! Kỹ thuật tiên tiến thì đi đâu mà hỏi được? Muốn có được, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình, dựa vào sáng tạo. Đào tạo nhân tài có tính sáng tạo, đây chính là nhiệm vụ cấp bách hàng đầu của chúng ta!

Màn đêm cho tôi đôi mắt màu màu đen, nhưng tôi dùng nó để đi tìm ánh sáng; Thượng đế ban cho tôi cái miệng biết ăn biết nói, tôi biết dùng miệng để hỏi chính bản thân mình, hỏi người khác, hỏi thiên hạ.

Đúng vậy, muôn vật đều có quy luật, kiến thức là vô biên, biển học là bất tận, hay hỏi là cánh buồm! Trong lòng luôn luôn có ngọn gió, thì mới có thể bơi thoải mái như Trang Tử vậy. Trên đường đời phải luôn đặt câu hỏi “tại sao”, “thế nào” ..., thì chúng ta mới có thể tiến xa được!

Lời bình:

Vừa đặt bút, thí sinh đã biết dùng câu ví “Biển học là bất tận hay hỏi là cánh bướm” để làm đề ký cho bài làm của mình, rồi lấy đó để dẫn dắt cho cả bài văn. Thí sinh đã đưa ánh mắt dõi nhìn trời đêm đầy sao của hiện thực và lịch sử, dẫn chứng rộng rãi, tung hoành ngang dọc. Từ các mặt, nguồn gốc của hỏi, cách khéo hỏi, tác dụng của hỏi cũng như ý nghĩa lịch sử vĩ đại của nó,... đã trình bày một cách sinh động và sâu sắc quan điểm của mình. Những dẫn chứng trong bài văn rất chi tiết và cụ thể, có sức mạnh tuyệt vời, lý lẽ ăn sâu vào lòng người, đã thể hiện vốn liếng đọc sách được tích lũy phong phú và tài làm văn khéo léo và rất vững của thí sinh. Ngoài ra, đây là bài văn có phong cách bay nhảy, vang dội danh thép, có sức truyền cảm và tính cổ động mạnh.

TÌNH QUẢNG ĐÔNG

Đề bài:

Đọc đoạn văn sau đây, hãy làm bài theo yêu cầu.

Có một nhà điêu khắc đang khắc gọt từng nhát dao lên một khối đá cẩm thạch, một em bé trai đứng gần đó nhìn ông ta một cách hiếu kỳ. Khối đá cẩm thạch này dần dần hiện lên phần đầu, bờ vai, cánh tay, thân hình, tiếp theo là tóc, đôi mắt, mũi, miệng,... thế là một em bé gái hiện lên trước mắt.

Em bé trai cảm thấy rất kinh ngạc liền hỏi nhà điêu khắc rằng: “Tại sao ông biết có Thiên sứ ở trong khối đá này?”

Nhà điêu khắc cười ha hả nói với em rằng: “Trong khối đá này vốn chẳng có gì cả, chẳng qua là bác đưa sứ giả này ra từ trong trái tim bác bằng con dao khắc này mà thôi.”

Hãy làm bài văn trên 800 chữ với đầu đề “Điêu khắc Thiên sứ bằng trái tim mình”. Tự đặt tên bài, tự chọn thể loại (trừ thơ ca), nội dung bài văn phải nằm trong phạm vi đầu đề câu chuyện.

Bài làm:

Tôi là Thiên sứ

Hồi còn rất nhỏ, tôi thường thấy mẹ mặc chiếc váy màu trắng, trông mẹ sao mà xinh đẹp, sao mà vui vẻ vậy. Bàn tay nhỏ xíu của tôi nằm trong bàn tay mẹ sao mà hạnh phúc vậy! Hồi đó, mẹ chính là Thiên sứ trong trái tim tôi. Thế nhưng mẹ cứ lại hay gọi yêu tôi rằng “An Kỳ, con mới là Thiên sứ của mẹ!”

Tôi không phải là Thiên sứ, bằng không thì người được đón lên thiên đường chính là mẹ, chứ đâu phải là tôi?

Trong nhật ký của mình, mẹ viết: “Mong An Kỳ của mẹ tốt đẹp như Thiên sứ vậy!” Tôi lau khô nước mắt, mẹ mong tôi trở thành Thiên sứ, giống như Thiên sứ vậy, thế thì tôi sẽ làm một Thiên sứ, cho dù tôi không phải là Thiên sứ thì tôi cũng phải cố gắng. Song, Thiên sứ là như thế nào nhỉ?

Có lẽ giống như mẹ chẳng?

Thế là tôi để tóc dài, chải chuốt cho thật đẹp. Tôi mặc chiếc váy trắng dài, bước chân nhẹ nhàng. Lời ăn tiếng nói nhỏ nhẹ, cử chỉ động tác cũng nhẹ nhàng. Tôi ngắm mình trong gương, trông tôi sao mà giống mẹ vậy. Trái tim nói với tôi rằng: “Trông em giống Thiên sứ thôi, chẳng qua vì trông em xinh xắn, chứ em

không phải là Thiên sứ!”

Làm thế nào để thành Thiên sứ nhỉ? Tôi tự hỏi mình như vậy, song không có đáp án. Có lẽ Thiên sứ là tốt đẹp thật sự chăng? Tôi lại nghĩ, thế là tôi đi tìm cái tốt đẹp thật sự vậy.

Tôi bắt đầu bắt chước nụ cười trên môi mẹ, rất ấm áp, rất thoải mái. Tôi tặng cho mỗi người nụ cười như vậy, bất kể người đó nghèo khổ hay là già yếu bệnh tật. Có lẽ trên đời này rất cần những nụ cười như vậy, có lẽ là tôi, trái tim tôi ngày càng trở nên trong suốt, nhẹ nhàng. Thế giới rất đẹp, nụ cười rất đẹp, song tôi không phải là Thiên sứ. Tôi thường nói chuyện với trái tim tôi rằng, làm thế nào để trở thành Thiên sứ nhỉ? Tâm hồn tôi không có đáp án rõ ràng, song tôi đang cố gắng!

Mãi cho đến một hôm, tôi cầm chiếc phiếu phục vụ tình nguyện của mẹ để lại, đi đến “Ngôi nhà trẻ em”, tôi dường như cảm thấy tại nơi đây sẽ chấp cho tôi đôi cánh của Thiên sứ.

Những đứa trẻ mồ côi, những đứa bé khuyết tật trông mà tội nghiệp, song tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc khi được làm những việc giúp đỡ các em. Cho dù những công việc đó chẳng qua chỉ là quét dọn nhà cửa cho các em, dạy các em vẽ tranh, viết chữ và tập đọc, rồi cùng các em chơi các trò chơi. Trông nụ cười ngây thơ của các em, tôi cảm thấy các em mới là Thiên sứ, tôi cũng là Thiên sứ.

“Chị Thiên sứ ơi, chị chơi cùng em với nhé.” Một em bé gái trông như một Thiên sứ mỉm cười nói với tôi, “Chị hiền lành quá nhỉ.” Đây chính là một lời khen tốt nhất dành cho tôi.

“Soạt!” Thế là đôi cánh của tôi dang ra. Thì ra, lưng thiện và chân thành mới là đôi cánh của Thiên sứ. Thế là tôi nghĩ đến mẹ tôi.

Thì ra, mẹ luôn hy vọng tôi trở thành con người lưng thiện, chân thành, tốt đẹp như Thiên sứ vậy.

Tôi vỡ lẽ ra rồi, và cũng đã làm như vậy rồi.

Tôi là một Thiên sứ, rất tốt đẹp.

Lời bình:

Lý giải từ “điều khắc” theo đoạn văn cho sẵn, có bốn hàm ý như sau:

1. “Điều khắc” chính là biện pháp, phương pháp và hành động;

2. “Điều khắc” cần phải hoàn thành dần, từng bước từng bước một;

3. “Điều khắc” mang ý nghĩa là gọt giũa bỏ đi phần thô sơ, giữ lại phần tinh tế, không ngừng hoàn thiện;

4. Trong lòng nhà điêu khắc đã có sẵn hình ảnh của Thiên sứ, cho nên “điều khắc” còn mang ý nghĩa làm gì cũng phải có tâm lòng, phải tỉ mỉ, phải kiên nhẫn, phải dày công.

Trong bài văn này, thí sinh có sự lý giải rất chính xác, rất có chuẩn mực đối với từ “Thiên sứ”, lấy lương thiện và tốt đẹp làm trung tâm, xuất phát từ hành động và suy nghĩ, viết nên câu chuyện có tình tiết lên xuống, sinh động và cảm động lòng người. Bài văn này ban đầu viết tác giả bắt chước cách ăn vận của mẹ, bắt chước nụ cười của mẹ, tiếp đó đảm đương công việc của người tình nguyện, hoàn thành quá trình chuyển biến thành “Thiên sứ”. Xét từ góc độ khác, bài văn miêu tả hình ảnh của “Thiên sứ” rất đầy đặn, mẹ mình là Thiên sứ, “mình” muốn trở thành Thiên sứ, rồi lại phát hiện những trẻ em mồ côi cũng là Thiên sứ, có thể nói bài văn này có cách nhìn nhận mới mẻ, cấu tứ rất khéo léo.

THÀNH PHỐ THIÊN TÂN

Đề bài:

Trong cuốn “Từ điển Hán ngữ hiện đại Trung Quốc” (xuất bản lần thứ 5) đã đưa vào một từ mới đó là “Nguyện cảnh”, nghĩa của từ này là: Niềm hy vọng cho tương lai. Hãy làm bài văn mang đầu đề “Nguyện cảnh” trên 800 chữ, không hạn chế thể loại.

Bài làm:

Nguyện cảnh

*Hy vọng mãi mãi,
Mục tiêu mãi mãi.*

Tôi không biết vận mệnh cuộc đời của mình rồi sẽ ra sao, chẳng qua mới chỉ vừa cất bước có một phần tư của đường đời, thật khó mà lường trước được. Song, nguyện cảnh cho tôi biết rằng, vận mệnh không phải là do trời định đoạt sẵn, vận mệnh chỉ có thể nắm trong tay mình. Muốn có được niềm hạnh phúc sáng ngời, thì phải đi cày cấy, đi đúc kết, phải chi phối bản thân mình, làm chủ vận mệnh của mình.

Tôi không biết nẻo đường trước mặt có bao nhiêu đoạn khúc khuỷu, mặc dù còn ít tuổi, nhưng sự từng trải của tôi từng rơi xuống đầm lầy, từng bị mưa sa gió táp, khiến tôi biết được rằng thế giới biến đổi khôn lường. Song nguyện cảnh chỉ ra cho tôi rằng, trắc trở của vận mệnh chính là đũa con cưng của Thượng đế, chỉ khi dấu chân in trên đầm lầy gian nan nguy hiểm mới có tư cách thưởng thức màu sắc rực rỡ của ngày mai, mới có thể nói một cách tự hào rằng: Cuộc sống của tôi không vô vị.

Tôi không biết sau khi bị ngã có thể đứng dậy được nữa hay không, bờ vai non yếu của tôi vẫn còn luôn được sự vỗ về an ủi của cha mẹ một cách thân tình, song nguyện cảnh đã nhìn thẳng vào tôi, nếu cứ nằm xuống thì ngọn lửa cảm xúc mạnh mẽ bị dập tắt, con đường phấn đấu sẽ bị gián đoạn, chỉ cần còn có ngọn đèn le lói niềm tin, thì không có lý do gì trở thành kẻ hèn nhác trong cuộc sống, tù nhân của vận mệnh được. Vị thần của thành công thường ngó ngang đến những dũng sĩ không biết sợ hãi, và truyền cho họ điều bí mật của việc gắn kết cành lá ô liu: Đó là làm tan vỡ lớp băng đóng trên mặt hồ.

Tôi không biết những gì tôi đã gieo trồng liệu có đem lại thu hoạch hay không, giấc mơ muốn gì được nấy luôn luôn dừng lại bên chiếc gối trên giường. Song nguyện cảnh gợi ý cho tôi rằng, cuộc đời con người như bốn mùa vậy, mùa xuân gieo hạt, mùa hè cấy trồng, mùa thu gặt hái, mùa đông cất giữ. Gieo trồng

niềm hy vọng, gieo mầm sự sống, hy vọng khiến cho cuộc sống tràn đầy màu sắc, sức sống mạnh mẽ sẽ nhớ hết trắng cỏ dại trong cõi lòng hoang vu, mà ta thường cứ cho rằng sự ấm áp của trần gian đều được những tia nắng mặt trời rọi chiếu. Thực ra những hạt giống trong cõi lòng của mỗi chúng ta đều có thể truyền tải nguồn năng lượng thần kỳ ra bên ngoài.

Tôi không biết mình liệu có say đắm trong những bó hoa tươi và những tràng vỗ tay trước mặt mình hay không? Niềm vui nỗi buồn trước niềm vinh nỗi nhục đã khiến tôi thâm thía được những huyền bí của nhân sinh. Song nguyên cảnh chỉ ra cho tôi biết rằng: Vinh dự, danh tiếng như những liều thuốc phiện vậy. Nếu sử dụng đúng liều lượng thì nó là loại thuốc chữa bệnh rất tốt, nếu quá say mê với nó thì sẽ bị thịt nát xương tan, hồn bay phách lạc. Vinh dự và danh tiếng chẳng qua chỉ là một hình thức nghỉ ngơi tạm thời, là một lần điều chỉnh luồng hơi hô hấp. Con người ta rảo bước trên đường đời, không phải là đã về đến đích, chẳng qua chỉ là khách qua đường ung dung tự đắc.

Tôi không biết rằng khi đã đưa ra sự chân thành rồi thì liệu có thể đổi lấy tình bạn hay không? Hiện tượng lời lãi qua lại phàm tục trên cõi đời này đã nhuốm thành vết nhơ cho nền văn minh ngàn năm. Song nguyên cảnh dạy cho tôi rằng: Giá trị của sự thẳng thắn và chân thành ngang giá với vàng mười, không bao giờ bị hạ giá. Luôn làm bạn với thẳng thắn và

chân thành, thì những gì mình bỏ ra cũng đều là lòng tự tin chắc chắn, rồi sẽ thu hoạch sự ấm áp và thuần khiết. Định nghĩa đã biết được chính là niềm vui trong thông thoáng và rộng mở, là niềm hạnh phúc trong sự thông cảm. Bất cứ công danh lợi ích gì đổi bằng a dua nịnh bợ, chỉ có thể để lại cho ai đó sự ân hận trong cơn đau âm ỉ mà thôi.

Tôi không thể biết rằng tình cảm chân thật của mình đã bỏ ra liệu có thể đổi lấy tấm lòng thơm thảo hay không. Sự thanh cao lạnh lùng từng đẩy ta rơi xuống vực sâu lạnh lẽo cô đơn. Song nguyện cảnh chúc phúc tôi rằng, khi cơ hội hiện ra trước mặt thì phải nắm bắt cho thật nhanh, phải thể hiện lời răn của mình, đó là “dũng cảm và thử nghiệm”. Quả quyết sẽ không làm bạn phải ân hận, miệt mài theo đuổi sẽ mang lại vận may cho bạn, dám yêu dám ghét mới có thể có được nhân sinh hoàn chỉnh.

Nguyện cảnh làm xua tan đám mây mù dày đặc trong trái tim tôi, nguyện cảnh đã tô vẽ bầu trời trong sáng cho tôi.

Đó chính là niềm hy vọng mãi mãi, và là mục tiêu của tôi...

Lời bình:

“Nguyên cảnh” có thể viết từ phạm vi rộng lớn, đó là viết về Tổ quốc, dân tộc, xã hội; cũng có thể viết trong phạm vi nhỏ, đó là viết những chi tiết trong sinh hoạt hàng ngày. Đề văn này chủ yếu là chú trọng khảo sát tình cảm tư tưởng, thái độ giá trị của thí sinh, thông qua bài làm hiện lên trí tuệ nhân sinh và tư tưởng tích cực tiến thủ của thí sinh.

Trong bài văn này, tuy thí sinh bày tỏ sự bâng khuâng và ngỡ ngàng vì không biết “nguyên cảnh” liệu có thể trở thành hiện thực hay không? Song quá trình trưởng thành chân thật và chất phác cũng như thái độ nhân sinh thông thoáng, có thể đủ sức để gây cung đàn trong lòng của độc giả. Bài văn này có hai điểm sáng rất đẹp: Một là, thể nghiệm tình cảm quý giá, một thanh niên lạc quan “trong lòng chàn đầy ánh nắng, dưới chân đâu phải bâng hoàng”, từng câu từng chữ trong bài văn đã thấm đượm các vị ngọt bùi đắng cay của cuộc sống; Hai là, hình thức ngôn ngữ độc đáo, màu sắc phân biệt rất rõ ràng, cộng thêm những câu ví tuyệt vời rải rác trong cả bài văn. Điều đáng nhắc đến nhất là, triển khai kết cấu của các câu theo hình thức ngữ pháp ngang nhau, khiến độc giả cảm thấy trôi chảy, thông suốt và tràn trề tình cảm.

TÌNH PHÚC KIẾN

Đề bài:

Đọc đoạn văn sau đây, làm bài theo yêu cầu:

Trong tiết học đổi mới tư duy, các bạn thảo luận rất sôi nổi, ai nấy cũng phát biểu tích cực, trong đó có ba đầu đề là thu hút giáo viên và học sinh nhất, đó là:

1. Gia Cát Lượng dùng kế Thuyền cỏ hiếp tên mượn được gần trăm nghìn mũi tên.

2. Hôm nay Godot đến rồi.

3. Hãy để lại khoảng trống.

Ba đầu đề trên đây đã gây cho bạn sự tưởng tượng, cảm nhận và suy nghĩ gì? Hãy chọn một đầu đề trên đây, tự đặt tiêu đề, tự dàn bài, tự chọn thể loại, làm bài trên 800 chữ. Nội dung bài làm phải xoay quanh phạm vi đầu đề đã cho.

Bài làm 1:

Thì ra người đó ở nơi ngọn lửa sắp tắt

Có người từng hỏi qua Beckett, nhân vật Godot trong tác phẩm của ông ở đâu? Beckett trả lời rằng: “Nếu tôi mà biết, thì đã cho các vị biết từ lâu rồi”.

Chờ đợi Godot, nhưng liệu Godot là ai? Nếu như chưa làm sáng tỏ vấn đề này, thì cho dù Godot đứng ở trước mặt, chúng ta vẫn cứ xa lạ như người qua đường, đi sát vai mà không biết.

Trong tâm trí của chúng ta, “Godot” chính là sự yên tĩnh về tinh thần, thanh bạch về tư tưởng trong cõi lòng của con người hiện đại đã vắng đi từ lâu. Chúng ta đã đắm chìm trong sự huyên náo và sôi động từ lâu. Những thứ như niềm tin, lý tưởng và tình bạn đã bị lãng quên và trở nên xa lạ.

Godot chính là niềm tin. Từ xưa đến nay chúng ta đều có chung cảm nhận con người là bé nhỏ. Nay trước thế mạnh của nền văn minh máy móc, cõi lòng con người lại ngày càng trở nên yếu đuối, ngọn lửa niềm tin càng trở nên mập mờ. Tất nhiên, con người chẳng qua chỉ như cọng rơm ngọn cỏ, là thứ yếu đuối

nhất trong khoảng không vũ trụ, thế nhưng con người lại là cộng rom biết suy nghĩ có tư tưởng, con người là sức mạnh tinh thần mà muôn vật không thể sánh được.

“Con người chỉ là tia lửa, được niềm tin từ hôm nay đưa đến ngày mai” . Chỉ cần niềm tin không bị dập tắt, thì ngọn lửa cũng không bao giờ tắt. Ngày Godot trở về sẽ không còn bao xa nữa.

Godot là lý tưởng. “Giấc mơ của thời niên thiếu chính là mộng tưởng của làn gió, niềm tin của thanh niên chính là nỗi nhớ dài dằng dặc” . Đây là bài hát mà các tay thủy thủ Bắc Âu thường cất lên khi đi biển xa. Khi chúng ta vừa cất bước trên chặng đường nhân sinh, nên suy nghĩ rằng, phải chăng ta đã chuẩn bị sẵn lý tưởng để mà thực hiện. Con người nếu như không có lý tưởng, thì sẽ lâm vào tình cảnh đợi chờ trống trải vô bờ bến, để cuộc đời trôi đi một cách uổng phí. Vậy thì tại sao mà chúng ta lại không gây dựng lý tưởng ngay từ bây giờ, để nghênh đón sự hiện diện của Godot?

Godot còn là đạo đức. Khi chúng ta cất bước lên con đường nhân sinh, chớ có quên rằng mình nên ấp ủ trái tim lương thiện, mang theo đạo đức mà lên đường. Người xưa muốn lập thân lập nghiệp, trước hết phải lập đức. Đạo đức như làn gió, công trạng sự nghiệp như cỏ cây. Gió thổi ở trên, cây cỏ tất phải rạp xuống, chỉ cần tiến lên ắt sẽ thành công. Con người thời nay

quá trọng lợi ích mà nhẹ nghĩa tình, đến nỗi thiếu sự tin cậy lẫn nhau, trong lòng làm sao mà không khỏi cô đơn, không khỏi mong mỏi? Nếu chúng ta xây dựng quan hệ giữa mọi người bằng tình thương của mình, thì chúng ta sẽ cảm thấy ngay được là mình đang đắm mình trong dòng tình thương đầy ắp.

“Đi tìm ai đó trong đám đông muôn ngàn lần vẫn không thấy, bỗng quay đầu, người đó lại đang ở ngay nơi ngọn lửa sắp tắt” . Chỉ cần chúng ta sát son với niềm tin nhân sinh, gây dựng lý tưởng rộng lớn, mang theo đạo đức lên đường, thì sẽ phát hiện “Godot” chẳng qua là ở ngay trước mặt chúng ta.

Thực ra, Godot chưa bao giờ rời khỏi chúng ta, Godot luôn ở bên cạnh chúng ta, chỉ vì bước chân chúng ta quá vội vàng trên đường đời, bận rộn với các việc vụn vặt, đến nỗi làn gió thổi qua bên mình cũng không hề có cảm giác. Thực ra, người mà chúng ta luôn luôn chờ đợi lại chính là Godot, Godot luôn luôn mong ngóng mọi người sớm phát hiện mình, khiến con người có thể trở về với sự thống nhất của tâm hồn và thể xác.

Hôm nay, Godot đã đến rồi, mong mọi người hãy nắm bắt Godot, khiến cho ngay mai Godot không đến nỗi lại xa rời chúng ta.

Lời bình:

“Chờ đợi Godot” là kịch bản “chống truyền thống” của nhà văn Pháp Samuel Beckett (1906-1998), là một trong vở kịch cơ bản của trường phái Phi lý. Trong vở kịch này, có hai gã hành khất cứ chờ đợi, chờ trên sân khấu từ đầu chí cuối, không chịu bước xuống, cứ thế mà chờ Godot mãi.

Trong ba đề thi văn để lựa chọn của thí sinh tỉnh Phúc Kiến, đề một và đề hai có độ khó nhất định. Trong tác phẩm văn học, Gia Cát Lượng mượn được “hơn trăm nghìn mũi tên”, nhưng trong đề thi lại chỉ mượn được “không đầy trăm nghìn mũi tên”, khiến thí sinh không dễ gì nắm bắt được ý đồ của đề thi. Đề hai tương đối sâu xa và trừu tượng, do vậy mà phần đông thí sinh đều chọn đề ba.

Thí sinh bài văn này đã dám đương đầu với đề bài khó, bài làm rất hay. Thí sinh đặt đề cho bài văn là: “Thì ra người đó ở nơi ngọn lửa sắp tắt”, đã bao hàm kín đáo một cách khéo léo đầu đề về “Godot hôm nay đã đến rồi”. Ngôn ngữ của cả bài văn sinh động, câu cú linh hoạt, luồng suy nghĩ rõ ràng, kết cấu chặt chẽ. Bài làm không quá vướng víu vào việc giải thích “Godot” là gì, mà khái quát chung chung “Godot” là “niềm tin”, “lý tưởng” và “đạo đức”, và lấy đó làm nội dung chính thể hiện lên trong cả bài văn, và tiến một bước rút ra kết luận của mình: “Godot chưa bao giờ rời khỏi chúng ta, Godot

luôn ở bên cạnh chúng ta, chỉ vì bước chân chúng ta quá vội vàng trên đường đời, bận rộn với các công việc vụn vặt". Nguyên nhân thật sự khiến bài văn này nổi trội là vì thí sinh đã đi sâu và bình tĩnh suy nghĩ.

Bài làm 2:

Tôi chỉ cần một khe hở

Tương truyền, những đứa trẻ tinh khôn trong câu chuyện thần thoại “Cây Đèn thần” không bao giờ bị giam hãm được. Chỉ cần một khe hở, cho dù khe hở đó nhỏ thế nào đi nữa, thì chúng vẫn có thể biến thành làn khói bay lách ra ngoài. Thế nhưng, khe hở đó, chỉ là một khoảnh trống nho nhỏ đã bị thế giới của tôi mạt sát. Do vậy mà, trái tim tôi không thể hô hấp được nữa.

Khi tôi lớn lên trong vòng tay âu yếm của cha mẹ, xuất sắc đã trở thành tập quán của tôi. Cha mẹ không thể chấp nhận được sự tầm thường, do vậy mà tôi buộc phải đi vào trong chiếc lồng kín. Cha mẹ sắp đặt sẵn thế giới cho tôi, không dành cho tôi một chút khoảnh trống nào. Cha nói, con nhất định là giỏi nhất. Thế nhưng cha đâu biết rằng, tôi đâu có muốn mình giỏi nhất, tôi không muốn bay vờn trong kho toán Olympic, cũng không muốn luẩn quẩn trong đồng chữ cái chồng chất. Tôi chỉ muốn, chỉ muốn có một khe hở, tạo dựng nên thế giới của riêng tôi; Tôi chỉ muốn, chỉ muốn có một khoảnh trống, để tôi tự tô vẽ lên đó.

Hồi sắp tốt nghiệp cấp hai, giáo viên chủ nhiệm

tặng cho tôi một câu: “Hãy làm nên bản thân mình!” Không ai biết được rằng, trong đêm trường tối mịt, tôi thường khát khao ôn lại câu nói này hằng ấp ủ trong lòng. Tôi cũng khát khao cha mẹ dành cho tôi một chút khoảng trống, để tôi chấp cánh bay xa. Thế nhưng, cha mẹ thường khuyên tôi phải ngoan ngoãn, và yêu cầu tôi phải ngoan ngoãn, yêu cầu tôi phải trở thành xuất sắc nhất. Tôi từng thử cưỡng lại cha mẹ, song sự răn ròi của tôi thường bị những lời âu yếm mềm mại của cha mẹ làm cho hoà tan. Thế là, tôi vui đầu vào sách vở, dùi mài kinh sử, buộc mình làm những việc mà mình không có hứng thú chút nào.

Tôi tưởng mình đã trở nên đờ đẫn, không còn biết cưỡng lại cha mẹ nữa. Thế nhưng khi nhìn thấy dòng chữ “Hãy dành cho mình một chút khoảng trống” bằng bút chì, thì thành lũy trong trái tim tôi liền bị đổ vỡ, đây chính là dòng chữ muôn ngàn lần xuất hiện trong lòng tôi. Giây phút này, tôi chỉ muốn lớn tiếng rằng: “Cha mẹ kính yêu của con, hãy dành cho con một chút khoảng trống!”

Biết bao học sinh phấn đấu gian khổ trong đêm tối, những giọt nước mắt của họ đã thấm ướt cả mảnh đất này. Rất có thể các bạn học sinh lớp 12 còn có chút mơ hồ, thế nhưng tình cảnh của những bạn buộc phải học lại đã bị núi sách biển đề làm cho ngạt thở. Cha mẹ yêu cầu tôi học lại, tôi lặng lẽ gật đầu. Cha mẹ liền nhét đầy sách vở vào trong căn phòng nhỏ của tôi, rồi sắp xếp lịch thời gian cho tôi, khiến tôi ngay

cả khoảnh khắc để ngó ra ngoài cửa sổ cũng không có, hai mắt kính cận của tôi không ngừng tăng thêm độ dày. Tôi cảm thấy mình như bị nhốt trong căn nhà bằng đá kín mít không có khe hở, ngoài ôn tập làm bài tập ra, không còn sự lựa chọn gì cả. Đó là quãng thời gian mà đến nay nghĩ lại vẫn cảm thấy chua xót, từ nhỏ đến lớn, tôi phải nghe lời cha mẹ. Cho dù tôi hoàn toàn không cần phải học lại một năm nữa, hoàn toàn có thể lựa chọn ngôi trường đại học hạng thứ, song tôi vẫn buộc phải đầu hàng trước đôi mắt thiết tha của cha mẹ.

Tôi chỉ cần một khe hở nhỏ, để tôi có thể chạm tay với tuổi xuân của mình. Có người nói, tuổi xuân chính là những giọt thương cảm rục rĩ. Thế nhưng, tôi đâu có rục rĩ, mà cũng không có thương cảm, chỉ có nỗi niềm đau xót — nỗi đau đã bị sắp đặt suốt 19 năm ròng.

Cha mẹ của con ơi, tuy cha mẹ không nghe thấy tiếng lòng của con, song con vẫn phải nói. Hãy dành cho con một chút khoảng trống, hãy để cho con lựa chọn con đường mà mình muốn đi. Con biết cha mẹ yêu thương con, thế nhưng tình thương yêu đó không nên là sợi dây vô hình trói buộc con lại.

Hãy dành cho con một khe hở, hãy để cho con một chút khoảng trống. Con không phải chạy trốn như những đứa trẻ tinh khôn trong câu chuyện thần thoại “Cây Đèn thần”, mà con chỉ muốn làm chính bản thân mình!

Lời bình:

Đây là bài văn rung động lòng người bởi rất chân thật. Tiêu đề bài văn là “Con chỉ cần một khe hở”, khiến người đọc cảm thấy hơi “nổi trội”, thế nhưng đọc xong cả bài văn, sự “nổi trội” đó biến thành “rung động”. Thoạt đọc, cảm thấy tư tưởng và tình cảm của tác giả bộc lộ trong bài văn là hết sức “nguy hiểm” - cưỡng lại cha mẹ và “không còn sự lựa chọn nào” chỉ có cách “vùi đầu vào học”, thế nhưng đây không phải là tác giả cố tình gây nên sự chú ý của độc giả, hoặc cố tình “bí phải làm liều”; bởi vì, trong thế giới nội tâm của tác giả, “trốn tránh” không có nghĩa là tiêu cực, “khe hở” không có nghĩa là sa đọa. Ngược lại, trong “khe hở”, tác giả có thể “chạm tay với tuổi xuân”, phải sau khi “trốn tránh” mới có thể “làm nên bản thân mình”. Thứ tình cảm này tất nhiên không phải là màu tro xám, khiến mọi người cảm thấy tâm hồn chân thật của tác giả trong dao động tuổi thanh xuân.

Tình cảm chân thật chính là điểm sáng nhất của bài văn này, cả bài văn tràn ngập trong bầu không khí của tuổi xuân, những từ ngữ, những câu cú dòng văn mang nội hàm phong phú, khiến độc giả phải ngẫm nghĩ đã rải rác trong cả bài văn. Giọng văn rất bay bổng, khiến người đọc phải thán phục.

TÌNH GIANG TÔ

Đề bài:

Có người nói, trên đời này vốn không có đường đi, người đi lại nhiều rồi thì thành đường đi; cũng có người nói, trên đời này vốn có đường đi, người đi trên đó nhiều rồi, thành ra chẳng còn đường đi nữa; có người nói...

Hãy làm bài “Con người và con đường”, trên 800 chữ, ngoài thơ ca không hạn chế về thể loại.

Bài làm:

Cái đẹp là ở chỗ gắng hết sức mình

*Chúng ta có thể không vĩ đại, song chúng ta
trang nghiêm; Chúng ta có thể không vĩnh hằng,
song chúng ta chân thành; Chúng ta có thể không
hoàn mỹ, song chúng ta cố gắng.*

-Nhà văn Tốt Thực Mẫn -

Con người ta thường thật là kỳ lạ: Trên thảm tuyết dày bất tận, những người đã đi qua để lại con đường rấn chắc thẳng tắp thì lại cứ ân hận là lỡ mất dịp thường thức phong cảnh lãng mạn trên dọc đường, bởi họ cứ qua lại vội vàng. Còn những người đã đi qua con đường quanh co khúc khuỷu, ngắm hết cảnh đẹp này đến cảnh đẹp khác thì lại than phiền cuộc đời mình trôi qua sao mà gian nan vậy, tại sao cái lý của câu nói “đoạn ngắn nhất của hai điểm” lại chưa đi sâu vào lòng người nhỉ? Những người kỳ quặc thì cứ quay đầu nhìn lại những dấu chân in trên con đường hoặc là thẳng tắp, hoặc là quanh co, hoặc nông hoặc sâu rồi cảm thấy băn khoăn ngẫm nghĩ. Thực ra, không cần phải ân hận, không cần phải oán trách, chỉ cần gắng

hết sức để lại dấu chân của mình trên lớp tuyết dày để hình thành con đường khác so với của mọi người, cho dù con đường đó hoặc là thẳng tắp và hoành tráng, hay là quanh co và ảm đạm, thì bạn đã có được nhân sinh tươi đẹp rồi.

Trong bài *Du Bao Thiên sơn ký* của nhà văn nổi tiếng thời nhà Tống Trung Quốc Vương An Thạch đã ghi lại cảm nhận sâu sắc đối với con đường đời mà mình đã đi qua rằng: “Còn đủ sức lực mà không chịu đi đến nơi, người khác có lý do để chê cười mình, mà bản thân mình rồi cũng sẽ ân hận; dốc hết sức mình mà vẫn không thể đi tới nơi được, thì không có gì cần phải ân hận cả, mà người khác lấy gì để chê bai được mình?”, nguyên văn “tận ngô chí”, có nghĩa là dốc hết sức mình, có thể không cần phải ân hận gì cả. Thế nhưng “lực túc dĩ chí yên”, nghĩa là có đủ sức lực đi đến đích mà không chịu đi, thì sẽ như ông Jimmy Carter, Tổng thống Mỹ nhiệm kỳ thứ 39 từng bị mọi người giễu cười vậy. Năm 1946, anh chàng Carter trẻ tuổi sau khi tốt nghiệp Học viện Hải quân, được gặp Thượng tướng Hải quân Ri Korfe hồi bấy giờ, tướng quân Rickover bảo anh ta thuật lại vài ba việc mà mình cảm thấy hài lòng. Thế là anh chàng Carter đang ung dung tự đắc liền hãnh diện kể lại thành tích tốt nghiệp của mình tại học viện hải quân rằng: “Trong số 820 sinh viên tốt nghiệp của Học viện, tôi xếp thứ 58” . Anh ta cứ tưởng rằng thế nào cũng được tướng quân khen ngợi, ai ngờ, tướng quân không những chẳng

có lời khen gì hết, mà còn hỏi lại anh ta: “Tại sao cậu không xếp thứ nhất? Cậu đã dốc hết sức mình chưa?” Nét mặt Carter đầy kinh ngạc, tiếp đó liền hô then đến đỏ cả mặt. Về sau, ông Carter liền ghi nhớ thật kỹ câu nói đó của tướng quân, mỗi bước đi, mỗi dấu chân trên đường đời của mình, ông đều tự hỏi: “Ta đã dốc hết sức mình chưa nhỉ?”, chính vì vậy mà ông không còn để tâm đến những dấu chân mình là thẳng hay là cong, là sâu hay nông, chỉ cần trong mỗi dấu chân đều ghi lại sức phấn đấu, chỉ cần mỗi đoạn đường đời của mình đều ướm đậm mồ hôi phấn đấu, chỉ cần mỗi khi quay đầu nhìn lại cuộc đời của mình, có thể để tay lên nhịp đập con tim mình rồi thốt lên một câu: “Ta đã cố gắng rồi”, thế là ông cảm thấy hài lòng rồi.

Đôi ta khi cảm thấy con đường đời sao mà đi mệt vậy, trước khi rảo bước phải lựa chọn ngã hướng mà mình cần đi, phải định hướng tay chèo, mỗi khi cất bước, đều phải điều chỉnh lại, phải đuổi rượt lên phía trước, đi mệt rồi nhân lúc nghỉ chân, không nhìn được liền quay đầu nhìn lại những vết chân trên con đường đời mà mình từng đi qua, rồi so với người khác, có lẽ dấu chân mình cong đến nổi rung lòng, nông đến nổi mũi lòng. Đầu óc không khỏi cảm thấy nóng bức, trước mặt cảm thấy bần khoản, cái câu “nên đi con đường như thế nào” day dứt dây thần kinh đến rã rời, vậy thì nên nghĩ đến đôi vợ chồng Diệp Tân làm nghề nhặt đồng nát trong đồng rác hôi thối đến ngạt thở mà vẫn kiêu hãnh nói lên câu: “Lao động là đẹp đẽ ,

dốc hết sức mình sẽ không phải ân hận”; vậy thì hãy nghĩ đến anh Tôn Trường Lượng, người đã thi trượt đại học, sau dốc sức kinh doanh và làm chủ vườn hoa bốn bề ngát hương; vậy thì hãy bình yên cõi lòng rồi đọc lại một câu nói tuyệt vời là: “Tôi không để lại dấu vết trên bầu trời, nhưng tôi đã bay qua”.

Hãy sống một cách chân thật, hãy dốc hết sức mình cho mỗi bước chân trên con đường đời của mình, thì con đường bạn đi sẽ đẹp để biết nhường nào.

Lời bình:

Đây là một đề bài mở hiểu theo nhiều nghĩa. Một là, dám làm người đi trước, mở một con đường cho người sau. Hai là, phải học biết tự lựa chọn, không nên chịu sự ảnh hưởng dao động của người khác.

“Chúng ta có thể không hoàn mỹ, song chúng ta cố gắng”, bài văn mượn câu nói này của nữ nhà văn Tốt Thực Mẫn làm đề ký, tương ứng với đề bài, dẫn dắt cho cả bài văn, dàn ý sâu sắc.

Phần nội dung chính của bài văn, thí sinh đi sâu vào đầu đề “con người và con đường”, đưa dẫn chứng từ trong sinh hoạt, đó là “người để lại con đường thẳng tắp rắn chắc” và “người nếm trải đủ mùi vị của cuộc sống”, và rút được ra kết luận “dốc hết sức mình” “để lại con đường hoàn toàn thuộc về mình khác hẳn so với người khác, bạn sẽ có được nhân sinh tươi đẹp”, đưa ra quan điểm, tiếp theo đưa ra hai dẫn chứng là nhà văn Vương An Thạch và ông Jimmy Carter, một chính một phản, một xưa một nay, một trong nước một nước ngoài để làm khung giá cho cả bài văn, cuối cùng tổng kết lại đề bài, nội dung bài văn rất đầy đủ.

Khi làm bài, thí sinh vận dụng đủ các loại tu từ một cách điêu luyện, nội dung bài văn phong phú, viết một cách ung dung, qua đó có thể thấy trình độ viết văn thành thạo của thí sinh.

TÌNH SƠN ĐÔNG

Đề bài:

Đọc bài thơ sau đây, rồi làm bài theo yêu cầu:

“Ánh sao

Ai đó ngẩng mặt ngắm trời sao

Cứ ngỡ chòm sao là đá quý

Óng ánh trong suốt không vết rạn

Người lên trời sao rồi đều biết

Trên đó chỉ có cát bụi sỏi đá

Phức tạp khác hẳn trái đất này.”

Đọc bài thơ này có thể nảy sinh ra nhiều liên tưởng và cảm xúc. Hãy làm bài theo sự liên tưởng và cảm xúc của mình.

Chú ý:

1. Sự liên tưởng và cảm nhận phải liên quan đến ngụ ý của cả bài thơ.
2. Tự dàn bài, tự đặt đề bài.
3. Bài làm phải trên 800 chữ.
4. Ngoài thơ ca, không hạn chế về thể loại.

Bài làm:

Về nhà

Anh ta vẫn còn nhớ, cách đây 20 năm, một xấp tiền dày cộm và đôi bàn tay chai sạn, hai bên má đã bắt đầu tiêu tụy và trái tim hướng vọng ra thế giới bên ngoài, thế là anh ta đã lựa chọn ra bên ngoài, quyết không luẩn quẩn trong vùng núi này nữa...

Đúng vậy, anh ta đã rời khỏi nơi non xanh nước biếc này, rời khỏi bà con xóm làng mộc mạc cần cù, rời khỏi cha mẹ, cất bước ra khỏi vùng núi này — đến với nơi ánh đèn sáng trưng đầy hấp dẫn.

Thực ra, với tài năng của bản thân, anh ta hoàn toàn có thể mở mang con đường sống của mình ở ngay trong vùng núi này. Phá núi, trồng cây gây rừng, đều có thể khiến anh ta thành công và nổi danh; những loài hoa thơm cỏ lạ mọc đầy đồi, hoàn toàn có thể khiến anh ta trở nên giàu có. Thế nhưng, trong con mắt của anh ta, đây là nơi nghèo rớt mồng tơi, bởi vì mộng tưởng của anh ta không phải là ở nơi này, mà là ở bên ngoài vùng núi.

Cất bước ra khỏi vùng núi, anh ta phát hiện ra một thế giới có thể biến giấc mơ của mình tung cánh bay, anh ta mê hồn trước cảnh nguy nga sáng ngợp, trước

sự phồn hoa của đèn màu rực rỡ. Anh ta nghĩ rằng, đúng thật, đây mới là nơi để mình khai thác một mảng đất trời thuộc về mình.

Mười mấy năm đã trôi qua tầm tay trong nháy mắt, mà anh ta cũng không ngừng cố gắng phấn đấu rồi trở thành một nhà doanh nghiệp thực thụ. Trang phục trên người anh ta mang nhãn hiệu BMW, chiếc xe ô tô con của anh cũng mang nhãn hiệu BMW, bên mình anh ta thường có mấy vị thư ký giỏi ăn sành nói, giỏi quan sát nét mặt của người khác, anh ta thường mặt mày rạng rỡ qua lại trên con đường rộng thênh thang trông sao mà phong quang vậy.

Thế nhưng rồi, dần dần, dần dần, anh ta bắt đầu bị ánh đèn nê-ông nhấp nháy muôn màu làm cho chao đảo đến nỗi không biết nên như thế nào. Cõi lòng anh bắt đầu cảm thấy trống trải đến kỳ lạ. Đầu óc anh cũng cảm thấy như quay cuồng, và rồi anh có chút chán chường đối với cuộc sống đô thị.

Hả? Ô, những khóm lá lùm cây rậm rạp mọc đầy đồi, những con cá tung tăng bơi lội dưới nước, những bông hoa nở rộ muôn màu trên thảm cỏ xanh ròn. Những khung cảnh mà anh không bao giờ để tâm hiện dần lên trong cõi lòng đã chán ngán hiện tượng kẻ lừa người dối luôn ám ảnh anh, và rồi chúng như được phủi đi lớp bụi bặm trong tâm hồn anh.

Anh nhớ lại rồi, trước khi chia tay, lời dặn dò ân cần trên khuôn mặt tiêu tụy với đôi bàn tay đầy chai

sần sùi của cha mẹ nói với anh rằng: “Nếu có ngày con không muốn sống ở bên ngoài nữa, thì cứ việc về nhà, con nhé.”

Anh sực sùi, lặng lẽ âm thầm cất bước ra đi.

Gốc cây ngoài cửa sổ, chiếc tổ chim trên đó không biết được làm nên từ bao giờ, đàn chim nhỏ mỗi khi cất cánh bay đi, chúng còn biết quay đầu nhìn lại tổ ấm mà mình đã sống trong đó, chúng vỗ cánh đập đập mấy cái rồi mới bay đi. Anh lại rơi nước mắt, hồi đó sao mà ta không hề cảm thấy lưu luyến mái nhà mình nhỉ, sao mà không lưu luyến bến nước dòng sông của cha mẹ của làng xóm nhỉ? Anh ta hình như trông thấy ánh mắt ảm đạm của cha mẹ toát lên nỗi niềm mong anh trở về. Thế là, anh liền quyết định trở về.

Lời bình:

Khoảng cách sản sinh ra vẻ đẹp. Khi còn sống ở thôn quê, không cảm thấy vẻ đẹp của nó, cứ một mực muốn ra đi khỏi vùng núi. Nhưng một khi đã ra khỏi vùng núi rồi, thì cũng là lúc trở thành ông chủ giàu có, bèn bắt đầu nhớ đến mọi cái tốt đẹp của tình làng nghĩa xóm, thế là quyết định trở về.

Đây là bài văn tự thuật. Khi các thí sinh khác làm bài tản văn mang tính nghị luận, thì lại có một số ít thí sinh làm bài văn tự thuật, đương nhiên là chiếm được cảm tình của giáo viên chấm thi. Thay đổi hình thức, ai mà chẳng vui lòng. Thực ra, đây cũng là một hình thức đổi mới. Là thể loại văn tự thuật, thì nên lấy thuật lại câu chuyện hoặc sự việc làm chính, thêm vào miêu tả, nghị luận, trữ tình. Bài văn này đã đạt yêu cầu như vậy. Hiện nay, một số thí sinh đã có sự hiểu sai nghĩa của việc không hạn chế thể loại, khi làm văn tự thuật lại thêm những đoạn văn dài về nghị luận, thành ra chẳng giống thể loại nào cả.

Đây là bài văn tự thuật, rất thành công trong việc miêu tả thế giới nội tâm của nhân vật, vận dụng thủ pháp làm nổi bật ở đoạn cuối.

TÌNH GIANG TÂY

Đề bài:

Đọc đoạn văn sau đây, rồi làm bài theo yêu cầu:

Cũng như nhiều loại động vật, ngay từ nhỏ chim én cũng sống trong tổ ấm. Dưới sự chăm sóc của cha mẹ, én ta ngày một lớn lên và phì ra, điều thú vị là, lần đầu tiên trước khi bay rời tổ ấm, én ta cũng biết giảm béo, không chế thức ăn, nó ra sức tập luyện (làm các động tác vỗ cánh, nằm sấp chống tay), sau khi giảm béo, chú én ta có thể cất cánh tung bay. Hãy làm bài văn mang đề tài câu chuyện "Chim én giảm béo".

Yêu cầu: Nội dung phải nằm trong phạm vi đề tài câu chuyện, tự dàn ý, tự chọn thể loại, tự đặt đề bài, không được ít hơn 800 chữ, không được sao chép.

Bài làm:

Trút bỏ gánh nặng, thả hồn bay xa

*Chim én giảm béo, mới có thể cất cánh tung bay;
trút bỏ gánh nặng tâm hồn, mới có thể bay lên
đỉnh cao của nhân sinh.*

Cát vàng mêng mang, tiếng chuông lạc đà kêu leng keng, trên đồng không mông quanh tiêu điều, lạc đà đang đuổi theo giọt nắng hoàng hôn, đâu có sợ biển cát, đâu có sợ gió ngược, cho dù gió cát mạnh thế nào đi nữa cũng không ngăn cản được bước chân nhẹ nhõm của nàng Vương Chiêu Quân, bởi vì đã từ lâu trái tim nàng đã không có gì phải sợ hãi và không có gánh nặng gì, từ lâu, trái tim nàng đã bay về phía xa mạc. Bởi vì nàng đã trút bỏ gánh nặng trong trái tim, lịch sử đã tạo nên nàng Vương Chiêu Quân trung hậu kiên gan, tâm hồn nàng đã bay lên đỉnh cao nhất của nhân tính.

Trên cánh đồng gió bắc giá lạnh, cỏ héo rậm rạp, muôn vật tiêu điều, cây cỏ non hôn lên mặt đất, khô vàng có hề gì, giá lạnh đâu có sợ, chỉ vì trong lòng có cất giữ một áng xuân. Sự từng trải gian nan và sự cô

đơn buồn tẻ trong suốt 18 năm, cũng không thể mài mòn tinh thần yêu nước và ý chí dân tộc của Tô Vũ thời nhà Hán, khi cái nút trong lòng Tô Vũ đã được gỡ ra, thì mọi cô đơn khổ đau và u sầu trong lòng ông liền theo từng cơn gió giá lạnh bay đi tan biến, trái tim trung thành với vương triều Đại Hán trong lòng ông đã vượt qua dải Trường Thành, bay đến vùng Trung Nguyên. Cho nên đằng sau tên tuổi của Tô Vũ là vết sẹo của lịch sử, nhưng mặt chính tên tuổi của ông lại là tấm huân chương của dân tộc.

“Sứ mệnh cao cả nhất của loài người là chấp đôi cánh, thành công lớn nhất là tung cánh bay” . Khi mà gánh nặng trong lòng chèn ép trái tim của tôi, thì cất cánh bay sẽ trở thành bong bóng xà phòng hư vô, nhiều nhất thì cũng chỉ là giấc mộng chập chờn trên không trung. Muốn bay được càng cao, đi được càng xa, trước hết cần phải trút bỏ gánh nặng, để tâm hồn trở nên nhẹ nhõm, đôi cánh của tâm hồn mới có thể đưa bạn tung bay trên không trung, bay trên trần gian.

*“Xấu xí, che lấp khuôn mặt tôi,
Nhưng để lại cái đẹp trong lòng tôi
Tàn tật bó buộc thân thể tôi
Nhưng gieo hạt giống lương thiện cho thiên hạ
Tôi rất xấu, song tôi rất dịu hiền
Tôi rất chân thành
Làn sóng tình yêu
Dạt dào trong lòng tôi.”*

Người kéo chuông xấu xí Quasimodo không cảm

thấy mặc cảm trước vẻ ngoài xấu xí của mình, anh ta trút bỏ gánh nặng trong tâm hồn một cách nhẹ nhẹ, để luồng gió nhẹ thổi mát trần gian, gieo hạt mưa tình thương xuống trần gian.

Nhà văn nổi tiếng Cố Thành từng nói: “Tôi muốn vẽ nhiều khung cửa sổ dưới mặt đất, để những đôi mắt đã quen với tối tăm đều quen với ánh sáng”. Thực ra, Cố Thành đâu phải không muốn mở ra cửa sổ tâm hồn mình, trút bỏ những phức tạp rườm rà của trần gian, để trái tim đã cầm cố lâu ngày tung bay trên khung cảnh trời xanh mây trắng, gió nhẹ mây bay, quên đi bản thân mình và thoát khỏi chuyện đời phàm tục!

Ngược lại, xem con người hiện đại qua lại vội vã, thờ ơ như không thấy gì, khi gánh nặng của sĩ diện đè nặng lên tâm hồn của mọi người, thì tâm hồn liền trở nên nặng nề, tình cảm con người trở nên thờ ơ. Ai nấy đều mong muốn thành công, song không phải ai cũng có thể đi đến thành công, nếu không thể trút bỏ gánh nặng của tâm hồn, vậy thì, thành công sẽ biến thành một giấc mộng xa vời vợi.

*Không phải đồng hoang, ngày mai sẽ trở thành ốc đảo
Không phải tiếng lòng, ngày mai sẽ trở thành áng thơ
Không phải vọng tưởng, ngày mai sẽ trở nên rực rỡ.*

Chúng ta chỉ có trút bỏ gánh nặng của tâm hồn, mở rộng trái tim nhẹ nhõm, ai có thể chứng minh rằng, chúng ta chỉ là những ngôi sao, không bao giờ có thể

to lớn thành mặt trời. Thành công, mãi mãi không chỉ là cái vỏ sĩ diện và danh lợi bên ngoài, mà còn có đôi cánh khiến tâm hồn tung cánh bay.

Lời bình:

Dàn ý chính xác cho đề tài của bài văn là phải trút bỏ gánh nặng dư thừa về tư tưởng, về quan niệm, về tinh thần, để đôi mắt với nhân sinh một cách nhẹ nhõm, ngoài ra, còn phải can đảm trải qua sự tôi luyện mới có thể đi đến thành công.

Cũng như loài chim vậy, con người muốn bay cao hơn, đi xa hơn, cần phải trút bỏ gánh nặng, khiến tâm hồn nhẹ nhàng hơn, thì đôi cánh của tâm hồn mới có thể đưa chúng ta bay lên không trung. Thí sinh này đã tiến hành đôi chiếu giữa nhân vật lịch sử với con người hiện đại, trình bày và giải thích một cách rõ ràng và súc tích triết lý nói trên, đồng thời khuyên bảo những con người thời nay qua lại vội vã, bị sĩ diện đè nặng đừng nên quá mệt mỏi cho danh lợi, ý thức lo lắng này của em thí sinh này khiến cho nội hàm của bài văn càng thêm sâu sắc hơn.

**MỘT SỐ BÀI VĂN
ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA
TRONG KỲ THI
TUYỂN SINH ĐẠI HỌC
NĂM 2007
CỦA TRUNG QUỐC**

THÀNH PHỐ BẮC KINH

Đề bài:

“Tế vũ thấp y khan bất kiến, nhàn hoa lạc địa thính vô thanh” (Tạm dịch: Mưa mong manh thấm áo nhìn không tỏ, hoa rụng đất nhẹ nhàng nghe không thấu), đây là câu thơ trích trong bài thơ “Biệt Nghiêm Sĩ Nguyên” của nhà thơ đời Đường Trung Quốc Lý Trường Khanh.

Tình có người hiểu ý của bài thơ này như sau:

1. Đây là bài thơ ca ngợi vẻ đẹp của mùa xuân.
2. Mưa mong manh, cánh hoa rụng bày tỏ nỗi cô đơn không mấy người thấu hiểu.
3. Nhìn không thấy, nghe không thấu không có nghĩa là thái độ sống buông xuôi, mà là thể hiện cách xử thế không màng danh lợi.
4. Nội hàm trong bài thơ đã không còn thích hợp với thời đại ngày nay.

Hãy làm bài văn theo nhận xét của mình.

Đề bài tự đặt, không giới hạn về hành văn, bài văn không được dưới 800 chữ.

Bài làm 1:

Mưa nhỏ hoa rụng đều buồn tẻ Văn nhân anh hùng nên như vậy

Buồn tẻ chính là sợi dây màu đỏ, có người cứ cầm lấy nó thật chặt, âm thầm chờ đợi người cầm đầu dây bên kia, cho dù người đó đã đi rất xa từ lâu. “Mưa mong manh thấm áo nhìn không tỏ, hoa rụng đất nhẹ nhàng nghe không thấu”. Mỗi khi đọc hai câu thơ này, bất giác cảm thấy sự buồn tẻ của mưa mong manh và cánh hoa rụng. Khi những giọt mưa giăng giăng rơi xuống tà áo từng giọt từng giọt một, ai có thể cho biết rằng thứ tình cảm này nó không dạt dào? Nếu không như vậy thì làm sao có thể làm ướt đầm cả tà áo? Khi cánh hoa mong mỏng mềm mại, bay như múa rơi nhẹ nhàng xuống mặt đường trải nhựa, ai có thể nói rằng đây là thứ tình cảm không mãnh liệt? Bằng không thì làm sao vô số cánh hoa mỏng có thể trải đầy mặt đường tĩnh lặng? Thế nhưng những hạt mưa mong manh, những cánh hoa mong mỏng lại “nhìn không tỏ” “nghe không thấu”.

Trong cõi lòng sâu thẳm của mỗi người đều có một nắm mồ chôn hoa, chôn cất thứ tình cảm dạt dào đẹp đến mê lương nhưng không ai biết đến. Và rồi nắm

mồ hoa này đã bị buồn tẻ khóa lại.

Nạp Lan, nhà viết từ nổi tiếng đời nhà Thanh, nhiều người đã ví ông là hóa thân của Giả Bảo Ngọc trong cuốn *Hồng lâu mộng*. Ông là con người buồn tẻ. Người bạn thân của ông từng than rằng: “Ai cũng đều tranh uống nước từ, cỏi lòng Nạp Lan mấy ai thấu?” Rõ ràng, Nạp Lan là công tử Tương Quốc, Tư vệ Ngự tiền, ai cũng mến mộ. Thế nhưng, trong cỏi lòng sâu thẳm của ông, lại cất giữ biết bao nỗi buồn. Ông nhặt một cành cây trong vườn nhà, nhưng “Hận sao lại không nói nên lời”, mà chỉ có thể thở dài một tiếng “dấu chân đã mười năm cỏi lòng cũng mười năm”. Ông hướng vọng sống đăm bạc và chất phác, thế nhưng trong con mắt người đời, nguyện vọng này như những hạt mưa mong manh, mặc cho mưa rơi ướt lạnh cả tấm thân, chẳng qua cũng chỉ một tiếng thở dài mà thôi. Nỗi buồn của nhà viết từ Nạp Lan chính là nỗi thương lòng của một con người.

Hậu chủ thời Nam Đường Lý Dục (937-978) đăng quang vào năm 961, cũng rất buồn tẻ cô đơn. Nhà thơ Vương Quốc Duy viết về ông rằng “Sống trong cung điện sâu thẳm, lớn lên trên cánh tay đàn bà”. Những đứa trẻ ngay từ nhỏ đã ngự trên long sàng thường là không có bè bạn cùng trang lứa. Cho dù họ đắm mình trong tiền rừng bạc bể, suốt ngày say sưa trong ánh đèn và rượu ngon, cũng không thể tránh khỏi cảnh buồn tẻ trong đêm đen thanh vắng không một ai để dốc bầu tâm sự, đặc biệt là sau khi thời Nam Đường

bị sụp đổ, nỗi hận mất nước đã rơi xuống mình nhà vua Lý Dục còn chưa chín chắn này, lại khiến cho nỗi buồn tẻ trong lòng ông như quét lên một màu xám ngắt. Nỗi buồn tẻ của ông âm thầm, nhưng lại có hình bóng. Ông đã đem cái thật của bản thân biến thành những cánh hoa buồn tẻ rắc lên tấm giấy tuyên đã được trải phẳng, biến chúng thành câu “Một áng nước mùa xuân”, biến thành “Nước chảy hoa rơi xuân xa rồi, trần gian trên thiên đàng”. Trong *Nhân gian từ thoại* có câu: “Lời từ đến tay Lý hậu chủ Lý Dục, liền như lời ca của những vỡ tuồng biến thành những câu từ của các văn nhân thi sĩ”. Sự buồn tẻ của vua Lý Dục chính là nỗi bi thương của thời đại bấp bênh hồi đó, nhưng lại mở ra thời đại mới về viết từ.

Trong vườn Thâm Viên, Lục Du, nhà văn nổi tiếng thời Nam Tống đã viết câu “*Hồng bơ thủ, Hoàng Đằng tửu...*” (Có nghĩa là bàn tay ửng đỏ, cùng uống rượu Hoàng Đằng), đã gửi gắm nỗi buồn của mình vào trong ký ức nhớ lại nàng Đường Uyển, người vợ yêu dấu của mình. Khi Vương Duy cảm khái rằng “Khấp chốn cảm thù du thiếu một người”, đã gửi gắm nỗi buồn của mình vào trong lòng của người bạn tri kỷ. Nhà thơ nổi tiếng đời Đường Nguyên Chấn đã viết câu thơ “*Bạch đầu cung nữ tại. Nhân tọa thuyết Huyền Tông*” bằng bàn tay rần rori của mình. Đã nói lên bên trong bức tường đỏ sâu thẳm thẳm kia, là tiếng lòng của những linh hồn buồn tẻ. Sợi dây đỏ trong tay nhà thơ, đầu dây bên kia buộc chặt vào cây bút. Sau

khi tình cảm dạt dào lắng đọng xuống, liền trở nên âm thầm, và cũng biến thành động lực cho ngòi bút, khiến mưa mong manh và cánh hoa mỏng biến thành sức mạnh cứng rắn, không bao giờ bị mai một.

Thực ra, còn có một số người buồn tẻ, thậm chí không chỉ ở tác dụng của văn học. Ông Lâm Tắc Từ, anh hùng dân tộc thời nhà Thanh, bị giáng chức đi Y-li Tân Cương, người thường khó mà cảm nhận được sự buồn tẻ của ông, thế nhưng ông lại cất cao giọng *"Cầu lợi quốc gia sinh tử dĩ, khỉ nhân họa phúc ty xu chi"*. Có nghĩa là, "Chỉ cần có lợi cho đất nước, cho dù hy sinh bản thân mình cũng cam lòng, tuyệt đối không vì mình rất có thể sẽ gặp tai họa mà trốn tránh". Ông đã gây dựng hạnh phúc cho nhân dân. Hàn Dũ, nhà văn nổi tiếng thời nhà Đường bị giáng xuống Triều Châu tỉnh Quảng Đông, con gái rệu của ông đã bị chết dọc đường. Nỗi đau buồn của ông đã biến thành động lực quản lý đất nước, ở cái thị trấn nhỏ xa xôi đó, ông đã mở trường học, làm thủy lợi, đã nhận được sự ủng hộ của bà con địa phương, đến nổi non nước của Triều Châu đều mang họ Hàn.

Những giọt mưa mong manh đâu chỉ có làm ướt tà áo, mà là rơi xuống mảnh đất vừa nặng vừa dày, thấm nhuần cả một xứ sở; Những cánh hoa mỏng của họ cũng đâu chỉ rơi xuống mặt đường, mà là ăn sâu vào lòng đất, "Biến thành phù sa bón cho hoa." Đâu đây đỏ đằng kia, chính là những người dân bình thường. Họ biến nỗi buồn của mình hóa thành động lực, đi

“Lập tâm vì đất trời, lập mệnh vì dân sinh.”

Nỗi buồn tẻ của một con người có thể in lên mặt sách, khắc lên tấm bia, câu chuyện của Hàn Dũ cho chúng ta biết rằng, nỗi buồn tẻ của các bậc anh hùng chính là sự hiến dâng, chúng ta phải kính cẩn ngưỡng đầu nhìn lên họ.

Lời bình:

Dàn ý bài văn sâu sắc, đường nét rõ ràng. Thí sinh tích lũy tài liệu phong phú và tư tưởng sâu sắc. Từ sự cảm khái về buồn tẻ, bài văn đã hòa sự “mông lung” và “vẻ đẹp mềm mại” của hạt mưa mong manh và cánh hoa nhẹ nhàng thành thứ tình cảm dạt dào đậm chất anh hùng ca, tiếp đó liên trình bày và giải thích “ý nghĩa của sự buồn tẻ”, khiến chúng thăng hoa, từ “nỗi buồn của con người có thể in lên trang sách, khắc trên tấm bia, thứ buồn tẻ đó đẹp đẽ, đẽ người đời thương thức”, thăng hoa thành “nỗi buồn của những anh hùng như Lâm Tắc Từ, Hàn Dũ chính là sự hiến dâng, khiến mọi người phải ngưỡng mộ”.

Bài làm 2:

Tình cha trầm lắng

6 tuổi.

Trên sân thể thao, một bé trai đang tập xe đạp, cha nó đứng gần đó. Không một câu chỉ bảo, không một lời an ủi, thằng bé tất nhiên là ngã rồi lại ngã, đôi chân nó đã chảy máu từ lâu. Rốt cuộc, thằng bé ngồi bệt xuống đất, nó khóc, khóc oà lên. Cha nó vẫn thẳng mình đứng đó, đôi mắt ông thờ ơ lạnh nhạt. Thằng bé khát khao cha nó đến động viên biết nhường nào, nhưng không có; thằng bé khát khao vòng tay của cha nó, vẫn không có. Chỉ có đôi mắt trống rỗng, khiến nó cảm thấy lạnh lùng và phũ phàng. Rốt cuộc rồi thằng bé không khóc nữa, nó đứng dậy không chịu khuất phục, dựng xe, bắt đầu lại tập tiếp. Cha nó đã chẳng còn hứng thú từ lâu, ông quay mình, cất bước, đi mất. Đằng sau lưng ông là tiếng ma sát giữa kim loại và mặt đất, người cha vô tình quay đầu lại, nhưng tay ông lại run run, thằng bé đứng dậy, nghĩ đến ánh mắt vẫn lạnh lùng của cha vừa rồi, hai hàng nước mắt khó hiểu chảy xuống gò má nó. Một bước, hai bước, ba bước... tiếng chân của cha vẫn chắc nịch sai bước.

16 tuổi.

Trong hội trường, thằng bé năm nào đang được mọi người vây quanh lên đài lĩnh phần thưởng. Lại một lần giơ cao cúp giải thưởng, lại một lần nữa tiếng hoan hô như sóng trào, niềm vinh dự được mọi người bao vây, trong ánh đèn chụp ảnh nháy lia lịa, cậu ta lại tìm kiếm cha mình một cách khó khăn. Trong đám người vây quanh, duy nhất không thấy cha đâu, trên ghế ngồi dưới đài lĩnh thưởng, chỉ có mỗi mình cha. Chỉ nháy mắt, trong lễ đường như trống rỗng, chỉ có cậu ta và cha nhìn nhau. Vẫn lạnh nhạt như xưa, vẫn không lấy gì làm quan tâm như xưa. Ánh mắt trống rỗng của cha khiến ánh hào quang của cúp giải thưởng trở nên ảm đạm. Cha đứng dậy, bước đến bên con trai mình, giằng lấy cúp giải thưởng đang được mọi người vây quanh, cha không chút do dự đưa chiếc cúp cho thầy giáo đang đứng ở hậu đài. Hai dòng nước mắt lại một lần nữa không cầm được chảy xuống, một bước, hai bước, ba bước... tiếng chân của cha vẫn chắc nịch như xưa.

Hôm qua.

Trước cổng trường, một thanh niên tạm biệt với cha. Không có hàn huyên, không có an ủi, không có ôm ấp, không một câu nói. Người thanh niên nhìn thẳng vào cha mình, nếp nhăn của cha lại sâu hơn, mái tóc xanh của cha lại thêm màu tro bạc. Đôi mắt của anh ta nước mắt vòng quanh, cứ kiếm chế. Trong

màn nước mắt, anh ta thấy đôi mắt lạnh lùng của cha cũng có chút ánh sáng. Bàn tay cha run run đưa ra với con trai mình, lưng chừng lại dừng lại, rồi rút tay lại. Cha chỉ tay ra ngoài cửa, lại quay mình, người con trai vẫn đứng yên. Nhìn tấm lưng cha đi xa dần. Đi đến gần chỗ rẽ, cha dừng chân, quay đầu, mắt thoáng qua, nhìn thấy con trai mình. Người thanh niên cũng chăm chú nhìn cha, dòng nước mắt không kiềm chế được cuối cùng chảy xuống. Trong trầm mặc, trong lòng ấm áp biết bao, một bước, hai bước, ba bước...

Hôm nay.

Trong trường thi. Có một thí sinh đang viết về người cha trầm mặc, trong lòng tràn đầy sự cảm kích và kiêu hãnh.

Người cha của tôi, tình cảm cha mong manh như mưa thu, nhẹ nhàng như gió xuân, không có lên có xuống mạnh mẽ, chỉ là sự trầm mặc đằm đằm.

Tình cha trầm lắng—làm tôi rất cảm kích.

Lời bình:

Trong sự trầm mặc chứa đựng sự động viên ân cần, thúc giục mạnh mẽ và kỳ vọng tha thiết. Chính tình cha trầm mặc như vậy, đã chỉ dẫn cho tác giả dần dần trở nên nổi tiếng, trưởng thành một người đàn ông cũng như người cha chắc như núi. Cho dù đi đến chân trời góc bể, người con trai cũng không thể nào quên được ánh mắt sâu thẳm và phức tạp của người cha, bởi vì trong ánh mắt đó có một sức mạnh vô hình.

Tình cha không nói, người con trai có thể cảm nhận được nội hàm trong sự im lặng đó, đây chính là điều người cha cảm thấy đáng để an ủi nhất chẳng. Có được người con trai như vậy, người cha đáng lấy làm kiêu hãnh và tự hào. Sự thông cảm và khơi thông im lặng không nói nên lời khiến mọi người phải cảm động.

Thứ tình cảm sâu đậm và mộc mạc “Mưa mong manh thấm áo nhìn không tỏ, cánh hoa rụng nhẹ nhàng nghe không thấu”, ngôn ngữ cô đọng và tế nhị, bước chân đi xa dần khiến chúng ta cảm thấy trong lòng ấm áp và cảm động.

TÌNH SƠN ĐÔNG

Đề bài:

Làm bài văn trên 800 chữ theo đầu đề "Thời gian không phong hóa được ký ức", tự đặt tiêu đề, tự đặt chủ đề.

Bài làm:

Vương triều khiến mọi người say đắm mãi mãi

Nếu một làn gió từ nơi xa xôi thổi đến, đuổi theo cánh bay mộng mơ, đi tìm kiếm trong truyện thần thoại một vương triều nguy nga tráng lệ không thay đổi từ ngàn xưa. Vương triều này là những vết mực ẩn sâu trong những trang sử, mang lại cho mọi người khung cảnh tươi đẹp và nổi ưu sầu không ngôn ngữ nào tả nổi; Vương triều này chính là áng mây chạm khắc vào trong ký ức, để lại cho trần gian những bề sâu và phóng khoáng không thể lãng quên. Giống như các vì sao được khắc lên thanh bảo kiếm, giống như mặt trời rực sáng trên vương miện, những điệu múa uyển chuyển trong bộ áo choàng mong manh, đã lay thức truyền thuyết của một thời hoàng kim. Tiếng

chuông gió cổ xưa đã bắt đầu thay đổi giai điệu, âm vang những nốt nhạc như tiếng dạo lên trang nghiêm của chiếc chuông vàng vọng thẳng lên bầu trời bao la. Có phải Người không nhỉ? Đòi nhà Đường?

Tôi chạm vào đường nét như ý thơ bằng trí tưởng tượng của mình, bông hoa tuyết trong lòng bàn tay tôi chúm chím sắp nở, trên đầu cành cây trong mộng tưởng của tôi đom đầy ánh sáng của các vì sao. Không gì có thể khiến cho trái tim dâng lên làn sóng hơn là cây cầu Phong Kiều thời nhà Đường, đung đưa văng vẳng thanh vắng ngày thu; không ai có cõi lòng thênh thang dễ say như Lý Bạch, chỉ cần hé miệng là ngợi ca cả một nửa Đòi nhà Đường thịnh vượng. Bể nước mùa thu của Lý Thương Ẩn đã tưới lên hoa đình hương nở đầy ưu sầu, những giọt mưa ban mai của Vị Thành đã thấm ướt tà áo của nhà thơ Vương Duy. Trong phạm vi tinh thần của một dân tộc đã xuất hiện quang cảnh tráng lệ của nhân sinh, của tâm lòng nghệ thuật rộng mở. Ôi, Đòi nhà Đường, vẻ đẹp của Người đã được khai thác bằng biết bao sự sống của con người, làm sao mà không khiến mọi người khỏi mê say? Làm sao có thể khiến mọi người quên lãng được?

Liệu bước chân của tôi có đánh thức giấc mơ đẹp dễ giàu có của Người không nhỉ? Cung đàn trong suốt đó đã rung động dưới những ngón tay dài búp măng của Người, đã làm rơi những giọt nước mắt ngưng đọng trên đôi má của người đẹp, ai đã khiến những giọt nước mắt đó ngọt ngào như dòng suối?

Mặt hướng lên vầng trăng lạnh lạnh trong ngày thu như cây nến màu bạc, Người có thở dài không nhỉ? Phong thái đi một mình đến nơi ở của thần tiên, bó tay trước cái giá lạnh trên cao, tuyệt đối đừng gảy sai giai điệu cung đàn, bằng không, non xanh nước biếc sẽ oán hận Người, hận Người gảy cung đàn làm mùa xuân kinh hãi rồi biến mất. Ngày nay, Người đã hòa tan thành một tách trà Thiết Quan Âm, tỏa ra hương thơm thoang thoảng ung dung sau khi đã trải qua cuộc tôi luyện trong bể dâu, để cho các thế hệ văn nhân mặc khách của các thời đại nhận xét sự hưng thịnh và choáng ngợp mà Người đã từng trải, đây là câu chuyện truyền thuyết của đất nước bao la!

Người vẫn đứng sừng sững trên lịch sử năm ngàn năm của dân tộc Trung Hoa, Người tiểu ngạo đồng loại loại bằng tấm lòng chứa đựng nền văn hóa sâu rộng và nền nghệ thuật phong phú. Người châm mỗi lửa bằng sao trời nhen lên niềm khát vọng không bao giờ bị dập tắt trong lòng mọi người, Người rót đầy chén rượu này đến chén rượu khác bằng ánh trăng mềm mại và ung dung. Rượu vang đỏ trong chén dọi quang lấp lánh ánh sáng, làm say sưa hết thế kỷ này đến thế kỷ khác, với những người kiên nhẫn canh giữ tháng ngày, từ đó bình minh trở nên sáng tỏ, hoàng hôn trở nên rạng rỡ; Từ đó đất nước Trung Hoa làm nên kỳ tích, hương thơm say đắm lòng người mãi mãi. Có phải vậy chăng Đời nhà Đường? Người đã làm say đắm và làm chấn động cả thế giới của sự sống!

Gấp lại trang giấy viết đầy suy tư tình cảm của mình, tôi nguyện nằm trên tiếng đàn để làm giấc mơ tôn vinh viên cô, say đắm trong mơ tưởng, mãi mãi không bao giờ thức giấc. Cho dù thời gian trôi đi như nước chảy, Đời nhà Đường tráng lệ không bao giờ phai mờ trong giấc mơ của muôn ngàn đời.

Lời bình:

Nếu như nói thời hoàng kim nhà Đường đã để lại nhiều niềm kiêu hãnh và hào phóng cho con cháu dòng họ Viêm Hoàng ngàn đời sau, thì tương ứng với nó là sự thông thoáng toát ra từ trong bài văn này. Bài văn này đã sử dụng ngôn ngữ như thơ ca viết nên một Đời nhà Đường hoành tráng, tình cảm tác giả nóng bỏng và phóng khoáng, bình luận và đánh giá của tác giả rất tinh túy và có sức mạnh. Tác giả đã liên tiếp sử dụng hành văn mô tả ý tưởng rất mượt mà, đã đưa bạn đọc đến với một thời đại lịch sử vĩ đại và mẫu mực, đã ca ngợi dòng thời gian trôi đi nhưng không thể làm phong hóa một Đời nhà Đường thịnh vượng.

TÌNH HỒ NAM

Đề bài:

Kết hợp với sự từng trải của mình, lấy câu “Sống đẹp như ý thơ” làm mệnh đề cho bài văn trên 800 chữ của mình.

Bài làm:

Sống đẹp như ý thơ

*Nếu bạn có hai miếng bánh mì, thì bạn nên mang
một miếng đi đổi lấy một bông hoa thủy tiên.*

- Platon -

Sống đẹp như ý thơ, có lẽ nên sống như nhà thơ nổi
tiếng thời nhà Đông Tấn Đào Uyên Minh:

*“Thái cúc Đông Ly hạ
Du nhiên kiến Nam Sơn.”*

Có nghĩa là:

*“Hái hoa cúc dưới Đông Ly
Bỗng nhiên thấy dãy Nam sơn trước mình.”*

Sống đẹp như ý thơ, có lẽ phải sống như Lý Bạch
ung dung điem đạm:

*“Ngẩng đầu cười lớn ra khỏi cửa,
Kiếp tôi đâu phải người cỏ rơm.”*

Sống đẹp như ý thơ, có lẽ phải sống như Di An cư sĩ Lý Thanh Chiếu êm ấm giản dị: “Biết chăng? Biết chăng? Lẽ nào lá xanh rậm rạp, hoa đỏ điêu tàn” .

Thế nhưng, trong xã hội đổi thay nhanh như chong chóng hiện nay, chúng ta không thể như ông Đào Uyên Minh ở ẩn trong rừng sâu núi thẳm, cũng không thể như Lý Bạch sống ung dung thư thả, càng không thể như Lý Thanh Chiếu suốt ngày dốc bầu tâm sự sâu cảm với hoa đỏ lá xanh. Phải chăng cuộc sống đẹp như ý thơ chỉ có thể đến với người xưa mà buông bỏ con người hiện đại bận rộn suốt ngày hay sao?

Câu trả lời hẳn là không phải. Không có điều kiện ở ẩn, thì ai có thể cho rằng chúng ta không khai thác mở mang được một mảnh vườn trong tâm hồn mình? Không thể ung dung tùy ý, lẽ nào lại không thể để mình buông xuôi vào lúc thích hợp hay sao? Không nên đa sầu đa cảm, chẳng lẽ lại không thể dốc bầu tâm sự về nỗi sâu muộn trong lòng mình hay sao?

Sáng sớm thức dậy, nhấm một tách trà thơm, trên tay cầm cuốn *Quy khứ lại hề từ*, để những làn gió núi ngàn năm xa xưa, hòa vào tâm trí của mình rồi bay vào trong cõi lòng tĩnh mịch, hoặc bay vào mảnh vườn tâm hồn êm ái của mình, hãy để cho cõi lòng mình lắng đọng xuống, ngưng lắng xuống, để thu hoạch cảm giác yên tĩnh trong khi bên ngoài đô thị đang ồn ào náo nhiệt. Đây lẽ nào lại không phải là cuộc sống đẹp như ý thơ hay sao?

Sau thắng cuộc thi đấu bóng đá, bạn có thể chạy phóng nước đại trên sân cỏ mặc cho trời đang mưa xối xả, mặc cho mồ hôi, nước mưa và những dòng nước mắt quyện vào nhau chảy xuống gò má, làm ướt cả tà áo vì xúc động. Có người sẽ cảm thấy khó hiểu trước hành động này của bạn, hỏi rằng một cuộc thi đấu thắng lợi nhỏ thế thôi làm gì đáng để bạn phấn khởi đến mức như vậy? Song tôi nói rằng, cử chỉ hành động này của bạn chính là cuộc sống đẹp như ý thơ. Một cuộc thắng lợi nhỏ thôi cũng đủ để làm chúng ta vui mừng hơn hờ như vậy, một lần thành công nhỏ thôi cũng có thể khiến chúng ta vui đến điên cuồng. Đừng nên bó buộc tình cảm của chúng ta lại, hãy để cho tình cảm của mỗi chúng ta tự do phi nước đại!

Trong lòng có chuyện gì vương mắc, thế nhưng không có ai ở bên cạnh để nghe bạn dốc bầu tâm sự, trong lúc như thế này mà khóa chặt những điều phiền muộn ở trong lòng, thì sẽ khiến bạn cảm thấy càng phiền muộn hơn. Hãy lựa chọn lối sống đẹp như ý thơ theo hình thức hiện đại nhé! Bạn hãy viết những điều phiền muộn của mình lên trang blog, coi như là dốc bầu tâm sự những suy tư của mình với cỏ cây hoa lá. Tuy cỏ cây hoa lá không thể chuyện trò với bạn, nhưng chúng có thể san sẻ những điều phiền muộn trong lòng bạn, khiến những nỗi buồn trong lòng bạn có thể giải tỏa rồi vội đi nhanh chóng. Đây có lẽ nào không phải là sự lựa chọn tốt nhất hay sao?

Thực ra, muốn có cuộc sống đẹp như ý thơ, thì cũng phải suy xét đến thế giới tinh thần của chúng ta. Câu nói của nhà triết học nào đó rất hay: Khi mà đời sống vật chất đã trở nên phong phú, chớ có đối xử thiệt thòi với tinh thần của mình. Chỉ như vậy, chúng ta mới có thể sống đầy ý thơ như người xưa ngay trong đô thị hiện đại bị bê tông cốt thép vây bọc.

Lời bình:

Nhà triết học Pascal nói rằng: Con người nên sống đẹp như ý thơ trên mảnh đất này. Đây là thứ lý tưởng theo đuổi của con người. Làm thế nào để nâng cao bản thân mình từ trong phiên muộn của hiện thực, và vượt lên phiên muộn, để có được tự do đầy đủ về tinh thần?

Đặc điểm bài văn này đã thể hiện ở hai mặt. Một là, hình thức mở đầu rất mới mẻ, lấy danh ngôn của nhà triết học Platon làm đề từ, rồi đi ngay vào đề bài; những câu thơ của ba vị danh nhân thời cổ, đã dựng lên bối cảnh đầy ý thơ cho cả bài văn. Hai là, nắm bắt lấy hiện thực. Bài văn này không dừng lại ở sự hồi tưởng và ca ngợi cuộc sống của người xưa, mà dùng câu “Lẽ nào cuộc sống đẹp như ý thơ chỉ có thể đến với người xưa” để hỏi độc giả, tiếp theo sử dụng các cảnh “tay cầm sách từ”, “làm ướt tà áo”, “giải tỏa bằng blog” đầy ý thơ để mà giải thích, thế là quan điểm “cuộc sống đẹp như ý thơ, cũng sẽ chiếu cố đến thế giới tinh thần của chúng ta” đã được trình bày đến nơi đến chốn trong bài văn.

THÀNH PHỐ THIÊN TÂN

Đề bài:

Làm bài văn mang đầu đề “Câu nói luôn ở ngoài cửa miệng”.

Yêu cầu:

1. Không giới hạn về thể loại, trù thơ ca ra;
2. Làm bài trên 800 chữ.

Bài làm:

Câu nói luôn ở ngoài cửa miệng

Người Trung Quốc gặp nhau chào hỏi nhau, thường là câu: “Ăn cơm chưa đây?” Đây chỉ là câu nói bình thường, thực ra trong đó có rất nhiều hàm ý.

Người dân thường có quan niệm rằng, có thực mới vực được đạo, ăn no bụng là sự theo đuổi nhân sinh cơ bản nhất của phần lớn người dân Trung Quốc trong suốt mấy ngàn năm qua. Kể từ các đời vua Nghiêu, Thuấn, Vũ và Thang trong truyền thuyết của Trung Quốc, trải qua các đời nhà Tần, nhà Hán, nhà Đường, nhà Tống, rồi lại đến đời nhà Minh và nhà Thanh, cho đến cách đây 30 năm, được ăn no là độc quyền của

một số ít người giàu sang phú quý trong bao năm qua. Do sức sản xuất yếu kém, ăn cơm phải nhờ trời, nếu gặp phải ông trời không vui, lại gặp phải thời binh loạn, thiên tai, cướp giết, thì những người dân bình thường đành phải thắt lưng buộc bụng để sống qua ngày đoạn tháng, nếu không bị đói chết thì là điều may mắn lắm rồi. Cho nên, hễ gặp nhau mà hỏi: “Ăn cơm chưa đây?” thực ra cũng là tự hỏi bản thân mình, hôm nay ta đã ăn cơm chưa nhỉ? Hôm nay, cái bụng ta có được no không đây? Bữa ăn sáng hôm sau, ta đã chuẩn bị chu đáo hay chưa nhỉ?

Cũng từng một thời cái gọi là “thịnh vượng thái bình”, mưa thuận gió hòa, lương thực đầy kho, vào thời đó, lẽ ra phần lớn bà con dân chúng có thể ăn no, song hễ gặp nhau câu đầu tiên vẫn cứ là “Ăn cơm chưa đây?”. Tôi nghĩ, bốn chữ lúc này chính là sự cảm tạ đối với ông trời, là sự mang ơn bao la đối với nhà vua. Dù sao đi nữa thì đã có thể cơm no rồi! Bốn chữ này còn là một sự nhắc nhở rằng, phải biết quý trọng lương thực, chớ có lãng phí lương thực, tuyệt đối không nên chà giẫm lên hạt cơm cọng rau. Một cơm một cháo, đâu phải dễ gì mà có được; tay cầm bánh mì hấp, chớ quên khi đói bụng. Bốn chữ này còn là một sự kỳ vọng đối với tương lai, hôm nay có thể cơm no, mong ngày mai có thể được ăn ngon hơn. Ăn no, nhưng càng phải ăn ngon. “Ăn cơm chưa đây?” thực ra là bao hàm cả thời điểm hiện nay và thời điểm sau này.

Trung Quốc xưa kia đã trải qua mấy ngàn năm mưa gió, rồi mới chờ đến tiếng sấm mùa xuân cách đây 30 năm, sau đó mới thực hiện giấc mơ ngàn đời. Nội hàm của bốn chữ “Ăn cơm chưa đây?” không còn là sự lo lắng phải nhin đói, không còn là tám chín mươi phần trăm của niềm khát vọng sẽ bị tan vỡ, khi thốt ra bốn chữ này, người Trung Quốc ăn no mặc ấm đã có thể nói một cách mạnh mẽ thật sự. Không còn phải lo lắng liệu ngày mai có gạo vào nồi thối cơm hay không, không cần phải lo ông trời hờn dỗi hay không, không cần phải lo giấc mộng rồi sẽ bị tan vỡ. Mọi người chỉ “lo rằng” làm thế nào để có thể ăn ngon hơn, làm thế nào để cuộc sống ngọt hơn mật. Thế là bốn chữ “Ăn cơm chưa đây?” cũng ngày càng tăng thêm tỷ trọng không chỉ là “chào hỏi nhau” - song tôi biết rằng, mọi người cảm thấy rất thích thú cái kiểu “gọi là” và “khách sáo” với nhau như vậy.

Tôi tin rằng, rất có thể theo đà đời sống ngày một phong phú và chất lượng đời sống ngày một tốt hơn, cái câu “Ăn cơm chưa đây” sẽ rút lui dần, không còn là câu cửa miệng của mọi người. Đây là sự tiến bộ, song vào bất cứ lúc nào, chúng ta cũng phải dành một vị trí trong cõi lòng mình cho câu “Ăn cơm chưa đây”, đó là để không lãng quên quá khứ, quý trọng những gì đang có trước mắt, càng vì theo đuổi ngày mai tươi sáng hơn.

Lời bình:

Chỉ một câu “Ăn cơm chưa đây”, mà viết được một bài văn mang nội dung sâu rộng như vậy, quả thực là đáng quý, khiến bạn đọc không thể không cảm phục sự can đảm và câu kỳ của thí sinh. Nếu như ngày thường không giỏi suy nghĩ, không có sự rèn luyện tư duy về “phát hiện cái phi thường trong bình thường”, thì không thể làm được bài văn hay “mang hương vị văn hóa lịch sử” như vậy tại trường thi. Sự nhìn nhận của thí sinh rất độc đáo, đã có sự phân tích và giải thích cụ thể chi tiết toát ra tâm lý của nền văn hóa dân tộc từ trong câu “ăn cơm chưa đây”; dòng suy tư rõ ràng, từ giai đoạn lịch sử bình thường cho đến thời thịnh vượng thái bình rồi cho đến thời đại ngày nay, đã đi sâu giải thích dần quá trình diễn biến trong nội hàm của câu “Ăn cơm chưa đây”; câu cuối cùng của đoạn kết, như vẽ rộng thêm mắt, mang ngụ ý sâu xa.

TỈNH HỒ NAM

Đề bài:

Kết hợp sự từng trải của mình, làm bài văn trên 800 chữ theo đầu đề “Cuộc sống đẹp như ý thơ”.

Bài làm:

Người chèo đò

Cha là người đàn ông vạm vỡ khỏe mạnh.

Tôi và cha nương tựa vào nhau mà sống.

Kể từ khi tôi chào đời, hầu như chỉ có người đàn ông này sống bên tôi. Cùng với những vết chai sạn trên bàn tay cha dày dần lên, tôi cũng ngày một lớn dần trên con đò ngày tháng bỗng bênh trôi.

Cha tôi là tay lái đò tốt bụng, trong làng ai cũng nói như vậy. Tôi cũng luôn luôn tự hào cho là như vậy.

Bởi cha tôi chèo đò chỉ vì chở bà con hàng xóm trong thôn làng có thể yên ổn qua sông, chứ cha không thu một đồng xu nào của họ, cho nên cuộc sống của cha con tôi hoàn toàn dựa vào một mẫu đất mà thôi. Cuộc sống tuy thiếu thốn, song cha tôi thường vắt óc nghĩ để tạo cho tôi có miếng ăn ngon, có áo mặc ấm. Tôi

cảm thấy rằng, chỉ cần có cha ở bên cạnh, thì tôi là một đứa trẻ hạnh phúc.

Thế nhưng bỗng một ngày, có một người đàn bà lạ mặt đứng bên ngoài mạn đò, cha tôi bảo tôi gọi cô ấy là “cô”. Từ đó về sau, “người cô” này bèn ở lại trên khoang đò chật hẹp. Cô ấy thấy ai cũng mỉm cười vồn vã, mỗi lần cha tôi chèo đò, là cô ấy lại giúp cha lau mồ hôi, đưa nước cho cha uống.

Thế nhưng tôi lại không ưa cô ấy vì cô ấy đã choán đi sự quan tâm quá nhiều của cha, điều này khiến tôi cảm thấy mình bị lạc lõng. Thế là tôi tìm đủ mọi cách vứt bỏ những thứ mà cô ấy tặng cho tôi, tôi không mặc quần áo do cô ấy may cho, không ăn cơm cô ấy nấu. Thế nhưng làm như vậy tôi vẫn không những không có được sự hồi hân quan tâm của cha, ngược lại cha cứ trừng mắt nhìn tôi, buộc tôi phải nghe lời cô ấy. Trông những giọt nước mắt giàn giụa trên mặt “cô”, tôi càng không hiểu tại sao mà tôi cảm thấy căm ghét cô ấy một cách vô cớ thế cơ chứ.

Rồi mãi cho đến một ngày, tôi nửa cố tình, nửa vô tình đẩy “cô ấy” xuống dòng nước xoáy. Cha liền như điên như cuồng nhảy ngay xuống dòng nước rồi bế “cô ấy” đang trong cơn hấp hối lên.

Theo bàn tay cha tát xuống, tôi ra sức gào lên: “Thế con có phải là con gái của cha hay không hả?”

Đường gân xanh trên mặt cha nổi hẳn lên, cha rống

lên: “Con không phải là con gái của cha! Cô ấy mới là mẹ ruột của con!”

Tôi quay đầu lại dò dẫm nhìn cô ấy đang nằm trên giường. Một hồi lâu, cha mới kể rằng:

“Cách đây 10 năm, cha còn là một thanh niên đi ra tỉnh thành làm công, vì học lực thấp, cho nên cha làm không đủ ăn. Thế rồi cha cảm thấy hết thảy đều chán nản, cha nốc liền hết mấy chai rượu rồi mơ mơ màng màng nhảy xuống dòng sông này. Lúc đó trời tối như bung, cha tưởng rằng không ai biết, thế nhưng cha đẻ của con, người chủ chính thức của con đò này, đã nhảy xuống sông dồn hết sức đẩy cha lên bờ, còn ông ấy thì lại bị dòng nước xiết cuốn trôi đi! Thế nhưng cô ấy, cũng chính là mẹ đẻ của con, cứ bế lấy con vừa đầy tháng rồi mất hết cả lý trí, cô ấy quăng mạnh con vào khoang đò, sau đó không biết cô ấy đi đâu mất. Sau khi nước sông trào gộp lên mình, cha tỉnh dậy chỉ thấy con ở trong khoang đò. Do cha sai mà khiến cho gia đình êm ấm của con bị tan vỡ. Cha đẻ của con vì hảo tâm cứu cha đã khiến cha hiểu được rằng, con người không thể chỉ sống vì mình, có thể giúp đỡ người khác, thậm chí mất cả tính mệnh cũng không nuôi tiếc!” Cha vừa nói vừa nấc lên không thành tiếng.

Người cha đứng trước mặt tôi cầm mái chèo, hết ngày này sang ngày khác chở dân làng qua sông. Và thế là tôi mới vỡ lẽ rằng vì sao mà lần nào cha cũng bất chấp nguy hiểm nhảy xuống để cứu người bị ngã

xuống sông, hoặc vớt vật rơi xuống nước. Cha đã cư xử với tất cả mọi người xung quanh bằng tấm lòng cảm tạ của mình.

“Chính tinh thần của cha để con luôn luôn động viên cha. Cha nuôi con khôn lớn; cha đi khắp nơi tìm kiếm mẹ để con, cha cầu xin mẹ con thứ lỗi cho cha, cha đã chờ đợi mẹ con trở về bằng tấm lòng chân thành và thời gian, để cha làm người cha thật sự của con!” Cha cầm tay người đàn bà mà tôi gọi là “cô” và nói: “Cha luôn ghi nhớ ơn nghĩa của cha để con đã cứu cha, ông đã khiến cha biết nên thương yêu người khác như thế nào, nên giúp đỡ người khác như thế nào!” Trong giây phút này, câu nói của cha luôn vang vọng bên tai tôi.

Cha tôi là một người chớ dò.

Cha tôi là một người cha vĩ đại.

Lời bình:

Đây là câu chuyện thể lương rung động lòng người, đọc xong khiến ta phải cảm khái và an ủi.

Hai người cha, hai người chèo đò, hai người bình thường đều có phẩm chất cao thượng. Một người bất chấp nguy hiểm cứu vớt người khác, đã hiến dâng cả tính mạng quý báu của mình. Một người vì cảm tạ, đã kiên trì nhẫn nại, một lòng xây dựng lại tổ ấm cho hai mẹ con cô đơn, vĩ đại mà lại bình thường, cao thượng mà lại thông thường. Tình tiết bài văn sinh động khúc khuỷu, tình tiết bí ẩn của câu chuyện được sắp xếp hợp lý. Thí sinh còn giỏi phác họa hình ảnh của nhân vật, đặc biệt là khi viết đến người cha nuôi, sự mô tả bề ngoài, ngôn ngữ và tâm lý đều hết sức hợp lý, hết sức rung động lòng người. Chỗ còn thiếu sót là: tình tiết hư cấu trong câu chuyện hơi không phù hợp với sự thật.

Làm bài văn mang đề tài câu chuyện, điểm khó là thể loại văn thuật ký. Bài văn này đã mang lại một chút gợi ý bổ ích.

TÌNH TỬ XUYÊN

Đề bài:

Làm bài văn trên 800 chữ mang đầu đề “Một bước đi một chặng đường”.

Ngoài thơ ca, không giới hạn về hành văn. Bài văn trên 800 chữ.

Bài làm:

Một bước chân một cuộc đời

“Chặng đường ngàn dặm, bắt đầu dưới chân”. Mỗi bước chân của chúng ta đều có sự ảnh hưởng quan trọng đối với cuộc đời chúng ta.

Cất bước đi đầu tiên trên con đường đúng đắn, nhân sinh của bạn sẽ vì đó mà khác nhau. Nhà văn nổi tiếng Sử Thiết Sinh bị bại liệt hai chân khi đã hơn hai mươi tuổi, ông từng nghĩ đến tự tử, thế nhưng, qua đấu tranh tư tưởng quyết liệt, cuối cùng, ông đã gắng gượng thoát khỏi bờ vực của thần chết. Nếu như ông không bước ra khỏi bờ vực của tử thần, cuộc đời của ông rất có thể sẽ phải viết lại. Nhà sử học nổi tiếng Tư Mã Thiên bị cung hình, đây là loại hình hết sức nhục nhã, ông cũng từng nghĩ đến chữ chết, thế nhưng, ông

nghĩ: “Có cái chết nặng hơn Thái Sơn, có cái chết nhẹ hơn lông hồng”. Cuối cùng ông đã cất bước ra khỏi sự nhục nhã, rồi viết nên pho *Sử ký* vĩ đại, khiến cuộc đời của ông trở nên vẻ vang.

Nếu cất bước trên con đường sai lầm, thì bạn chỉ có thể hứng lấy hậu quả đắng cay. Thành Khắc Kiệt vốn là bí thư Đảng ủy Khu tự trị dân tộc Choang Quảng Tây Trung Quốc, trên chức vị lãnh đạo, làm người đầy tớ của nhân dân nhưng ông ta không nghĩ mình nên công tác chăm chỉ, mà chỉ nghĩ đến hưởng thụ, cuộc sống của ông ta trở nên đồi trụy. Nếu như ông ta không bước vào cuộc sống sa đọa, thì danh tiếng của ông ta làm sao mà trở nên xấu xa? Mã Gia Tước, một sinh viên gia đình nghèo khó, nhưng lại không nghĩ mình nên phải ăn học tử tế để sự nghiệp thành đạt, để báo hiếu cha mẹ, góp phần xây dựng đất nước, chỉ vì một chút ân oán nhỏ nhỏ thôi mà anh ta rắp tâm trả thù người khác. Nếu như anh ta không cất bước lên con đường thù hận, thì kết cục của anh ta làm sao mà bị trừng phạt trước vành móng ngựa?

Người xưa có câu: “Sai một ly, đi một dặm”, “Đi lỡ một bước, ân hận suốt đời”. Trong câu nói được ghi lại bằng máu và nước mắt này đã bao hàm biết bao bài học sâu sắc! Thế nhưng, “một bước đi sai”, quả thật là “bước nào cũng sai” chẳng? “Lỡ một bước” quả thật là phải “ân hận suốt đời” chẳng? Cái câu “người phạm sai lầm mà biết sửa lỗi còn quý hơn vàng” đã tiếp cho ta thêm lòng can đảm để phấn chấn làm lại,

chỉ cần chúng ta tổng kết kinh nghiệm và bài học một cách kịp thời, thì vẫn có thể làm nên cuộc đời tuyệt vời. Liêm Pha là vị thần quan trọng và là danh tướng của nước Triệu thời Chiến quốc, nhưng vì danh lợi mà đã tranh giành với Lạn Tương Như, có thể nói rằng, ông đã cất bước sai lầm đầu tiên, thế nhưng “Biết sai sửa lại, thành thiện to lớn”. Ông đã phát hiện và sửa chữa sai lầm kịp thời, từ đó đã viết nên câu chuyện tốt đẹp về “Tướng Tương Hòa”. Việt Vương Câu Tiễn bị mất nước, bản thân ông bị đày làm nô lệ, trước đòn tấn công như vậy, là anh hùng đến đâu đi nữa có lẽ cũng phải cúi đầu chẳng? Thế nhưng vua Câu Tiễn vẫn có thể “nằm gai nếm mật”, tích trữ quốc lực, cuối cùng đã gột rửa nỗi nhục mất nước.

Ngược lại, những người thuận buồm xuôi gió nếu như không thận trọng cho mỗi bước chân của mình, rất có thể sẽ bị uổng công, thậm chí hủy cả cuộc đời mình. Ông Trần Lương Vũ có thể ngồi ở chức vụ Bí thư thành ủy Thành phố Thượng Hải, con đường quan lộc của ông ta có thể nói là thuận buồm xuôi gió, thế nhưng, là cán bộ trên cương vị lãnh đạo cấp cao, ông ta không mưu cầu hạnh phúc cho nhân dân, ngược lại, ông ta lấy quyền đổi lợi, cuối cùng thì nước sông đổ bể, uổng công vô ích, ông ta phải chuốc lấy kết cục thê thảm. Cũng kết cục như vậy còn có nguyên Phó thị trưởng thành phố Bắc Kinh Vương Bảo Sâm, có lẽ ông ta cho rằng, suốt cả đời mình đã làm việc cho Cách mạng rồi, nếu không hưởng thụ thì sẽ không

còn cơ hội nào nữa, cho nên trong thời gian cuối công tác của mình, ông ta đã dấn thân vào lối sống hết sức xa hoa trụy lạc, cuối cùng ông ta cảm thấy không thể giữ được tâm thân nữa, liền mang tội tự tử.

Qua đó có thể thấy, chúng ta không thể không thận trọng cho mỗi bước chân trên đường đời của mình! Bởi vì, mỗi lần cất bước đều sẽ có sự ảnh hưởng quan trọng đối với cả cuộc đời của mình, vậy thì chúng ta phải thận trọng cho mỗi bước chân của mình! Đi cho ngay thẳng, không những sẽ mang lại hạnh phúc cho bản thân mình, mà còn có thể mang lại hạnh phúc cho người thân của mình, có thể gây dựng hạnh phúc cho xã hội, vậy thì chúng ta tội gì mà không đi cho ngay thẳng nhỉ? Tất nhiên, nếu như bạn nhớ một bước lên con đường sai lầm, cũng không cần phải lo lắng, chỉ cần bạn biết sai mà sửa, thì bạn vẫn có thể suốt đời hạnh phúc.

Lời bình:

Đây là một bài văn nghị luận hay, sắc bén, luận chứng mạnh mẽ.

Vào đầu bài văn, thí sinh đã dẫn chứng bằng những câu danh ngôn để bám chặt lấy đề bài, rồi đưa ra luận điểm trọng tâm. Sau đó đưa ánh mắt vào dòng lịch sử, hoặc dẫn chứng, hoặc đưa ra những ví dụ, hoặc luận chứng mặt trái mặt phải. Phần kết luận đã đưa ra sự cảnh báo người đời, tổng kết cho cả bài văn, rất có sức hòa đồng và sức hấp dẫn.

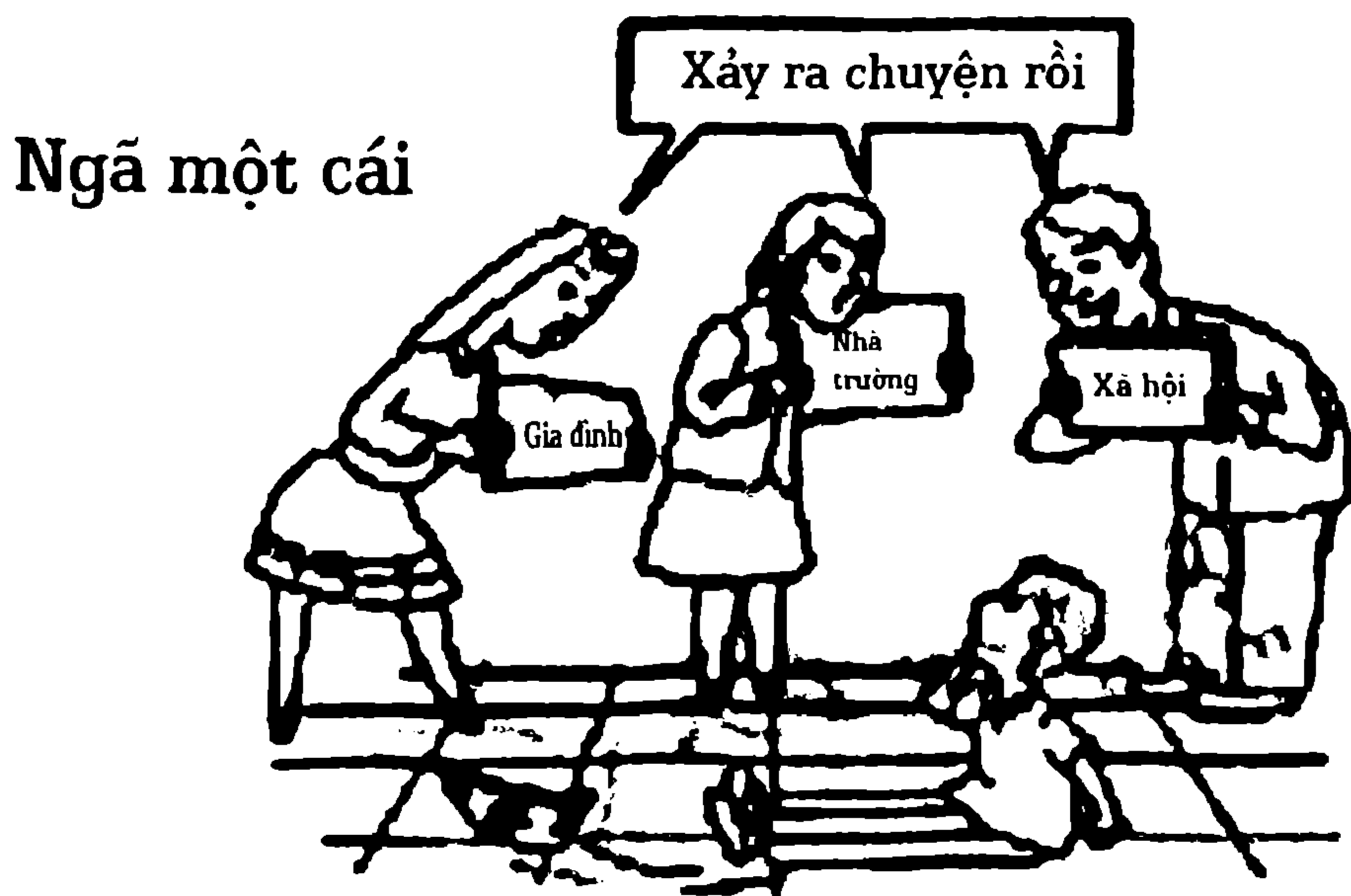

ĐỀ THI VĂN SỐ 1 TOÀN QUỐC

Đề bài:

Xem bức tranh biếm họa sau đây, làm bài văn trên 800 chữ theo yêu cầu.

Tự chọn góc độ để dàn bài, tự xác định ý tưởng và thể loại bài văn cũng như tiêu đề; Phạm vi bài văn không được thoát ly nội dung tài liệu và phạm vi đã cho, không được rập khuôn, không được sao chép.

BÀI LÀM CỦA THÍ SINH TỈNH HÀ NAM:

Không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng

Con chim ưng già đang bay lượn trên bầu trời bao la, hẳn là nó đã trải qua muôn vàn đau khổ bởi mẹ đã quăng nó xuống vách núi, nó mới có thể luyện cho được đôi cánh tung bay trên bầu trời bao la như vậy. Một hạt ngọc châu lấp lánh tuyệt đẹp, hẳn là đã phải trải qua quá trình cưa mình muôn vàn lần của cơ thể mình trai và sự mài giũa muôn vàn lần của gió bão, nó mới được sáng sủa nhẵn bóng như thế.

Cũng như vậy, một con người đạt được thành tựu thật sự, cũng hẳn là từng phải sau khi vấp ngã muôn vàn lần rồi muôn vàn lần đứng dậy, bởi vì “Không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng? Không một ai có thể thành công một cách dễ dàng được”.

Nhà văn nổi tiếng Trung Quốc Sử Thiết Sinh sau khi bị ngã, mất đi đôi chân, việc này đối với bất cứ ai cũng đều là một đòn chí tử. Song ông không vì thế mà mất đi niềm tin đối với cuộc sống, ngược lại, ông tỏ tình yêu vô hạn đối với cuộc sống bằng trí óc và đôi

bàn tay của mình.

Nhạc sĩ nổi tiếng Đức Beethoven, có đôi mắt bị khiếm thị rồi đến cả đôi tai cũng bị khiếm thính, thế nhưng ông sáng tác nên những bản giao hưởng nổi tiếng như *Anh hùng*, *Định mệnh*,... trong sự bất hạnh của nhân sinh, ông đã nắm chặt lấy “cuống họng của vận mệnh” một cách ngoan cường.

Đó là những người đã từng vấp ngã, song họ đều đứng lên một cách kiên cường, họ đã đấu tranh với vận mệnh, với bất hạnh, cuối cùng đã giành được thành công to lớn.

Cho nên đối với mỗi chúng ta, vấp ngã không có gì đáng sợ, đáng sợ là ở chỗ mình từ đó mất đi niềm tin và lòng dũng cảm đối với cuộc sống.

Băng Tâm, nữ nhà văn nổi tiếng Trung Quốc từng nói: “Trước sự thành công của hoa nở, mọi người chỉ có thể kinh ngạc và mẩn mộ màu sắc đang rực rỡ của nó! Thế nhưng, ban đầu, những bông hoa rực rỡ đó đã phải trải một quá trình nảy mầm, thấm nhuần những giọt nước mắt, cũng như những giọt máu phấn đấu và hy sinh.”

Vì vậy mỗi chúng ta không nên chỉ vấp ngã một keo là không đứng dậy được trước bất hạnh, bởi vì chúng ta sau khi thay đổi tâm trạng rồi đều vẫn có thể nắm lấy bất cứ sợi dây nào của sinh mệnh.

Cũng như đứa bé trai trong bức tranh biếm họa kia,

sau khi bị vấp ngã, trước sự hỏi han ân cần của giáo viên, của phụ huynh, của các phía từ xã hội, chúng ta đều nên mạnh dạn nói rằng: “Không việc gì cả.”

Bởi vì, cuộc sống thuộc về chúng ta, vận mệnh nằm trong tay chúng ta, trong tâm của chúng ta, sự lựa chọn của chúng ta sẽ quyết định phương hướng nhân sinh của chính bản thân mình.

Trắc trở chính là kho tàng của cái nhân sinh, là liều thuốc hiệu nghiệm khiến chúng ta đi đến thành công, những bông hoa không trải qua mưa gió thì làm sao có thể rực rỡ được? Nhân sinh của con người nếu không trải qua gian nan trắc trở thì làm sao có thể toát lên ánh sáng chói lọi được?

Như anh Hồng Chiến Huy, nhân vật xuất sắc làm cảm động Trung Quốc trong năm 2005 nói rằng: Khó khăn ư? Chúng ta có trách nhiệm đối diện với nó và giải quyết khó khăn. Là thế hệ trẻ của thời đại mới, chúng ta cần phải nhận thức được rằng, vấp ngã không đáng sợ, cũng như lời bài hát mà chúng ta thường có can đảm ca vang rằng: Không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng? Không ai có thể đi đến thành công một cách dễ dàng.

Tôi phải nói rằng, không trải qua nhiều keo vấp ngã rồi lại nhiều lần đứng dậy, thì con người làm sao mà có thể trưởng thành được? Vấp ngã cũng chính là một thứ hạnh phúc, mưa gió chính là dấu hiệu của cầu vồng sau cơn mưa!

Lời bình:

Qua tiêu đề “Không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng” có thể thấy rằng, bài văn này rất khớp với ý nghĩa của đề bài; phần kết bài văn đã một lần nữa nhắc lại tiêu đề, trung tâm bài văn rõ ràng. Là bài tản văn nghị luận, dòng văn trôi chảy, ít đi sự cứng nhắc khô khan của thể loại văn nghị luận truyền thống, tính linh hoạt khéo léo của bài văn rất mới mẻ, thu hút độc giả đón đọc và suy ngẫm.

Thí sinh có nhận thức sâu sắc đối với mối quan hệ giữa “trưởng thành và trắc trở”, và biết vận dụng dẫn chứng, dẫn giải tiến hành phân tích một cách thấu đáo, đạt hiệu quả trình bày khiến bạn đọc mở mang tâm trí và phải suy nghĩ; việc vận dụng những câu ví dụ, song song và hỏi ngược lại, khiến màu sắc của cả bài văn rất sáng sủa.

BÀI LÀM CỦA THÍ SINH TỈNH HỒ NAM:

Tung bay trong sức kéo của tình thương

Cánh diều vạn xin

Dưới bầu trời trong xanh, chú chim đang tự do hót líu lo; hoa tươi đưa hương thơm ngào ngạt trong làn gió thổi nhẹ nhẹ; Ngẩng đầu lên bầu trời xanh bao la, tôi muốn tung cánh bay xa.

Tôi dồn hết cả sức lực của toàn thân, nhằm lên mục tiêu mà tôi luôn hướng vọng, tôi vỗ cánh chuẩn bị cất lên. Tại sao thế này? Tại sao lại như vậy cơ chứ? Tại sao tôi lại không thể cất cánh bay lên được? Tôi lo lắng quay đầu lại, mới phát hiện có một sợi dây buộc chặt lấy tôi, chỉ cần cựa mình một chút thôi cũng cảm thấy sao mà đau đớn vậy. Không, tôi phải bay, tại sao lại buộc lấy thân tôi thế này? Hãy thả tôi ra, tôi muốn tung bay!

“Ồ tít chân trời bất tận đằng kia có muôn vàn nguy hiểm, cơn gió mạnh thổi đến là đằng ấy sẽ mất cân bằng, mưa bão sẽ làm đằng ấy bị mất phương hướng, sét đánh điện giật sẽ làm gãy đôi cánh còn non nớt của

đăng ấy, dưới sự kéo giữ của tôi, đăng ấy mới không bị thương.” Sợi dây nói một cách nhỏ nhẹ.

Không có người, ta sẽ bị mất phương hướng; không có người, ta sẽ do dự không yên; không có người, ta làm sao mà có thể trở nên cứng cáp! Thế nhưng, đừng kéo lấy ta quá mạnh, hãy để ta tung bay tự do trong sức kéo của người!

Cánh bướm bay

Nhả ra sợi tơ một cách nhẹ nhàng, sau đó cuộn mình nép chặt trong kén, chỉ trong chốc lát, bầu trời đang sáng sủa trở nên tối tăm, tôi đã hóa thành con nhộng trong kén. Những ngày tăm tối có lẽ sẽ dài đằng đặc, cảm giác bó mình trong kén có lẽ cũng rất đau khổ, thế nhưng, sau khi đợi chờ trong buồn tẻ sẽ là những ngày sáng sủa rạng rỡ vô hạn. Tôi sẽ biến thành cánh bướm xinh đẹp, tôi đang trông chờ.

Bỗng nhiên, một mũi kéo va chạm thế giới của tôi, kén tơ đang bó chặt lấy thân mình tôi bắt đầu lỏng dần, một tia sáng rọi dần vào trong bóng tối! Đừng, xin đừng động chạm đến tôi, tôi muốn hóa thành cánh bướm xinh đẹp.

“Ấy, đừng kêu lên kinh hãi, ta không nỡ để mi đau khổ như vậy, kén tơ bó chặt quá sẽ khiến đôi cánh nhỏ bé của mi bị thương. Hãy để ta giúp mi loại bỏ sự phiền hà không cần thiết, rồi mang mi đến với thế giới sáng sủa! “

Cảm ơn bạn! Cảm ơn các bạn! Thế nhưng tôi cần phải trải qua đau khổ, hãy để tôi tự gánh lấy khổ đau nhé ! Không trải qua mưa gió, thì làm sao thấy được cầu vồng? Xin bạn hãy bỏ chiếc kéo xuống! Trong giây phút này, tôi không cần có sự giúp đỡ của bạn, tôi phải dựa vào chính bản thân mình!

Giọt nước mắt của chú bé

Một vầng trăng đang từ từ xuyên qua áng mây bông bênh trôi, tỏa ra ánh sáng mờ mờ buông nhẹ nhẹ xuống mặt đất. Đêm đã về khuya, ngọn đèn trong ngôi nhà nhỏ vẫn sáng, một cậu bé đang ngồi một mình trước khung cửa sổ, giọt nước mắt long lanh đang ứa ra từ đôi mắt của cậu bé. “Em khát khao có được một sân cỏ rộng bao la, quả bóng đá lăn trên sân cỏ cuốn lấy giấc mộng của em. Em muốn đá bóng, muốn chạy phi nước đại trên sân cỏ đẹp biết mấy, em muốn trở thành vua bóng đá!” Đôi mắt của cậu bé sáng long lanh.

“Thế nhưng, bố mẹ em không cho phép em ra ngoài đá bóng, bố mẹ sợ em bị vấp ngã; Thầy giáo cấm chúng em đá bóng, thầy bảo như vậy sẽ ảnh hưởng đến học tập. Điều càng khiến chúng em buồn nữa là, người lớn bảo là chính quyền địa phương không cho xây dựng sân cỏ để chúng em đá bóng.” Ánh mắt trong sáng của cậu bé bỗng biến mất, đôi mắt lại trở nên ảm đạm.

“Hãy để chúng em chơi bóng đá! Cảm ơn sự quan

tâm của các vị. Không có các vị, em không thể trưởng thành lành mạnh, thế nhưng, em cũng cần có quyền quyết định sinh hoạt của mình ! Nếu thương yêu em, đừng nên ôm ấp em quá chặt!”

Một luồng gió thổi qua, truyền đến tiếng lòng của các em: Cảm ơn tình thương của các vị, xin nói lòng vòng tay của các vị, để chúng em có thể tung bay tự do trong sức kéo của tình thương!

Lời bình:

“Cảm ơn tình thương của các vị”, song “Xin nói lòng vòng tay của các vị”, dành không gian tung bay cho các em - thí sinh đã ra sức truyền đi tiếng lòng của mình trong cả bài văn, đây là tiếng nói thốt ra từ đáy lòng. Thí sinh đã vận dụng một cách khéo léo biện pháp nhân cách hóa, nhấn mạnh sức truyền cảm, gây cho bạn đọc một cảm giác gần gũi.

Kết cấu của bài văn rất khéo léo, một đề bài chung phân chia ra làm ba đề bài nhỏ, hình thức này như hoa tươi nở rộ khoe sắc với nhau, khiến bạn đọc có cảm giác đẹp mắt và mát lòng.

BÀI LÀM CỦA THÍ SINH TỈNH SƠN TÂY:

Thuyết “Thiếu niên Trung Quốc” mới

Cách đây một trăm năm, ông Lương Khởi Siêu, nhà tư tưởng, nhà văn nổi tiếng Trung Quốc từng thốt lên rằng: “Thế hệ trẻ mạnh thì đất nước mạnh, thế hệ trẻ độc lập thì đất nước độc lập”. Thế nhưng ý chí sục sôi của ông Lương Khởi Siêu, lại không hề tái hiện trên mình thế hệ chúng tôi. Nhìn đề bài trải trước mặt, tôi bất giác tưởng tượng bầu nhiệt huyết sục sôi của ông Lương Khởi Siêu, liền nhếch mép mỉm cười một cách đắng chát.

Thế hệ chúng tôi lớn lên trong hoàn cảnh thế nào nhỉ?

Tôi hân hạnh được sinh ra trong một gia đình giàu có vào thời bình, ngay từ khi mới chỉ là cái bào thai ban đầu, mà tôi đã như một bức tường chịu lực. Mẹ mang thai tôi, ngày nào cũng ăn đủ thứ để tâm bổ. Mặc dù chất bổ này, nước uống kia cuối cùng đã đều bị nhận định chẳng qua chỉ là quảng bá sản phẩm mà thôi. Mẹ dạy thai nhi là tôi bằng cách nghe âm nhạc của Mozart, mặc dù về sau nghe nhạc được chứng minh là không thể khiến cho đứa trẻ trở nên càng thông

minh hơn; Chờ cho đến khi tôi chào đời, hàng ngày cũng uống loại sữa bột nhập khẩu với giá tiền hàng trăm đồng nhân dân tệ một hộp, mặc dù đã được biết rằng sữa bột nhập khẩu đắt chẳng qua chỉ là vì thuế quan quá cao mà thôi; Trước mặt tôi đủ thứ đồ chơi màu sắc sặc sỡ, nghe nói là để khai thác chất xám, mặc dù tôi không cảm thấy những thứ đồ chơi màu mè đó có thể làm tăng thêm số lượng tế bào não cho tôi; Đến khi tôi lên ba, cha mẹ tìm đủ mọi cách lựa chọn một trường mẫu giáo năm sao cho tôi nhập học, mặc dù đến khi tôi tốt nghiệp trường mẫu giáo có đến một nửa số câu hỏi kiểm tra tôi đều trả lời sai; Bắt đầu từ lúc 5 tuổi, tôi đã phải học đủ thứ nào là tập đàn piano, được coi là thứ nghệ thuật cao nhã, nào tập vẽ, nào phải luyện tính nhẩm, nào học Anh văn; Khi tôi đến tuổi học tiểu học, cha mẹ cố gắng tìm cách để tôi được nhập học một trường tiểu học trọng điểm, cha mẹ coi việc ngày nào cũng phải bỏ ra hàng ba tiếng đồng hồ trong suốt sáu năm để đưa đón tôi đến trường rồi về nhà là việc thoải mái há hê; Khi tôi đến tuổi trung học, cha mẹ liền bỏ ra một khoản tiền đã tiết kiệm trong suốt hai năm để tôi được nhập học một trường trung học trọng điểm, trong suốt sáu năm, ngày nào mẹ cũng nấu cơm ngon canh ngọt cho tôi như nhồi vịt vậy, thân mình tôi cứ phì ra nhưng lại không rắn rỏi chút nào cả, v.v... Tình thương của cha mẹ dành cho tôi, được đầu tư một cách vất vả, luôn luôn có lời hứa thành khẩn với tôi, nhưng lại không hề buông lỏng

tôi, không cho phép tôi một mình dấn bước trên con đường nhân sinh. Rất có thể cha mẹ không phải là không muốn buông lỏng tôi, mà là vì cha mẹ không dám, cho nên tôi cũng cảm thông cho cha mẹ.

Ngôi trường trung học của tôi rất nổi tiếng, ngoài cổng trường treo đầy những tấm biển vàng danh dự sáng ngời, tỷ lệ học sinh thi đỗ đại học của trường tôi thường xếp đầu bảng so với các trường khác, trong trường có sân chạy điền kinh được trải nhựa cao su, có điều là trong trường không có nhà ăn, đến Tết Thanh minh chúng tôi cũng không được phép đi ngoại ô tảo mộ. Nguyên nhân chỉ có một mà thôi, đó là: An toàn trên hết.

Các thầy cô giáo của tôi, đều là những nhà giáo có phẩm chất cao thượng, công việc dạy học thường là cứ tắt bật từ sáng đến tối, dốc hết bầu tâm lực, đến ngày tết ngày lễ cũng không bóng gió chúng tôi về nhà báo cha mẹ tặng quà cáp này nọ, thật là cao cả. Các thầy cô giáo đều rất tốt, có điều là các thầy cô không có thời gian hướng dẫn tôi khi phải một mình đối mặt với sự lựa chọn thì nên làm thế nào. Có lẽ các thầy cô không phải là không muốn, mà là vì không dám, tôi rất cảm thông với thầy cô.

Còn về khái niệm xã hội trong chúng tôi, thì xin lỗi nhé, tôi không biết gì về xã hội cả. Tôi chỉ biết đi dọc theo con đường trong ngõ hẻm, rồi có một sức mạnh ở đằng sau thúc đẩy tôi đi về phía trước, trước mặt tôi

sẽ xuất hiện những gì? Là cạm bẫy hay là vực thẳm? Tôi không nhìn thấy, và cũng không thể lựa chọn...

Các đàn em lớp dưới của tôi tham gia thi tốt nghiệp cấp hai, thi đỗ cấp ba, đột nhiên có thông báo là phải thi thể thao. Thế là phụ huynh của các em, nước đến chân mới nhảy, cùng con cái mình tập nhảy dây, tập chạy. Đây chẳng qua lại là một ví dụ thất bại mới xuất hiện nhưng không lấy gì làm mới mẻ trước tình trạng học hành ứng phó với thi cử hiện nay. Hôm nay, tôi bước chân vào trường thi, bức ảnh treo trước mặt tôi, lại một lần nữa khiến tôi lâm vào trạng thái bi thương. Càng khiến tôi cảm thấy bi thương là vì, trang giấy đề thi đã hiện lên nỗi khổ tâm của giáo viên ra đề, thế nhưng không tài nào có kẻ kìm hãm luồng bi thương như dòng chảy, chảy hết năm này sang năm khác.

Lời bình:

Đây là bài văn hoàn thành tại trường thi, hành văn có khác thường một chút, hơi mang tính châm biếm. Song thí sinh bám sát đề bài, cảm khái sâu xa, phê phán tình trạng bất cập của hiện thực một cách sâu sắc, có thể coi đây là một bài tập văn sắc bén rất hay.

Ngoài ra, thí sinh lấy “Thuyết thiếu niên Trung Quốc” mới, vào đề bằng bài viết mang tên “Thuyết thiếu niên Trung Quốc” của nhà tư tưởng, nhà văn nổi tiếng Trung Quốc Lương Khởi Siêu, chứng tỏ thí sinh có rất nhiều cảm khái, đã làm bài một cách dày công.

BÀI LÀM CỦA THÍ SINH TỈNH THIỆM TÂY:

Học để trưởng thành

Phải chăng bạn từng chứng kiến chim ưng con cất cánh cố bay lên vách đá dựng đứng? Trong mưa gió, vì sao mà nó lại xông lên phía trước? Đó là vì có mẹ hiền ở đằng sau dẫn dò và động viên nó.

Phải chăng bạn thấy măng mọc trong nắng xuân? Dưới ánh nắng chan hòa, vì sao mà măng có thể mọc cao lên từng đốt? Đó là vì dưới thân nó có gốc rễ hút dinh dưỡng của đất đã lâu năm.

Chúng ta đang lớn khôn. Chúng ta, những người đang trong độ tuổi nông nổi cứ thường cho rằng việc gì mình cũng làm được, việc gì mình cũng biết, không muốn nghe những lời làm nhàm tốt bụng của cha mẹ, không đoái hoài đến những lời dạy bảo ân cần của thầy cô giáo, không hiểu biết những khuôn phép rườm rà của xã hội, mà đã lên đường một cách nông nổi. Ban đầu, trong lòng ôm ấp nhiều giấc mơ, mừng tượng rằng mình rất vĩ đại, dũng cảm và thành công. Thế nhưng khi đã cất bước lên đường rồi mới thường cảm thấy mọi thứ sao mà quá bình thường, có khoảng cách khá xa so với trong mộng tưởng của mình. Thế

là trong lòng không còn nhiệt tình nữa, mộng tưởng cũng tan biến dần đi, đoạn đường đang đi cũng trở nên khô khan. Bất lực, thất vọng, cảm thán trước sự nhạt nhẽo của hiện thực, cho rằng mình đã bị ngã một cách thậm tệ. Mà trắc trở và bất hạnh thật sự lại dễ lặn lẽ đến gần với chúng ta nhất. Khi chúng ta bỗng nhiên nhìn thấy bộ mặt nanh răng trợn mắt của trắc trở, thì chúng ta đã ngã khụy xuống bởi không kịp phòng bị cẩn thận, không kịp né tránh, rồi ngã một cách sao mà thảm hại là vậy, chỉ để lại kết cục thương tích đầy mình.

Lúc này, tư tưởng của chúng ta hình như mới bắt đầu chuyển động thật sự. Vì sao mà cha mẹ thường nói “con phải làm người hùng của hành động, chứ không phải là làm người khổng lồ chỉ nói suông.” Vì sao mà thầy giáo cô giáo thường cứ bảo chúng ta nên suy ngẫm nội hàm của câu “Thanh kiếm sắc bén nhờ mài giũa, hương hoa mai đến từ giá lạnh”. Vì sao mà xã hội thường cứ đề xướng “lý thuyết phải liên hệ với thực tế”. Nhìn lại bước đường trưởng thành, chúng ta được ôm ấp trong vòng tay tình thương của cha mẹ khi mới bi bô tập nói; khi bắt đầu tập chập chững biết đi, chúng ta đã được cha mẹ nuông chiều. Trong sự dạy bảo ân cần của các thầy cô giáo, trong sự bảo vệ nhất mực của xã hội chúng ta lớn lên trên chặng đường đã đi qua, lại chỉ biết bướng bỉnh, quên cả sự cảm thông; biết khát khe, quên mất việc hiến dâng cho người khác; biết tự dương tự đắc, quên mất cả vâng

lời. Thế là chúng ta đi đường vòng, vừa đi vừa vấp ngã.

Lúc này, không bị cha mẹ trách móc, cha mẹ chỉ có thể dành cho chúng ta càng nhiều tình thương; nhà trường và xã hội không làm ngơ chúng ta, mà hẳn là cung cấp cơ hội cho chúng ta. Vậy chúng ta cần phải đúc rút những gì từ trong mỗi lần bị vấp ngã?

Phải học để trưởng thành, hãy biết cách lắng nghe lời làm nhàm của cha mẹ, bởi vì trong những câu làm nhàm của cha mẹ gói ghém tình thương sâu thẳm cho chúng ta.

Học để trưởng thành, hãy vớ lấy những lời dạy bảo ân cần của thầy giáo cô giáo, bởi vì những lời dạy bảo đó thực ra là đạo đức cơ bản làm người của chúng ta sau này.

Học để trưởng thành, hãy học để mà thích nghi với khuôn phép và tập quán của xã hội, bởi vì những khuôn phép và tập quán đó có thể chan hòa quan hệ giữa chúng ta với người khác.

Lời bình:

Bài văn này có sự nhìn nhận độc đáo, tầng thứ rõ ràng, ngôn ngữ ngắn gọn mạnh mẽ.

Từ đầu chí cuối, bài văn này nắm bắt ý nghĩa của việc “trẻ em bị vấp ngã” làm ví dụ. Có sự nhìn nhận và độ lượng của mình. Những câu như “học biết trưởng thành”, “học biết lắng nghe”, “học biết võ lễ”, “học biết thích nghi” đã thể hiện rõ nét tư duy sống động của thí sinh. Bất kể là cả bài hay là bố cục của bài văn, đều có sự sắp xếp kết cấu rõ ràng và chặt chẽ. Về mặt diễn đạt, thí sinh đã vận dụng tu từ song song, ví dụ,... trình bày lý lẽ diễn đạt trăn trăn của bài văn lại càng thấu đáo.

ĐỀ THI VĂN SỐ 2 TOÀN QUỐC

Đề bài:

Đọc đoạn văn sau đây, làm bài văn trên 800 chữ theo yêu cầu:

Nghệ sĩ ca hát nổi tiếng Tòng Phi tần ăn tiền uông, quyên góp ba triệu đồng nhân dân tệ để trợ giúp cho 178 học sinh có hoàn cảnh gia đình khó khăn. Khi anh lâm bệnh nặng ngay cả trả viện phí cũng gặp khó khăn, nhưng mấy thanh niên mà anh từng trợ giúp để họ hoàn thành học nghiệp nay công tác tại thành phố anh đang sống lại không một ai đến thăm anh. Sau khi việc này công khai trên báo chí, một người từng được anh trợ giúp còn phàn nàn rằng, việc đăng báo như vậy làm mình bị mất mặt. Anh Tòng Phi nói, đừng nên oán trách họ, tôi cũng không còn phải chữa trị nữa. Tiểu Lý, sinh viên Trường Đại học Nông nghiệp Hoa Nam cùng người bạn học của mình lấy số tiền bán đồng nát dành dụm được quyên góp cho một trường tiểu học. Không bao lâu, Tiểu Lý bị chẩn đoán mắc bệnh máu trắng, các thầy giáo cô giáo và các em học sinh trường này liền quyên tiền cho Tiểu Lý. Một em học sinh lớp bốn quyên mười đồng nhân dân tệ. Hỏi em vì sao lại quyên tiền “lì xì” Tết của mình, em nữ sinh này nói: “Chỉ cần làm được như câu chị Lý nói là em thỏa mãn lắm rồi.” Hỏi em đó là câu gì, em nói: “Nhớ đến sự giúp đỡ của người khác, và phải biết giúp đỡ người khác.”

Yêu cầu: Lựa chọn góc độ cấu tứ để làm bài, tự dàn bài, tự xác định thể loại, tự xác định tiêu đề; không được thoát ly nội dung tài liệu mẫu đã cho cũng như phạm vi hàm ý bài văn, không được lắp ghép, không được sao chép.

BÀI LÀM CỦA THÍ SINH CÁT LÂM:

Xuyên qua ký ức thoang thoảng trăm năm

“Bạn là ai? Độc giả đọc thơ của tôi sau trăm năm?” Một cụ ông đầu vắn khăn trắng, ăn vận giản dị đang mỉm cười lặng lẽ đi đến trước mặt tôi, “Tôi không thể tặng bạn một bông hoa tươi thắm từ trong của cải của mùa đông, không thể tặng bạn một dải hoàng hôn từ trong áng mây bông bênh trôi đến từ phương xa, mở rộng cánh cửa nhìn ra bốn phương, hái ký ức thoang thoảng từ đóa hoa tươi biến mất đã trăm năm từ trong vườn hoa đang nở rộ, để tiếng cười vui vẻ xuyên qua dòng thời gian trăm năm...”

Nhà thơ, nhà triết học Ấn Độ Tagore đang đến gần tôi từng bước từng bước như vậy, thì thềm bên tai tôi, nói cho tôi biết vẻ đẹp của sự hiển dương — nó như ánh nắng mùa xuân, hôn lên mỗi sinh linh.

Những lá cây lung lay nhẹ nhẹ, đung đưa trong gió thu dưới ánh nắng ban mai nhàn nhạt. “Khi những cọng lá cây mất phương hướng trong lớp đất, mới có thể hòa vào trong sự sống của rừng rậm.” Ngài vừa

nói, vừa nâng cọng lá màu vàng. Ý nghĩa suốt đời của cọng lá chính là ở đây, nó đã kết thúc sự sống của mình bằng phương thức rực rỡ như vậy trong làn gió đêm thu, hiến dâng sức lực nhỏ nhoi của mình cho đất. Lá rụng biến thành đất, chúng không cầu mong được đền đáp gì cả, chúng chỉ nhớ ơn sự nuôi nấng của đất đối với chúng, khát vọng đền đáp bằng sự sống của chính mình. Chính vì như vậy, lá cây mới được sống mãi, chúng bay xuống quyện vào trong ngòi bút của các nhà thơ, chúng ẩn mình vào trong những cuốn sách...

Sau khi mùa đông đã trôi qua một cách thê lương, là đến mùa xuân ngàn hoa rực rỡ. Những nụ hoa chúm chím đầu cành, hay là những nhụy hoa núp trong những lớp lá xanh, từng chùm từng chùm một, chúng tranh nhau đua sắc. "Đất chịu đủ thứ nhục nhã, nhưng lại báo đáp bằng hoa tươi." Ngài bảo tôi bốc một vốc đất lên, tôi đã ngửi thấy hương thơm thoang thoảng toát ra từ trong lớp đất.

Ruộng đất phải nhận chịu sự buông bỏ của con người, nhưng lại không hề phàn nàn oán trách, trải qua nước mưa xối xả, gió lạnh vùi dập, cuối cùng đất lại nhả ra hương thơm thoang thoảng trong làn gió xuân chan hòa, gây lên tiếng đàn thánh thót toát lên từ trong cõi lòng của mọi người. Có lẽ, trên đời này, có những thứ trông bề ngoài xấu xí chẳng ra gì, nhưng chúng lại hiến dâng mình một cách âm thầm, luôn luôn gắng sức cho trần gian trở nên tươi đẹp.

“Sự sống là do Thượng đế ban cho, chúng ta chỉ có hiến dâng sự sống, mới thật sự có được sự sống.” Ngài vẫn mỉm cười với tôi, nói cho tôi biết sự thật vĩnh cửu. Phải chăng muôn vật trên đời này đều là như vậy? Chúng ta đến với thế giới này với hai bàn tay trắng, chỉ có học biết hiến dâng rồi mới có sự báo đáp lại; Chỉ có tạo tiện lợi cho người khác, thì mình mới có được tiện lợi. Chỉ khi nào mình có sự hiến dâng cho người khác bằng tấm lòng chân thành của mình, thì chúng ta mới có được thu hoạch—đó là thu hoạch niềm vui và hạnh phúc, đó cũng chính là thu hoạch sự hiến dâng của người khác. Lúc này, chúng ta có được một sự sống sâu nặng, và mới có được sự sống thật sự, chẳng phải như vậy hay sao?

Đi dạo trong vườn hoa đang nở rộ rực rỡ, tôi hái một bông hoa đang nở sau khi được nước mưa và sương sa hiến dâng sự nhuần nhuyễn, trông hoa rực rỡ khác thường, tôi đưa mũi người nhẹ, người thấy ký ức ngát hương của hoa tươi, xuyên qua thời gian trăm năm trong nụ cười của một vị lão thành...

Lời bình:

Bài văn này như một bài thơ tản văn thanh thoát tự nhiên với dòng văn sinh động, rất có phẩm vị, nói lên thí sinh có sự tích lũy kiến thức và trau dồi văn hóa. Thí sinh đã phát huy đầy đủ ưu thế về học thuộc Tagore, mượn hình thức xuyên qua thời gian và không gian tiến hành đối thoại với nhà thơ Tagore, bày tỏ sự hiểu biết của mình đối với ý thơ về cống hiến, về sự cảm tạ. Trong bài văn của mình, thí sinh đã ca ngợi lá cây, cảm thán hương đất, với mục đích nói về nhân sinh, và cũng để trình bày rõ rằng “chỉ khi nào hiến dâng cho người khác bằng tấm lòng chân thành, chúng ta mới có thể có được thu hoạch—thu hoạch niềm vui và hạnh phúc, và cũng chính là thu hoạch sự hiến dâng của người khác”.

BÀI LÀM CỦA THÍ SINH TỈNH HẮC LONG GIANG:

Mùa thu kết quả

Mùa thu, trái cây chín mọng cúi đầu xuống
Không phải trái cây đang tự say đắm
Nó đang suy ngẫm—ta đã chín mọng như thế nào
nhỉ?

Nếu không có gió, có lẽ ta bị mốc trên đầu cành từ
lâu

Nếu không có mưa, có lẽ ta bị khô héo rụng xuống
khe núi từ lâu

Nếu không có ánh mặt trời, có lẽ bề ngoài ta ảm
đạm đen sì từ lâu

Trời không nóng nực, có lẽ ta đã tiêu tụy xấu xí từ
lâu

Cảm ơn gió thổi mưa rơi cho xương cốt ta trở nên
cứng cáp

Cảm ơn ánh nắng mặt trời cho ta vẻ đẹp chín mọng.

Ngạn ngữ phương Tây có câu: “Tặng bạn hoa
hồng, tay vẫn hương thơm”. Mọi người giúp đỡ lẫn

nhau bằng tấm lòng chân thành, chẳng phải là cần có sự cảm kích tự trong đáy lòng hay sao? Một thứ cảm kích trong lòng như quả chín mùa thu đó sao? Loài người là linh hồn của muôn vật càng nên suy ngẫm nhiều rằng — Ta đã trở nên chín chắn như thế nào?

Tục ngữ có câu: “Mang ơn chỉ giọt nước, đền đáp bằng cả dòng suối”. Đền đáp là một thứ hoạt động luôn luôn được cả xã hội quan tâm. Trong những bộ phim võ hiệp thường có những hình ảnh, một hiệp sĩ nào đó cứu một võ phu đang gặp nạn, vị võ phu sau đó được cứu đã bày tỏ muôn vàn cảm tạ, rồi lại nói: “Ngài mang lại cho tôi... đến khi rằng mòn vẫn còn khó quên, ngài là người cha tái sinh của tôi, tôi nguyện làm trâu làm bò, ngài cứ việc sai khiến để tôi đền đáp ơn cứu mạng của ngài...” qua đó có thể thấy, người xưa coi trọng tình cảm ơn nghĩa như thế nào rồi, vậy mà con người ngày nay, nhiều người như sống trong lồng chim được xây bằng bê tông cốt thép, sự giao tiếp qua lại với nhau cũng ít đi, biểu hiện cụ thể mang ơn trong lòng cũng trở nên mờ nhạt đi, đây là hiện tượng không thể lạc quan.

Thế nhưng, không phải gốc cây cao to nào cũng đều có thể bị gió bão quật đổ được; không phải hạt giống nào cũng đều không tìm được mảnh đất để bén rễ; không phải mọi thứ tình cảm chân thành đều có thể bị mai một trong cõi lòng hoang vu của mọi người. Trong cuộc sống hiện thực, chúng ta vẫn có thể chứng kiến những cảnh đền đáp công ơn rung động lòng

người, những cảnh đó khiến người ta cảm động như vậy, khiến người ta phải rơi nước mắt như vậy, là bởi vì trong đó bao hàm những nhân tố “chân thành”.

Anh Tòng Phi nói câu: “Tôi đã không còn phải chữa trị nữa”. Tôi nghĩ, có lẽ anh đã nhìn thấu đáo những nóng lạnh của trần gian từ lâu, anh đã bỏ ra nhiều như vậy, nhưng anh chỉ nhận được những ánh mắt lạnh lùng, rất nhiều người đều đi tranh giành rất nhiều thứ, thế nhưng, tranh hay không tranh thì có gì là tốt hay xấu cơ chứ? Tấm lòng chân thành, thẳng thắn, vô tư của con người mới là thứ đáng để chúng ta tranh thủ để có được, chúng ta có tấm lòng chân thành, thẳng thắn và vô tư, trong ấn tượng của con người sẽ mãi mãi trở nên vĩ đại. “Thịt nát xương tan đâu không sợ, để lại thanh bạch cho trần gian”, như vậy, con người mới được mọi người mến yêu, kính trọng. Nhà văn hào Trung Quốc Lỗ Tấn từng nói: “Người dũng sĩ thật sự, dám đối mặt với nhân sinh ám đạm, dám nhìn thẳng vào máu đào loang lổ”. Tôi lại muốn nói rằng: “Dũng sĩ thật sự, dám đối mặt với sự nóng lạnh của hiện thực, dám nhìn thẳng vào sa mạc của lòng người”.

Cảm tạ, luôn luôn là đạo đức tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, là người kế thừa của thời đại mới, chúng ta không thể làm con người quên cả gốc rễ tổ tiên, chúng ta phải tích cực phát huy thành tựu nhân sinh sáng ngời của tổ tiên chúng ta, tô nên nét bút sáng ngời nhằm làm người công dân của thế kỷ mới một

cách xứng đáng. Cảm tạ, chúng ta phải học biết cảm tạ, việc đơn giản nhất và cần phải làm nhất là sau khi đã khôn lớn nên người, phải đền đáp công ơn của cha mẹ đã nuôi dạy chúng ta, sau đó đền đáp ơn nghĩa nuôi dạy của xã hội, của đất nước.

“Sự sống rất đáng quý, giá trị biết ơn càng cao hơn”. Học biết cảm tạ, là bài học bắt buộc của mỗi thanh thiếu niên chúng ta, chúng ta hãy đều có một trái tim biết cảm tạ, hãy đều là người biết cúi đầu suy ngẫm quả chín mùa thu đã được “chín chắn như thế nào”.

Lời bình:

Bài văn mở đầu bằng hình thức nhân cách hóa, sau đó bằng những câu song song để thuật lại kết quả của suy ngẫm, tiếp theo diễn tả tình cảm của mình bằng những câu đối ngẫu, rồi bộc lộ trung tâm của cả bài văn một cách khéo léo, tự nhiên và gần gũi, không hề có vết tích gọt giũa nào. Trong bài văn, thí sinh đã sử dụng nhiều câu văn song song, ngạn ngữ, thơ cổ và danh ngôn, song, vì thí sinh từ đầu chí cuối chú ý tư tưởng tình cảm bày tỏ bằng các câu văn, khiến những câu văn không cô lập và cứng nhắc, mà lại rất sinh động hoạt bát, sức biểu hiện rất phong phú.

Trung tâm của cả bài văn này là “học biết cảm tạ”, hòa lẫn lộn viết nghị luận, thuật lại và trữ tình lại làm một, đây là một bài văn xuất sắc.

BÀI LÀM CỦA THÍ SINH TỈNH CAM TÚC:

Kể từ ngày mai làm một người hạnh phúc

Khi con chim ưng lựa chọn bầu trời xanh trong, nó biết rằng chỉ bầu trời rộng bao la mới cho nó có dịp tung bay, khi con cá lựa chọn nước chảy, nó biết rằng, chỉ nước chảy trong suốt mới có thể hiện lên thân nó đang tung tăng bơi lội trong khoảnh khắc, khi dòng nước chảy lựa chọn núi non, nó biết rằng chỉ núi non hùng vĩ mới có thể khiến cho dòng chảy của nó trở nên uyển chuyển quyến rũ.

Thế là, chim ưng báo ơn trời xanh bằng đôi cánh tung bay; Thế là, con cá báo ơn dòng nước bằng tung tăng bơi lội; Thế là, dòng nước báo ơn núi non bằng màu xanh dạt dào.

Đất trời ngàn xưa, vạn vật sinh linh, thế giới thiên nhiên từng phút từng giây đều là những khung cảnh muôn vật tồn tại hài hòa với nhau một cách tuyệt vời.

Muôn vật như vậy, con người cũng thế, phải biết giúp đỡ người khác, kể từ ngày mai, làm con người hạnh phúc. Biết giúp đỡ người khác, bạn giúp đỡ tôi,

tôi giúp đỡ bạn, chúng ta tay trong tay cùng tiến lên, chúng ta chung lưng đấu cật, thế giới của chúng ta sẽ mãi mãi rạng rỡ ánh xuân.

Từ ngày mai, làm một người hạnh phúc, chúng ta đặt hạnh phúc cố định bằng tình thương, lúc nào cũng phải có tấm lòng như mùa xuân, hãy giúp đỡ mỗi người bằng tuổi trẻ và tâm hồn cao quý của mình, nhen lên tia sáng của mỗi tình thương trong khoảnh khắc bằng tấm lòng nhiệt tình của mình.

Khi ai đó bị vấp ngã, hãy đỡ lấy họ bằng cánh tay ấm áp của mình; Khi ai đó gặp chuyện không vui, hãy tặng họ một lời động viên và chúc phúc; Khi ai đó cảm thấy giá lạnh, hãy tặng cho họ một chiếc áo bông dày ấm áp...

Chúng ta chung sống trong đại gia đình chan chứa tình thương, chính tình thương, chính câu hỏi thăm ấm áp, chính lời chúc phúc chân thành, chính sự giúp đỡ vô tư nhen lên mỗi niềm hy vọng cho chúng ta, đã khơi lên biết bao tâm niệm của chúng ta dần dần lắng xuống. Chính tình thương, là cánh tay có sức mạnh, chính sự quan tâm vô tư đã giương chiếc ô ra che chở mãi mãi, dưới ô, là những lời nói chúng ta buông xuống phiến đá màu đen, có tiếng gọi tiếng cười của chúng ta trên cánh đồng mệnh mông.

Kể từ ngày mai, hãy làm một người hạnh phúc, lúc nào cũng không quên giúp đỡ người khác, bạn sẽ là một người hạnh phúc mãi mãi.

Khi bạn nghèo túng, không quên giúp đỡ người khác; Khi bạn giàu có, càng không nên quên giúp đỡ người khác; khi bạn còn trẻ trung, không quên giúp đỡ người khác; khi bạn đã cao tuổi, không quên giúp đỡ người khác. Vào khi buổi sáng, vào lúc buổi tối, vào mùa xuân, vào mùa thu, giây phút nào cũng không nên quên giúp đỡ người khác. Giúp đỡ người khác, bạn sẽ mãi mãi trẻ trung; Giúp đỡ người khác, tuổi xuân của chúng ta sẽ mãi mãi không phai; Giúp đỡ người khác, là bản nhạc mãi mãi vang lên trong trái tim chúng ta.

Biết giúp đỡ người khác, nhớ lấy sự giúp đỡ của người khác, bạn mới có mặt trên đường. Trên đường đi, bước chân không ngôn ngữ, trái tim hồ hởi; Trên đường đi, đường xa bất tận, bước chân không dừng lại, sẽ đi đến con đường rộng thênh thang sáng sủa.

Biết giúp đỡ người khác, ghi nhớ sự giúp đỡ của người khác, bạn mới có phương xa, mới thể nghiệm được niềm phấn khởi trước dòng sông Hoàng Hà vạn trạng chảy cuộn cuộn, mới có thể lãnh hội được vẻ tình tứ êm du của dòng sông Trường Giang êm đềm dịu dàng.

Biết giúp đỡ người khác, nhớ lấy sự giúp đỡ của người khác, thì cho dù băng giá ngàn dặm vẫn có thể xuân về hoa nở; Cho dù non cao nước sâu vẫn đến được nơi liễu xanh hoa thắm.

Kể từ ngày mai làm một người hạnh phúc.

Lời bình:

Tên bài văn “Kể từ ngày mai làm một người hạnh phúc” mới mẻ, giàu triết lý. Xét cả bài văn, cái gọi là “người hạnh phúc” chính là con người “lúc nào cũng không quên giúp đỡ người khác”.

Triết lý tư duy và tu từ song song của cả bài văn kết hợp rất tốt: “Giúp đỡ người khác, bạn sẽ mãi mãi trẻ trung; Giúp đỡ người khác, tuổi xuân của chúng ta sẽ mãi mãi không phai; Giúp đỡ người khác, là bản nhạc mãi mãi vang lên trong trái tim chúng ta”.

TỈNH HÀ BẮC

Đề bài:

Đọc đoạn văn sau đây, làm bài theo yêu cầu:

Tiếng mẹ đẻ là thứ ngôn ngữ đầu tiên của mỗi con người, ai nấy đều có tiếng mẹ đẻ của mình. Tiếng mẹ đẻ là công cụ truyền tải nền văn hóa dân tộc, là gốc rễ sinh tồn và phát triển của dân tộc. Trong thời đại cạnh tranh và hội tụ của nhiều thành phần văn hóa trên thế giới ngày nay, tiếng mẹ đẻ đang ngày càng được quan tâm rộng rãi, chúng ta giao lưu tư tưởng tình cảm với nhau, thường thức tác phẩm văn học, nắm bắt kiến thức khoa học và văn hóa, v.v... đều không thể tách rời tiếng mẹ đẻ. Có thể nói, hàng ngày chúng ta đều cảm nhận được tiếng mẹ đẻ, học tiếng mẹ đẻ, sử dụng tiếng mẹ đẻ.

Tự lựa chọn góc độ, rồi làm bài văn theo sự hiểu biết và thể hội đối với đoạn văn nói trên.

Yêu cầu: Tự quyết định ý nghĩa bài văn, tự lựa chọn thể loại, tự đặt tên bài viết, bài văn phải trên 800 chữ.

Bài làm:

Tiếng Trung Quốc - Con yêu Người

Yêu phát âm lên xuống trầm bổng của Người, yêu nét viết biến hóa khôn lường của Người, yêu hàm ý sâu xa trong câu nói của Người. Nói chung, con yêu Người hết thảy.

Hồi còn nhỏ, mẹ dạy con hát bài *Mẹ hiền Tổ quốc*, con chỉ biết Tổ quốc của con là Trung Quốc, có tên gọi là Trung Hoa, ngôn ngữ con nói là tiếng Trung Quốc. Hầu như đúng vào thời điểm đó, ba chữ “tiếng Trung Quốc” đã bén rễ trong cõi lòng con.

Dần dần, con biết viết chữ Hán hết sức đẹp mắt và rắn rỏi, biết đọc phiên âm chữ Hán rất vui tai, biết bày tỏ tư tưởng và giải bày tình cảm của mình bằng ngôn ngữ Trung Quốc. Con biết rằng, kiếp này bất kể là đi đến đâu cũng không thể tách rời tiếng Trung Quốc. Người đã đi sâu vào tâm hồn con, ngấm sâu vào trong xương tủy con. Mỗi lần, con cầm chiếc bút máy cứng rắn để miêu tả áng xuân trong sáng trước mắt; mỗi khi con viết những dòng chữ miêu tả những vòm sao lấp lánh đầy trời lên tờ giấy viết trắng tinh; mỗi khi con ghi lại những phong cảnh tươi đẹp mà mình đã đặt chân đến tham quan lên quyển bút ký xinh xinh, trái tim con lại dạt dào như những làn sóng

vỗ bờ, sao mà xúc động và nóng bỏng. Bởi vì con đã có thể chuyện trò với Tổ quốc của con, nói chuyện với tâm hồn mình, đó chính là Người, chính Người đã thỏa mãn cõi lòng con. Đó chính là Người, tiếng Trung Quốc.

Thế nhưng xin lỗi nhé, từng một dạo, con đã lạnh nhạt với Người. Đó là khi con vừa mới tiếp xúc với tiếng Anh, con đã bị thu hút bởi đường nét mềm mại đẹp mắt của tiếng Anh, con khát khao có thể nắm bắt được loại chữ viết mềm mại trôi chảy khiến con cảm thấy say đắm và rung động lòng con của tiếng Anh. Con dồn công sức vào việc học tiếng Anh, còn tâm tư của con đối với Người thì hầu như bị rút bỏ đi từng tí một, con không đoái hoài đến cõi lòng buồn tẻ của Người, cho mãi đến khi con chán ngán với âm điệu rườm rà tẻ ngắt, chán ngán với những chữ cái chẳng có chút biến đổi gì cả của tiếng Anh, thế là bỗng nhiên con cảm thấy mình như người bị mất hồn, và con lại nhớ đến Người biết nhường nào. Ôi, tiếng Trung Quốc, con đã trở về, bởi vì con vương vấn Người một cách khắc cốt ghi xương.

Thế nhưng, tại sao mà con tại cứ một lòng yêu mến Người thế nhỉ? Con vỡ lẽ ra rồi, bởi vì Người chính là hồn của dân tộc Trung Hoa, con làm sao mà có thể xa rời tâm hồn của dân tộc được?

Còn nhớ rằng, cội nguồn của bốn nước văn minh cổ đại đó là Ai Cập cổ đại, La Mã cổ đại, Babylon cổ đại

và Trung Hoa cổ đại. Là sứ giả của dân tộc Trung Hoa, Người đã truyền đi tiếng nói của người Trung Hoa, truyền tiếp nền văn minh của dân tộc Trung Hoa, tôn vinh sự huy hoàng của dân tộc Hoa Hạ! Mấy ngàn năm, mấy vạn năm đã trôi qua, nền văn minh của các nước Ai Cập cổ, La Mã cổ, Babylon cổ đã bị lịch sử phong hóa từ lâu, hình bóng của nền văn minh cổ đại đó đã bị tan biến đi như mây khói từ lâu, thế nhưng chỉ có Người, ngày càng dạt dào sức sống, tràn đầy khí thế, chỉ mỗi Trung Quốc, thẳng lưng đứng sừng sững trong trảng rừng các dân tộc trên thế giới, trở thành “ngọc sáng” phương Đông. Sức sống của dân tộc Trung Hoa mãi mãi ngoan cường là vậy, không thể xóa bỏ được lịch sử, lịch sử chỉ có thể ca ngợi Người!

Tôi có lý do nào mà không yêu mến Người? Chữ giáp cốt ngàn xưa có bóng hình Người, trong cuốn sách cổ mà sứ giả Trương Khiêm đời Hán Vũ Đế mang đi trên “con đường tơ lụa” đến Tây Vực có đường nét Người, trong sách sử ghi lại nền văn minh thời cổ Trung Quốc có đường nét Người, dòng máu chảy trên thân thể của dân tộc Trung Hoa có hồn của Người đây thôi!

Con kính ngưỡng Người bằng cả tấm thân và tâm hồn của mình, Người không cần phải nghi ngờ gì cả. Tiếng Trung Quốc - con thật sự mến yêu Người, Tổ quốc Trung Hoa vĩ đại - con mến yêu chính là Người.

Lời bình:

Trong bài văn này, thí sinh đã diễn cảm môi tình ruột thịt chan chứa và chân thành của mình đối với tiếng mẹ đẻ, đã kiểm điểm sai sót của mình từng một đạo lạnh nhạt với tiếng mẹ đẻ, thí sinh đã hồi tưởng lại nền văn minh xán lạn của tiếng mẹ đẻ được truyền tiếp và được sáng tạo trong suốt “mấy ngàn năm mấy vạn năm”, bày tỏ môi tình “lưu luyến khắc cốt ghi xương” của mình đối với tiếng mẹ đẻ Trung Hoa, phù hợp đề bài, trung tâm nổi bật, nội dung phong phú. Kết cấu bài văn chặt chẽ, đầu bài và cuối bài tương ứng với nhau, diễn cảm của bài văn tự nhiên trôi chảy, vận dụng lối viết tu từ song song một cách linh hoạt, vừa phải. Có sức thể hiện mạnh và mang màu sắc độc đáo.

TỈNH QUẢNG ĐÔNG

Đề bài:

Đọc đoạn văn sau đây, làm bài theo yêu cầu:

Muôn vật bất tận qua sự truyền nối, loài người được truyền nối cho nên mới sinh sôi bất tận. Có thể truyền kỹ nghệ, kinh nghiệm cho nhau, có thể truyền tư tưởng tình cảm cho nhau ...

Hãy lấy “Truyền nối” làm đề tài bài văn trên 800 chữ. Tự đặt đề bài, trù thơ ca, tự lựa chọn thể loại, nội dung bài văn phải xoay quanh phạm vi đề tài đã cho.

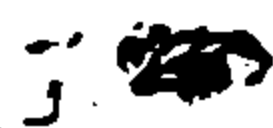
Bài làm:

Củi hết lửa truyền

Từng có một câu chuyện nổi tiếng như sau: Có một người bị bệnh nặng nói với một họa sĩ rằng, khi chiếc lá cuối cùng của cây rụng xuống, thì cũng là lúc tôi phải lìa khỏi cõi đời này. Nghe vậy người họa sĩ liền vẽ luôn một chiếc lá bám trên cây. Sau trận mưa bão, họa sĩ qua đời, nhưng người bệnh nọ vẫn sống một cách ngoan cường. Họa sĩ đã truyền ý chí khao khát sự sống cho bệnh nhân bằng cây bút vẽ của mình, cũng là truyền ngọn lửa sự sống của ông.

Tôi nghĩ, cái gọi là củi hết lửa truyền, đại thể chính là như vậy, xương thịt con người cuối cùng rồi cũng hóa thành cát bụi, thế nhưng tinh thần vĩ đại của loài người lại có thể truyền cho ba thế hệ, thậm chí truyền cho muôn vàn thế hệ. Đây chính là sự thể hiện vĩ đại của loài người. Truyền nổi, chính là ngọn lửa rực cháy mãnh liệt nhất của sự sống.

Một nhà cách mạng viết câu thơ như sau: Có người chết rồi, nhưng họ vẫn sống. Tôi cho rằng, đây chính là sự giải thích tốt nhất đối với ý nghĩa của câu truyền nổi tinh thần. Trong những năm tháng khói lửa chiến tranh nghi ngút, tại sao lại có nhiều người xông lên phía trước, người trước ngã xuống người sau xông

lên? Những tên gọi không thể nào đếm xuể của các vị anh hùng như Đồng Tồn Thụy, Hoàng Kế Quang, Khuru Thiếu Vân, v.v... Đó chính là vì họ đã truyền hồn cách mạng bằng chính sự sống của mình. Trước mắt tôi hình như hiện lên vô số tia sáng của những linh hồn đã ngã xuống. Thế nhưng thực ra, họ đều có chung một tên gọi, đó là — Tinh thần dân tộc: Củi đốt sự sống của lớp cha anh chúng ta đã truyền ngọn lửa tinh thần.

Ngọn lửa tinh thần dân tộc cần được truyền đi, ngọn lửa tinh thần cống hiến cũng cần phải được truyền đi, bởi vì đây chính là trụ cột khiến cho dân tộc Trung Hoa muôn ngàn năm qua vẫn có thể đứng sừng sững giữa rừng dân tộc. Truyền tiếp xuống, chính là trách nhiệm của chúng ta đối với tinh thần dân tộc. Trong xã hội nền nếp ngày một đi xuống ngày nay, lòng con người đã không còn hoài cổ, thì liệu còn có bao nhiêu nhân vật Tòng Phi? Còn có bao nhiêu nhân vật Tiêu Dục Lộc và bao nhiêu nhân vật Nhiệm Trường Hà? Chính họ là những người đã truyền ngọn đuốc này, họ đã giữ lại những tia lửa này từ thanh củi bằng chính sinh mệnh của mình, sau đó truyền lại cho chúng ta và con cháu mai sau.

Cũng có thể là truyền bằng miệng, truyền bằng phong thư, đó là việc dễ như lật bàn tay. Thế nhưng, việc truyền lại một thứ tinh thần, đặc biệt là tinh thần quý giá nhất của nền văn minh loài người, thì thường cần phải có những thanh củi bằng chính sinh mệnh của mình.

Củi hết rồi, nhưng lửa vẫn phải truyền. Truyền đi chính là dấu ấn sinh tồn của chúng ta, là vết tích được khắc trên thế giới bằng chính sự sống của chúng ta. Mà những ngọn lửa đó, chính là nguồn ánh sáng rọi chiếu cho mỗi con người chúng ta thậm chí rọi sáng cho cả dân tộc, mất đi những ngọn lửa đó, thì con đường trước mặt chúng ta sẽ rơi vào bóng tối.

Truyền đi, là dấu chân mát hút của sự sống, càng là sự minh chứng lưu truyền của sự sống. Tinh thần là ngọn đuốc, cần phải có thanh củi đốt của sự sống.

Lời bình:

Đây là bài văn mang phong cách tản văn trữ tình điển hình, dòng văn trôi chảy, tầng thứ rõ ràng.

Trước hết, định vị dàn ý của bài văn là tinh thần “củi hết lửa truyền”, mở rộng và đi sâu vào hai tầng thứ, đó là tinh thần dân tộc và tinh thần cống hiến, cuối cùng nâng lên đến tầm cao của sự sống và văn minh loài người.

Hai là, bài văn đã có nhiều dẫn chứng và luận chứng, hết sức rung động lòng người như câu chuyện “chiếc lá cuối cùng” vậy, cũng có những nhân vật anh hùng nổi tiếng như Đồng Tồn Thụy, Hoàng Kế Quang, Khưu Thiếu Vân, Tòng Phi, Tiêu Dục Lộc mà ai cũng biết đến, nội dung dẫn chứng những sự việc phong phú, luận chứng đầy đủ và có sức mạnh.

Điều còn khiếm khuyết là, phạm trù khái niệm của tinh thần còn hơi hẹp, chỉ giới hạn ở dân tộc và cống hiến, và còn thiếu về bề dày.

THÀNH PHỐ TRÙNG KHÁNH

Đề bài:

Trung Quốc khôi phục chế độ thi tuyển đại học đã ba mươi năm, các thí sinh đều có sự nhìn nhận khác nhau đối với việc thi đại học, quá trình thi tuyển tràn đầy vị ngọt bùi đắng cay, hãy kết hợp bản thân, làm bài văn nói về thể nghiệm thi đại học của mình, tự dàn bài, tự chọn đề bài, bài làm không dưới 800 chữ.

Bài làm:

Nói về thi đại học

“Bùng” một tiếng thật là vang, pháo hoa muôn màu bay thẳng lên tít tầng mây mang theo mộng tưởng và niềm hy vọng, vạch sáng bầu trời đêm bao la đang yên tĩnh, để lại những vệt sáng ngời rực rỡ đẹp mắt.

Tôi dạo bước bên dòng sông, ngắm nhìn từng chùm pháo hoa bắn lên từ bờ sông bên kia, tuy rất hiếm thấy, nhưng lại đẹp một cách không cần phải tô vẽ gì cả, dường như trông thấy cảnh phồn hoa của sự sống, đến nỗi quên mất cả cất bước đi tiếp về phía trước.

Tôi yêu thích pháo hoa, điều này không cần phải nghi ngờ chút nào cả, cũng như tình cảm của tôi dành cho sách vở vậy, bền vững đến nỗi không thể xoay đảo được. Tuy rằng pháo hoa luôn luôn dừng lại trên quỹ đạo đã định, nhưng lại cứ thách thức với vầng trăng tròn trịa bằng phương thức của mình, thách thức với vòm trời đầy ánh sao lấp lánh, nó nhất định phải trở thành vai chính trên bầu trời đêm.

Mà chúng ta chẳng phải như vậy hay sao? Chúng ta viết nên những dòng nông nổi cuồng nhiệt trong ba năm cuối cấp trung học phổ thông bằng kỳ vọng chua chát và nhiệt huyết của tuổi xuân, viết nên những

thăng trầm bể dâu của mình vừa dần thân vào dòng đời. Chúng ta vui cười hết sức mình, tự hào vì đã thành công sau khi chiến thắng những đề bài học búa một cách gian khổ; Có khi chúng ta trầm ngâm không nói, vừa bơi trong bể bài toán câu hỏi bằng ngòi bút ra vẻ đang phân đấu, vừa suy ngẫm đến định hướng nhân sinh trong tương lai; Chúng ta thường nhớ nhung tất cả những gì đã đi qua đi lại, bày tỏ sự đau buồn khó nhận nhận mỗi khi gặp phải trắc trở bằng ngòi bút của mình, nhưng rồi lại thường có thể lại căng cánh buồm lên, lại mang theo niềm tin và hy vọng ra khơi.

Nhân sinh của mười hai năm trong đời phổ thông, so với ánh sáng pháo hoa lúc ẩn lúc hiện, sao mà nhiều trắc trở và dài đằng đẳng đến thế. Có lẽ, dòng thời gian đó không những chôn chờ thời khắc rực sáng tuyệt vời, càng chứa đựng tương lai của nhân sinh và nơi quy thuộc của nhân sinh.

Phân đấu trong suốt mười hai năm chẳng qua chỉ vì một cú đánh cược bằng ngòi bút trong mấy tiếng đồng hồ, nó chôn chôn tương lai và hướng vọng tốt đẹp của biết bao học sinh trẻ tuổi, chôn chôn mồ hôi và nước mắt không bao giờ trở lại của những năm tháng đã trôi qua. Nó không phải là điểm đích cuối cùng của sự sống, nhưng lại là dấu chấm kết thúc mạnh mẽ bằng phương thức dứt khoát.

Quay đầu nhìn ra đằng xa, những chùm pháo hoa vẫn được bắn lên ở phía bờ sông bên kia, từng chùm

pháo hoa màu sắc sắc sỡ nhuộm màu cho cả dòng sông, nước sông sóng sánh lẫn tăn ánh màu sắc sỡ. Tôi đứng bên dòng sông, cúi đầu ngắm nhìn nước sông, dường như đang đi vào dòng thời gian và không gian nặng nề, tất cả những từng trải hiện lên trước mắt tôi rõ mồn một.

Những khuôn mặt vui buồn của đám bạn hiện lên trên bầu trời ban đêm rực rỡ đến hoa mắt. Nào là vui mừng nhảy lên reo hò vỗ tay như đứa trẻ lên ba bởi được thầy cô khen ngợi; Nào là trong lòng buồn xiu khó chịu bởi số điểm thi điểm kiểm tra quá thấp; Nào là đứa ánh mắt vừa ghen tị vừa thèm muốn đối với đứa bạn học lên lĩnh bằng khen, nhưng trong lòng lại không muốn công nhận thành tích tốt của cậu ta; Nào là tranh luận với bạn bè đến đỏ mặt tía tai chỉ vì một bài toán học búa.

Quãng đời mười hai năm trước khi tham gia thi đại học ngọt bùi chua cay là như vậy, chúng ta tiến lên trong đắng cay, tìm kiếm ngọt bùi trong tiến lên. Chúng ta không ngừng lớn khôn trong những năm tháng như vậy, biết được phương pháp nắm bắt lấy tuổi xuân một cách tốt đẹp, biết cảm thông với sự bó tay bất lực của người khác. Không phải chỉ có nhà hiền triết mới biết suy ngẫm nhân sinh, chúng ta cũng có thể vừa đi vừa suy ngẫm như vậy.

Trong nháy mắt, những chùm pháo hoa sắc sỡ trên không trung dường như tô vẽ nên những bức tranh

sinh hoạt muôn màu muôn vẻ, trong đó chứa đựng bài ca tuổi trẻ được phổ nhạc bằng cung đàn ở nơi trái tim rung động lòng người trong suốt mười hai năm ròng rã của chúng ta.

Lời bình:

Tư duy thí sinh mở ra khác thường, không trực tiếp viết về “thi đại học”, mà nói nhiều đến quá trình phấn đấu của bản thân “trước mùa tuyển sinh”, nói đến việc thi đại học một cách “bằng tâm huyết”, nói đến quá trình trưởng thành của mình, nói đến cảm nhận về ngọt bùi đắng cay trong thi đại học, và cũng thuật lại cảm nhận ngọt bùi đắng cay trong quá trình trưởng thành của mình. Thí sinh bắt đầu mô tả từ những chùm pháo hoa bên bờ sông, qua đó liên tưởng đến tuổi xuân của mình, tưởng nhớ đến quá khứ, càng mơ tưởng đến ngày mai, dàn bài trên tâm cao, dòng văn rất trôi chảy.

THÀNH PHỐ THƯỢNG HẢI

Đề bài:

Làm bài văn nhan đề “Cần phải vượt qua chương ngại”.

Yêu cầu:

- 1. Bài làm phải trên 800 chữ.*
- 2. Không được viết thành thơ ca.*
- 3. Không được tiết lộ thông tin của cá nhân.*

Bài làm:

Cần phải vượt qua chướng ngại

Cuộc sống là tươi đẹp, bởi vì đâu đâu cũng tràn đầy niềm vui bất ngờ, mỗi một lần thành công đều mang lại niềm vui nổi mừng; cuộc sống là huyền bí, bất cứ giây phút nào cũng tiềm ẩn cơ hội vô hạn, cuộc sống mang tính thách thức mới là cuộc sống tuyệt vời nhất; cuộc sống cũng đầy gian nan tàn khốc, bởi vì cuộc sống không phải là nhà ảo thuật, những gian khó và thử thách trong cuộc sống không thể biến mất một cách vô nguyên cớ. Mỗi chúng ta đều phải đầy đủ lòng can đảm, mới có được niềm tin tất thắng để đối mặt với mỗi chướng ngại xuất hiện trong cuộc sống cũng như muôn vàn vật chướng ngại lớn nhỏ xuất hiện trên con đường nhân sinh dài dằng dặc, để nộp một bản “đáp án nhân sinh” đáng hài lòng nhất một cách đầy lòng tự tin.

Nhân sinh không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, đường chúng ta đi cũng tuyệt đối không thể luôn luôn bằng phẳng. Mỗi chúng ta, kể cả cha mẹ, thầy giáo cô giáo, kể cả những vĩ nhân và những người thành công, đều đã từng không thể tránh khỏi những thử thách bởi thất bại. Thất bại, chính là con đường tất yếu để đi đến thành công. Những nhân sĩ thành

công ngày nay phần lớn trước đó đều từng phải trải qua không chỉ một lần thất bại, trên con đường thành công không những có những cạm bẫy nguy trang, mà còn có những vật chướng ngại họ đã trải qua và chúng ta hiện nay phải đối mặt, phải thách thức và cũng phải vượt qua. Trong nhân sinh có quá nhiều vật chướng ngại mà chúng ta cần phải vượt qua, vượt qua chướng ngại, chúng ta sẽ càng tiếp cận tới đích của thành công; vượt qua chướng ngại, rất có thể thành công không xuất hiện ngay lập tức, thế nhưng nếu bạn đến nơi mà rút lui ngay, chỉ vì nhát gan và lười biếng mà cố tình trốn tránh chướng ngại, vậy thì chắc chắn chỉ có thất bại đến đón chờ bạn! Thành công đi qua trước mặt bạn, lỡ mất dịp thành công, thứ mà bạn thiếu không phải là trí tuệ và thông minh trời phú, mà là do bạn thiếu lòng can đảm, thiếu lòng quyết tâm vượt qua “chướng ngại đó”, cũng như sức gánh chịu cần phải có được khi đối mặt với áp lực.

“Số lần thất bại càng nhiều, thì càng gần tới cơ hội để đi đến thành công. Thành công thường là vị khách đến thăm vào giây phút cuối cùng”. Điều bất hạnh là, chính vì có quá nhiều người trước “giây phút cuối cùng” đã lựa chọn buông trôi, lựa chọn lẩn tránh, những người không vượt qua chướng ngại đó sẽ không thể cảm nhận được niềm vui của sự thành công, không nghe thấy những tràng vỗ tay vang dội thay cho sự động viên, cũng không thể có được niềm vui sau khi trải qua một quá trình phấn đấu lâu dài.

Nhà triết học Đức Heidegger từng nói: “Mùa xuân không gieo hạt, mùa hè sẽ không có sinh trưởng, mùa thu sẽ không có thu hoạch, mùa đông sẽ không có đê mà nếm mùi”. Nhân sinh của con người, thường có những chướng ngại cần phải vượt qua, cũng như bạn gieo những hạt giống hy vọng vào thời ấu thơ, qua sự đóng góp từng li từng tí của bạn, những hạt giống hy vọng đó cùng bạn trưởng thành lành mạnh, cuối cùng kết ra những trái quả thành công —

— Trong thế giới của nhà phát minh Edison, một loại vật liệu mà ông dùng để làm thí nghiệm trước khi tìm tòi nghiên cứu ra tungsten của bóng đèn, chính là vật chướng ngại mà ông nhất định phải vượt qua!

Trong thế giới của nhạc sĩ nổi tiếng người Đức Beethoven không vì mình bị khiếm thính mà buông bỏ lòng quyết tâm của lý tưởng, đó chính là ông đã phải vượt qua bao chướng ngại để viết nên bản giao hưởng *Định mệnh* nổi tiếng!

Trong cả thế giới của Lưu Tường, vận động viên điền kinh chạy vượt rào Trung Quốc là, phải vượt qua vận động viên người da đen Pháp Doucoure để trở thành “Người bay mới”, đó chính là vật chướng ngại mà anh cần phải vượt qua trước khi khoác lên mình lá cờ đỏ năm sao chạy như bay trên vũ đài thế giới !

Trong thế giới của các vận động viên tại Đại hội thể thao Người khuyết tật, bỏ qua những khiếm khuyết trên cơ thể của mình, khắc phục trở ngại về tâm lý, bỏ

ra sự cố gắng nhiều gấp bội so với người lành mạnh để đoạt lấy tấm huy chương vàng cũng chính là vật chướng ngại mà họ cần phải vượt qua.

Những ai thành công trên thế giới này không chỉ vượt những thử đó, mà có hàng ngàn hàng vạn những chướng ngại trong sinh hoạt, mỗi chúng ta cũng cần phải vượt qua những chướng ngại cách đó—

—Năm lên 1 tuổi, tôi mới chập chững biết đi, từng bị ngã vô số lần; năm lên 6, tôi nghịch ngợm làm vỡ kính cửa sổ của người khác, bị hàng xóm bức bối đến mách cha mẹ; năm 12 tuổi, người gần gũi nhất của tôi bị bệnh phải nằm viện, phải làm phẫu thuật; năm 18 tuổi, trải qua mùa thi tuyển sinh, phải đứng trước ngã tư con đường nhân sinh đầu tiên...

Năm lên 1 tuổi, chúng ta biết rằng bị ngã rồi phải đứng dậy, mãi mãi đi về phía trước; năm lên 6, nhận rõ sai lầm của mình tìm cách sửa chữa; 12 tuổi đã lớn lên thật sự, biết mình nên bỏ ra tình thương như thế nào; 18 tuổi, nên suy nghĩ mình nên có một nhân sinh như thế nào.

Những chướng ngại đó quả là tồn tại trong đời sống hiện thực, những chướng ngại đó cũng cần chúng ta phải vượt qua. Nhân sinh như một tác phẩm đang trong sáng tác, mỗi một từ vựng trong đó đều hết sức tuyệt vời, nhưng lại không cho biết kết cục câu chuyện, cần phải có lòng nhẫn nại, đọc từng chữ từng chữ một, tiến lên một bước để lại một dấu chân,

mới có thể thật sự vượt qua những chướng ngại, đó chính là những hố ngăn cách mà chúng ta cần phải vượt qua.

Lời bình:

Cả bài văn bám chặt lấy đề bài, xoay quanh “chướng ngại” trong sinh hoạt — có nghĩa là trắc trở và khó khăn, để tổ chức cho cả bài văn. Mở đầu bài văn đã chỉ rõ trung tâm, sau đó phân tích biện chứng, tiếp theo đưa ra ví dụ về các danh nhân và kinh nghiệm trưởng thành của bản thân để tiến hành luận chứng, cuối cùng nhắc lại đề bài, kết cấu bài văn hoàn chỉnh và đầy đủ. Ngôn ngữ bài văn rất phù hợp với thể loại văn nghị luận, trôi chảy tự nhiên, không hề tô vẽ, ngược lại có tính thuyết phục rất mạnh.

TÌNH HỒ BẮC

Đề bài:

Đọc đoạn văn sau đây, làm bài theo yêu cầu:

Tiếng mẹ đẻ là thứ ngôn ngữ đầu tiên của mỗi con người, ai nấy đều có tiếng mẹ đẻ của mình. Tiếng mẹ đẻ là công cụ truyền tải nền văn hóa dân tộc, là gốc rễ sinh tồn và phát triển của dân tộc. Trong thời đại cạnh tranh và hội tụ của nhiều nền văn hóa trên thế giới ngày nay, tiếng mẹ đẻ đang ngày càng được quan tâm rộng rãi, chúng ta giao lưu tư tưởng tình cảm với nhau, thưởng thức tác phẩm văn học, nắm bắt kiến thức khoa học và văn hóa, v.v... đều không thể tách rời với mẹ đẻ. Có thể nói, hàng ngày chúng ta đều cảm nhận được tiếng mẹ đẻ, học tiếng mẹ đẻ, sử dụng tiếng mẹ đẻ.

Tự lựa chọn góc độ, rồi làm bài văn theo sự hiểu biết và thể hội đối với đoạn văn nói trên.

Yêu cầu: Tự quyết định ý nghĩa bài văn, tự lựa chọn thể loại, tự ra đầu đề, bài văn phải trên 800 chữ.

Bài làm:

Bức thư viết cho người em gái

Ngày 7 tháng 6 năm 2007

Em gái thân yêu của anh,

Anh viết bức thư này cho em ngay trong trường thi tuyển sinh đây.

Phải chăng lúc này em lại đang vắt óc suy nghĩ những ngữ âm, chữ tượng hình, câu sai ngữ pháp trong bài tập của mình? Không hiểu lúc anh thi đại học xong trở về, phải chăng em lại mang một lô bài tập để hỏi anh chữ này đọc như thế nào, câu này viết ra sao?

Em có biết không? Mỗi khi xem những vấn đề mà em nêu ra, là anh lại cảm thấy buồn phiền một cách khó hiểu — đây đều là những từ ngữ chữ viết của dân tộc Trung Hoa đấy thôi! Là kết tinh lắng đọng đã 5.000 năm của dân tộc Trung Hoa đấy thôi! Nhưng tại sao đường đường là một học sinh trung học phổ thông cuối cấp lại có nhiều câu không biết viết, có nhiều chữ không biết đọc đến thế cơ chứ?

Bởi vậy, anh nhớ lại có một cuộc thi khẩu ngữ Hán ngữ cách đây ít lâu. Đây là cuộc thi khiến bao người

phải hết sức ngỡ ngàng—bởi vì người đoạt giải nhất của cuộc thi này lại không phải là người Trung Quốc mà là tuyển thủ đến từ Singapo! Thật đáng buồn làm sao! Đường đường 1,3 tỷ con cháu Viêm Hoàng mà lại không thắng nổi một người nước ngoài trong cuộc thi tiếng mẹ đẻ của mình. Em gái thân yêu của anh, đọc đến đây, phải chẳng trong lòng em cũng bị rung động? Phải chăng em đã có lòng quyết tâm học cho giỏi tiếng mẹ đẻ của mình rồi?

Em thân yêu, em còn nhớ câu chuyện mà anh từng kể cho em nghe không? “Chúng ngăn cấm thổ dân ở nơi đó nói tiếng mẹ đẻ của mình”. Thế nhưng, bất kể là đe dọa hay là roi vọt, thậm chí trước họng súng đen ngòm, cũng không thể nào ngăn cản được họ tiếp tục nói tiếng mẹ đẻ của mình, bởi vì họ hiểu được rằng, chỉ có tiếng mẹ đẻ mới có thể khiến họ tránh khỏi vận mệnh bị đô hộ một cách triệt để.

Em thân yêu, em có biết không? Tiếng mẹ đẻ của một con người không những là một chiếc chìa khóa vàng để mở ra cánh cửa tự do, càng là phương tiện chuyên chở nền văn hóa của dân tộc họ, là gốc rễ sinh tồn và phát triển của một dân tộc. Đặc biệt là Hán ngữ - thứ ngôn ngữ mẹ đẻ của chúng ta. Là thứ tiếng mẹ đẻ đáng để mỗi con cháu lấy đó làm thứ ngôn ngữ để kiêu hãnh. Hán ngữ đã trải qua một quá trình truyền nối 5.000 năm, trải qua tôi luyện 5.000 năm, trải qua lắng đọng 5.000 năm, đã trở thành thứ ngôn ngữ quý báu—tục ngữ, thành ngữ, ngạn ngữ, v.v... chính là

những tia sáng của thứ ngôn ngữ quý báu đó.

Nói đến thành ngữ, anh lại nhớ đến sự giải thích của em về câu thành ngữ “Nhất thạch nhị điều”, nghĩa là một công đôi việc, nhưng sự giải thích của em thật là nực cười và đáng buồn làm sao, anh lại nghĩ đến cảnh râu ông nọ cắm cằm bà kia khi em nói tác giả của vở kịch *Lôi vũ* lại là Lão Xá, lại nghĩ đến tiếng phổ thông của em mang giọng Hồng Kông, Ma Cao; lại nghĩ đến em cứ hơi một chút là lại tuôn ra câu vừa trộn tiếng Anh, tiếng Nhật và tiếng Hàn Quốc lại làm một, v.v... Em gái ơi, cố gắng học Hán ngữ em nhé! Kết tinh trí tuệ của dân tộc Trung Hoa không thể bị mai một trong thế hệ chúng ta!

Thôi, giờ làm bài thi sắp hết rồi, anh xin viết đến đây nhé.

Chúc em học tập tiến bộ, sức khỏe dồi dào.

Anh trai của em

Lời bình:

Đây là bài văn hay bằng hình thức viết thư nhà.

Bức thư đã xoay quanh cảm nhận của mình về việc học tiếng mẹ đẻ, xuất phát từ thực tế, khuyên em gái mình nên nhận thức một cách đúng đắn ý nghĩa của việc học tiếng mẹ đẻ, khuyên răn em gái nếu không tôn trọng tiếng mẹ đẻ thì sẽ là việc rất đau buồn, đồng thời xuất phát từ tâm cao lịch sử, phải học tốt Hán ngữ — “Kết tinh trí tuệ của dân tộc Trung Hoa”. Cả bài văn rất trôi chảy, chủ đề tập trung, câu nào cũng đúng lý, tình cảm chân thành, có chỗ đọc mà cảm động đến rơi nước mắt.

Cách thức viết thư đúng đắn, ngôn ngữ trung thực, phù hợp với yêu cầu của đề bài.

TÌNH GIANG TÔ

Đề bài:

Trên đỉnh đầu ai cũng có một mảng trời. Cuộc sống của mỗi chúng ta đều gắn bó chặt chẽ với bầu trời, mỗi tấm lòng chúng ta cũng đều có một mảng trời xanh. Bầu trời xanh trong, bầu trời mênh mông, bầu trời thăm thẳm, gây nên sự mừng tượng, khiến chúng ta thả hồn hướng vọng.

Hãy làm bài văn trên 800 chữ nhan đề “Mừng tượng bầu trời”. Tự dàn ý, ngoài thơ ca không hạn chế về thể loại.

Bài làm:

Mường tượng bầu trời

Con chim nhận bay về hướng nam không biết mang theo nỗi niềm nhớ nhung của ai. Bầu trời vẫn trong xanh, không hiểu tình thương của mọi người soi sáng bầu trời, hay là bầu trời soi sáng cõi lòng tình thương của mọi người.

Bầu trời của một người

Trên mảnh đất phương Đông cổ xưa, có một giọng ca sống ở đó, anh đã dựng nên sân khấu bằng tình thương của mình, anh đã dựng nên bầu trời cho các cháu bị thất học bằng thu nhập trên sân khấu đó. Tòng Phi, người đàn ông đã đấu tranh với bệnh ung thư, anh đã quyên hết khoản thu nhập của mình, nhưng lại không để tâm đến việc đi điều trị căn bệnh khó chữa của mình, anh đã bay đi, mang theo tình thương dành cho các cháu bị thất học, bay lên bầu trời trong xanh của mình. Có người nói: “Mọi việc anh đã làm, không thể khiến đôi mắt của em tràn đầy ánh sáng”. Thế nhưng, chính Tòng Phi đã ca vang một bầu trời xanh, làm sáng mắt chúng ta, đã mở dần cánh cửa của sự nghiệp từ thiện. Đây chính là bầu trời của tình thương.

Bầu trời của ba người

Bạn có thể tưởng tượng rằng, một người từ trên ngọn núi cheo leo ngã xuống vực thẳm sẽ như thế nào nhỉ? Hậu quả sẽ ra sao? Sẽ mất mạng hay được sống sót? Sự cố dây cáp xảy ra cách đây mấy năm, đến nay vẫn khiến mọi người nhớ rõ môn một. Khi chiếc xe cáp chở gia đình gồm ba người đang vui vẻ bị rơi xuống, chỉ thấy hai đôi tay cùng lúc đỡ lấy một thân mình nhỏ bé, cùng lúc đỡ lấy một sự sống tí hon, thế nhưng chủ hai nhân của hai đôi bàn tay này lại mãi mãi lìa khỏi cõi đời. Đây chính là bầu trời do cha mẹ nâng lên cho bé bằng máu thịt. Từng có người nói rằng: “Sau sự cố đó, hôm sau, bầu trời trở nên rất phẳng lặng. Khiến người ta bỗng cảm thấy nhớ nhà da diết”. Đúng vậy, khi cha mẹ bảo vệ đứa con bằng đôi bàn tay của mình, một mảng trời xanh mãi mãi không bao giờ thấy có mưa gió đã trải rộng trên đầu của những đứa con. Đây chính là bầu trời của tình thương.

Bầu trời của số đông

Vì sao chỉ số tử thiện của đất nước cổ xưa này lại như đứa trẻ không muốn khôn lớn? Tại sao mọi người thường quan tâm tới sự nghiệp phúc lợi bằng cách cứ gửi gắm hy vọng vào tấm vé xổ số trúng thưởng? Thế nhưng, thành phố Thanh Đảo đã xuất hiện một cộng đồng tình thương, đang cố gắng để cải thiện mọi thứ. “Vi Trần”, cộng đồng tình thương này đã chứng kiến những khuôn mặt khác nhau.

Cộng đồng này có một tên gọi chung - Vi Trần! Từ lâu, mọi người đã đi tìm kiếm "Vi Trần" là ai, Vi Trần đã quyên góp bao nhiêu tiền ("Vi Trần" là biệt danh của một người Thanh Đảo nhiều lần quyên tiền nhân đạo không để lại tên tuổi, về sau số người quyên góp nhiều lên và hình thành một cộng đồng, về sau nữa "Vi Trần" trở thành dấu hiệu của những người hảo tâm, trở thành biểu tượng công ích của thành phố Thanh Đảo). Bởi vì, tìm hiểu bất cứ ai trong cộng đồng này cũng đều là thành viên của "Vi Trần"! Không tìm "Vi Trần", nhưng đâu đâu cũng thấy hiện tượng Vi Trần, Vi Trần tự coi mình bé nhỏ nhưng lại trở nên vĩ đại! Vi Trần đã đại diện cho lương tri của cả một thành phố! Bạn hãy nhìn xem, bầu trời của sự nghiệp từ thiện xa xôi đang bắt đầu hừng sáng. Đó, càng là bầu trời của tình thương.

Tình thương của một người rất bé nhỏ, thế nhưng tình thương của hai người, của ba người, thậm chí của một cộng đồng tập trung lại, bầu trời sẽ được nhen lên bằng ánh sáng của tình thương, trong khi đó, bầu trời được chiếu sáng bằng tình thương, có thể soi đường dẫn lối cho muôn vàn người, và nhen lên tình thương trong lòng của càng nhiều người.

Lời bình:

Bài văn này vừa thuật chuyện, vừa nghị luận, tình cảm rất sâu lắng. Thí sinh đã lựa chọn ba hình ảnh, toát lên tình cảm từ trong lòng, dâng lên cao từng lớp một, khiến cho “bầu trời tình thương” mở rộng đến vô biên.

**MỘT SỐ BÀI VĂN
ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA
TRONG KỲ THI
TUYỂN SINH ĐẠI HỌC
NĂM 2008
CỦA TRUNG QUỐC**

THÀNH PHỐ BẮC KINH

Đề bài:

Trên lớp học thầy giáo nói: "Hôm nay, chúng ta cùng làm một thí nghiệm nhé". Sau đó, thầy lấy ra một chiếc bình thủy tinh cỡ rộng đựng đầy đá sỏi đặt lên bục giảng, hỏi cả lớp: "Chiếc bình đã đầy chưa?" Cả lớp đều đồng thanh: "Đầy rồi." "Thật không?" Thầy lại mang ra một thùng cát, rồi từ từ rắc cát vào những khe trong chiếc bình đã đựng đầy đá sỏi, thầy lại hỏi: "Đã đầy chưa?" Các em học sinh còn đang ngẫm nghĩ. Thầy lại lấy một ấm nước rót vào cho đến khi nước ngập miệng bình. Thầy hỏi: "Thí nghiệm này nói lên điều gì?" Cả lớp nhốn nhập hẳn lên. Một em học sinh nói: "Rất nhiều việc xem như đã đến giới hạn, nhưng thực ra còn rất nhiều không gian." Một học sinh khác nói: "Thứ tự cũng rất quan trọng, nếu bỏ cát vào trước, thì thế nào cũng không bỏ được nhiều sỏi đá như vậy." Một học sinh nói: "Đúng vậy, phải bỏ sỏi đá vào trước. Nhưng thứ nặng phải được ưu tiên trước." Một học sinh nói: "Cũng không hẳn thế, chẳng lẽ bỏ cát và nước vào bình trước thì nhất định không được hay sao?"

Làm bài theo tài liệu đã cho, mở rộng liên tưởng, tự xác định góc độ để làm bài. Tự đặt đề bài, ngoài thơ ca ra có thể tự lựa chọn thể loại văn. Bài làm phải trên 800 chữ.

Bài làm:

Vượt lên giới hạn

Mạnh Tử nói: “Trời giáng trọng trách đến con người như vậy, trước hết nhất định phải khiến nội tâm người đó đau khổ, khiến gân cốt người đó mệt mỏi, khiến người đó phải trải qua đói khát, da thịt gầy rộc, trải qua cái khổ của nghèo nàn, làm việc gì cũng rối loạn, luôn không được như ý, sau khi trải qua tất cả những thứ đó rồi, mới khiến người đó có đức tính vững vàng, tăng thêm tài năng mà trước đây vốn không có”. Qua đó có thể thấy, muốn làm nên sự nghiệp lớn, thì phải can đảm vượt lên giới hạn.

Helen Keller được nhà văn nổi tiếng Mỹ Mark Twain mệnh danh là một trong hai người vĩ đại nhất của thế kỷ XIX. Thời thơ ấu, Helen Keller đã bị khiếm thị và khiếm thính sau một cơn bệnh nặng, song bà không cúi đầu trước vận mệnh, mà đã thách thức với giới hạn của vận mệnh. Bà đã học nhiều thứ tiếng, như tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Hy Lạp, tiếng La tinh, cuối cùng thi đỗ vào trường đại học Harvard với thành tích xuất sắc. Bằng sự từng trải của mình, bà đã minh chứng với chúng ta là, phải dám vượt lên gian nan trắc trở của sự sống, vượt mọi chông gai mới có thể mở ra con đường của chính mình.

“Bảo kiếm sắc bén qua mài giũa, hoa mai thơm ngát từ giá lạnh”. Trong hoàn cảnh càng gian khó, thì càng thôi thúc con người phát huy tiềm năng của mình, có thể vượt lên giới hạn xem như không thể chinh phục được. Cuộc trường chinh của Hồng quân Trung Quốc, ngày nay đã được coi là kỳ tích trên thế giới, trên chặng đường 25.000 dặm dài dằng dặc, các chiến sĩ Hồng quân đã phải chịu cảnh cô đơn “phong hỏa liên tam nguyệt, gia thư để vạn kim”, đã phải ứng đối với thách thức giới hạn của lòng trung hiếu; Leo núi tuyết, vượt đồng cỏ, đói rét khổ cực, các chiến sĩ Hồng quân đã phải chịu thách thức của giới hạn sinh lý cơ thể con người, vì giải phóng dân tộc thoát khỏi thảm họa nặng nề. Chính tinh thần vượt lên của cuộc trường chinh đã thôi thúc chúng ta không ngừng vươn lên và tiến bộ.

Trận động đất mạnh Văn Xuyên, Tứ Xuyên vừa qua lại mang đến chúng ta biết bao sự suy ngẫm đối với giới hạn của sự sống. Câu nói của Thủ tướng Ôn Gia Bảo khiến chúng ta khó quên nhất, đó là: “Dù chỉ còn một tia hy vọng, chúng ta cũng quyết không từ bỏ”. Các chiến sĩ cảnh sát vũ trang đã bất chấp hiểm nguy, lao vào đồng đồ nát để cứu những tính mạng còn sống sót trước nguy cơ dư chấn sẽ xảy ra vào bất cứ lúc nào, đã thể hiện lòng trung thành vô hạn đối với sứ mệnh cao cả và tính mạng nhân dân; các y bác sĩ đã bất chấp ngày đêm cấp cứu các nạn nhân, họ đã giải thích trên mức độ lớn nhất về nội hàm của câu

“cấp cứu sinh mệnh”; Chúng ta thường hay nói tình thương của người mẹ bao la vĩ đại, hình ảnh người mẹ che chở cho đứa con bằng thân thể của mình trong trận động đất, đã một lần nữa giải thích cho giới hạn tình thương bao la của người mẹ là như thế nào. Đó chính là tình thương đã đột phá giới hạn; sau khi đã trải qua giới hạn sự sống của sinh mệnh 72 tiếng đồng hồ, vẫn có nhiều nạn nhân đã được cứu sống từ trong đông đồ nát, đây không những là kỳ tích của sự sống, lại càng là sự vượt lên ngoạn cường của giới hạn giữa cái sống và cái chết. Thử nghĩ mà xem, loài người ngay cả giới hạn của cái sống và cái chết cũng có thể vượt qua, thì chúng ta còn có “giới hạn” nào mà không thể vượt qua được?

Kỷ lục Guinness, có thể nói là sự thử thách đối với giới hạn. Song, theo đà thời gian, kỷ lục Guinness đã không ngừng bị phá vỡ và đổi mới, qua đó có thể thấy, giới hạn chẳng qua chỉ là mặt chữ có hiệu quả trong thời gian nhất định. Như cuộc thí nghiệm trên lớp vậy, chiếc bình trông như đã chứa đầy đá sỏi, nhưng lại có thể đựng thêm “đầy” cát, thậm chí có thể đựng thêm “đầy” nước. Tôi rất tán thành với quan điểm của bạn học sinh, đó là “Nhiều sự việc xem như đã lên tới mức giới hạn, nhưng thực ra vẫn còn rất nhiều khoảng trống”.

Có thể hiện nay chúng ta vẫn chưa có can đảm để “hiến dâng tính mạng cho đất nước, coi thường cái chết”, vẫn chưa có “Trên đời xưa nay ai không chết,

trái tim rực cháy rồi sử xanh", chưa có trí tuệ "trần gian vẫn đục chỉ ta trong, mọi người đều say riêng ta tỉnh", thế nhưng chỉ cần trái tim chúng ta có lý tưởng, có can đảm, có nghị lực, thì nhất định có thể vượt lên giới hạn của bản thân, có khả năng tạo nên hết thảy.

Lời bình:

Đây là một bài văn nghị luận, thí sinh đã đưa vào bài làm của mình tài liệu cho sẵn, nhưng lại không câu nệ với tài liệu, mà đã đặt trung tâm luận đề là "vượt lên giới hạn", thể hiện đặc điểm làm văn theo thể loại tài liệu cho trước.

TỈNH TỬ XUYÊN

Đề bài:

Làm bài theo đầu đề hai chữ “Kiên cường”, bài văn phải trên 800 chữ. Tự xác định chủ đề, tự lựa chọn thể loại. Nội dung bài làm phải xoay quanh đầu đề đã cho.

Bài làm:

Hai anh em tại khu vực động đất

Bao giờ cũng vậy, tháng 5 là mùa ẩm ướt làm sao. Ánh nắng đầu hè đặc biệt chói cả mắt, bầu không khí của Tứ Xuyên sau trận động đất mạnh trở nên ngột ngạt oi ả làm sao. Cát bụi dày đặc bay đầy trời rồi bay xoáy giữa khe núi, ánh nắng xuyên qua nhiều tầng mây rơi xuống mảnh đất này.

Dưới chân núi, trên đường quốc lộ, một em bé trai 13 tuổi công đưa em gái mới lên 2, đang sải bước đi chắc nịch trên mặt đường lồi lõm sau động đất. Hai anh em cát bụi đầy mình, đôi giày nhựa đã đi mòn dính đầy bùn đất, cho mọi người biết rằng: Hai anh em đã đi bộ từ trong khu vực bị động đất xa xôi ra đến khu vực an toàn này.

Qua màn truyền hình tôi được biết, hai anh em đã

được sống sót sau thảm họa động đất phũ phàng này. Ngôi nhà của hai anh em bé nhỏ ấy ở mãi một làng xa xôi heo lánh, cha mẹ của hai anh em đã bị nạn, nhà cửa đã bị sập đổ hết cả. Anh trai nhỏ công đưa em gái nhỏ của mình, đi bộ suốt ba ngày đêm mới ra đến đường quốc lộ.

Trên màn hình, ống kính quay cận mặt hai anh em. Sắc mặt người anh trai xanh xao, nhưng ánh mắt lại rất cương nghị, trông như ánh đèn lấp lánh trong màn đêm. Đưa em gái nhỏ bé đang uống nước trên lưng người anh một cách tự nhiên, trên mặt rất bình thản và hiếu kỳ.

Phóng viên hỏi: “Cháu định công em gái đi đâu?”

Em bé trai trả lời rằng: “Cháu sẽ công em cháu đến nơi an toàn.” Câu trả lời của em sao mà kiên định và không một chút nghi ngờ gì cả.

Có lẽ, đưa em gái từng hỏi anh nó: “Anh ơi, chúng mình đi đâu?”

Trong suốt ba ngày qua, không biết anh trai đã an ủi nó bao nhiêu lần. Dư chấn không ngừng xảy ra, núi đồi bị sạt lở, đường sá bị sập lún, cát bụi bay đầy trời, dưới lòng đất thỉnh thoảng lại vọng lên tiếng u u một cách rùng rợn, không biết người anh trai đã phải trăm phương nghìn kế như thế nào để an ủi em gái cho nó không sợ hãi; cũng không biết người anh trai đã dùng cách gì để dỗ dành em gái cho khỏi nhớ cha

mẹ. Đi trên đường núi suốt ba ngày đêm, người anh trai nhỏ bé 13 tuổi này đã phải chịu biết bao khó nhọc để tìm miếng ăn nước uống mà ngày thường xem như rất đơn giản.

Chính vì trong lòng nuôi niềm tin “phải cống em gái đến nơi an toàn”, mới khiến người anh trai nhỏ bé này trở nên kiên cường; chính vì có anh trai kiên cường như vậy, mới đảm bảo cho đứa em gái mới 2 tuổi đến lúc này đây vẫn vô ưu vô sầu.

Nhìn hình ảnh của hai anh em trên màn hình, tôi chợt nghĩ đến bài thơ *Trúc thạch* của Trịnh Bản Kiều, nhà văn, nhà thơ họa nổi tiếng thời nhà Thanh:

*Bám chặt non xanh không buông rời
Rễ trúc bén sâu vào kẽ đá
Trăm xô ngàn dẫy vẫn kiên gan
Mặc gió thổi đông bắc tây nam.*

Những giọt nước mắt long lanh đã chảy xuống gò má tôi, tôi cảm thấy người anh trai bé nhỏ này thật kiên gan như cây trúc bám chặt vào núi xanh không rời.

Hai anh em rất bình thường này đã phải đương đầu với số phận rất không bình thường. Số phận đã buộc người anh trai phải gánh lấy trách nhiệm vốn không thuộc về mình bằng đôi bờ vai non nớt. Hình ảnh hai anh em nhỏ bé này tại khu vực bị động đất luôn luôn hiện lên trong đầu óc tôi, hình ảnh kiên cường của người anh trai bé nhỏ này luôn động viên mọi người,

bất kể gặp phải khó khăn và trắc trở thế nào đi nữa, cũng phải cố gắng ngoan cường vượt qua. Thủ tướng Ôn Gia Bảo từng nói: Nhà cửa sập đổ rồi có thể xây mới lại, đường sá bị sứt lở rồi có thể làm lại, chỉ cần con người vẫn còn thì hết thảy sẽ tốt trở lên.

Có một danh ngôn cổ rất hay: “Trời giáng trọng trách đến con người như vậy, trước hết nhất định phải khiến nội tâm người đó đau khổ, khiến gân cốt người đó mệt mỏi, khiến người đó phải trải qua đói khát, da thịt gầy rộc, trải qua cái khổ của nghèo nàn, làm việc gì cũng rối loạn, luôn không được như ý, sau khi trải qua tất cả những thứ đó rồi, mới khiến người đó có đức tính vững vàng, tăng thêm tài năng mà trước đây vốn không có”. Hai anh em nhỏ tại vùng bị động đất đã trải qua gian khó như vậy, tin rằng sau này họ sẽ cùng với thế hệ cùng lứa, trở thành trụ cột của đất nước.

Xin chúc cho hai anh em nhỏ bé này thượng lộ bình an, cũng xin chúc cho tất cả những người sống sót trong trận động đất này cũng thượng lộ bình an.

Lời bình:

Đây là câu chuyện có thật rung động lòng người biết bao. Hai anh em nhỏ bé, trước thảm họa to lớn quê nhà bị đổ nát, người thân bị gặp nạn, nhưng họ không khóc than, không ngã gục, họ đã lựa chọn kiên cường, dũng cảm đối mặt với thảm họa. Người anh trai mới 13 tuổi đã công trên lưng đứa em gái mới lên 2, trên mình đầy cát bụi, đôi giày

nhựa đã bị đi mòn, sải những bước đi chắc nịch từ khu vực bị động đất xa xôi trên nẻo đường gập ghềnh gồ ghề, và rồi hai anh em đã đến với trước mặt chúng ta. Tuy sắc mặt đã tái nhợt, nhưng lại không thấy nét thương đau, không một giọt nước mắt, trong ánh mắt luôn luôn toát nên sự kiên nghị. Đó chính là kiên cường, khiến mọi người phải kính phục, khiến lòng người phải rung động.

Vậy, kiên cường là gì? Đó là trước thảm họa nghiêm trọng của trận động đất mạnh, hai anh em đã thể hiện lòng kiên gan dũng cảm, bình tĩnh thản nhiên, đó chính là kiên cường; Người anh trai đã “gánh lấy trách nhiệm vốn không thuộc về mình bằng đôi bờ vai non nớt” của mình, đó chính là kiên cường. Hai anh em này chính là hóa thân của hình ảnh kiên cường không hề khuất phục và dũng cảm lạc quan trước thảm họa. Bài văn viết theo đầu đề như vậy, không chấm điểm cao sao được!

Mở đầu bài văn mô tả bối cảnh, sau đó xây dựng hình ảnh nhân vật có xương có thịt một cách sinh động bằng thủ pháp tường thuật, phác họa và đối thoại. Đặc biệt là đoạn thứ ba đếm ngược đã trình bày liên tưởng, khiến dòng văn đi sâu vào thế giới nội tâm của nhân vật, đã trải rộng chủ đề và sâu sắc tôn chỉ bài văn một cách mạnh mẽ.

THÀNH PHỐ THƯỢNG HẢI

Đề bài:

Ngày thường chúng ta chỉ quan tâm nhiều đến bản thân mình, anh/ chị hãy làm bài văn mang đầu đề “Họ”. Ngoài thơ ca ra, không giới hạn về thể loại, bài làm phải trên 800 chữ.

Bài làm:

Họ

Ở nơi tận cùng của đô thị, không có quang cảnh phố phường sầm uất, không có ánh đèn nê-ông nhấp nháy; Ở nơi tận cùng của đô thị, chỉ có khu nhà ọp ẹp dựng tạm đã cũ kĩ, có những người luôn phải chống chèo với mưa gió của cuộc sống; Ở nơi tận cùng của đô thị, có Họ — một cộng đồng như vậy.

Chúng ta nên xưng hô Họ như thế nào nhỉ? Họ chính là những con em lao động tỉnh lẻ đến làm việc tại đô thị. Con em nông dân? Hay là thế hệ sau của lao động nông dân? Không, tôi không muốn xưng hô Họ bằng những danh từ giá lạnh như vậy, tôi muốn xưng hô Họ bằng cái tên cứng còm của Họ thoang thoảng hương đồng gió nội, tôi muốn cầm bàn tay bé nhỏ của

Họ, đến gần với cuộc sống của Họ...

Họ lớn lên trên quê hương non xanh nước biếc, tâm hồn trong trắng của Họ quyện với những cọng rom cây lúa. Họ chạy nhảy, mơ tưởng trong làn gió trên đồng ruộng. Gió thổi qua cánh đồng, gió thổi vào đô thị, để kiếm kế sinh nhai, vì cuộc sống mai sau, họ đành phải theo cha mẹ đến đô thị, đành phải bén rễ tại nơi tận cùng của đô thị.

Thế rồi những tòa cao ốc, những dòng xe cộ ngược xuôi nuồm nượp lần đầu tiên đập vào đôi mắt Họ vốn đã quen thuộc với quang cảnh non xanh nước biếc, những ngón tay bé nhỏ của họ không tài nào đếm đúng được số tầng lầu của những tòa công sở cao vút. Nền văn minh hiện đại phồn thịnh của đô thị không hề mang đến bất cứ niềm vui nào cho họ, chỉ để lại dấu ấn trong cõi lòng thơ ngây của Họ.

Họ đeo cặp sách sau lưng, cẩn thận hòa mình vào nhịp sống của đô thị. Thế nhưng “người thành phố” lại nhìn họ với ánh mắt khác thường, lần đầu tiên Họ đã hiểu được sự khác biệt giữa hộ khẩu thường trú với hộ khẩu tạm trú. Thực ra, Họ cũng là con cưng của cha mẹ đấy chứ, thế nhưng lại phải gánh trên lưng quá sớm những thứ không phù hợp với lứa tuổi của họ.

Sau khi tan học, Họ phải nấu cơm tối và làm những món ăn đơn giản, bởi vì cha mẹ Họ còn đang bận rộn với công việc ngoài công trường hoặc đang bận bán rau ngoài chợ; Nửa đêm thức dậy, những giọt nước

mắt của Họ tại nơi đô thị này không long lanh bằng những giọt nước mắt trên quê hương; Tôi thầm cầu mong, ngày mai, ngôi trường tiểu học của các con em lao động nông dân không bị niêm phong chỉ vì không nộp đủ tiền điện...

Thế nhưng, trên thân hình ngày một cao lớn lên của Họ, tôi đã chứng kiến được sự trưởng thành của Họ. Tôi nhớ có một phóng viên từng hỏi học sinh của trường con em lao động tình lẻ rằng, sau này học hành thành tài có trở về quê hương nữa hay không? Em bé gái trả lời một cách không hề do dự rằng: Tất nhiên, nhất định cháu sẽ trở về. Trong giây phút đó, tôi suýt nữa rơi nước mắt, vì sự trưởng thành của Họ.

Tôi còn nhớ khi tham gia biểu diễn đêm liên hoan văn nghệ Giao thừa của Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc, họ tuyên bố rằng: “Ngôi trường chúng em rất bé nhỏ, nhưng thành tích chúng em không kém”. “Chúng em không so bì với cha mẹ của các bạn ở thành phố. Năm 2008 là năm của Bắc Kinh, cũng là năm 2008 của chúng em”. Họ chín chắn dần lên, chia tay với sự mặc cảm của hôm qua, bắt đầu đón nhận một ngày mới.

Tuy rằng, Họ vẫn còn phải bận tâm với số học phí không nhiều; Tuy rằng trường học của con em lao động tình lẻ vẫn chưa nộp đủ tiền nước tiền điện; Tuy rằng còn nhiều cơ chế vẫn chưa hoàn thiện... Tuy rằng, vẫn còn nhiều cái “tuy rằng”, thế nhưng, chỉ có một

cái “thế nhưng” là đủ lắm rồi, đã có nhiều ánh mắt hảo tâm của xã hội để tâm đến Họ, Họ đang trưởng thành một cách lành mạnh.

Ánh bình minh nhô lên từ phía chân trời, đã rọi sáng đến nơi tận cùng của đô thị, chiếu sáng cuộc sống hàng ngày của Họ.

Sẽ có ngày, Họ cũng sẽ như chúng ta.

Lời bình:

Bài văn này có năm ưu điểm lớn:

Một là, bài văn đã thuật lại một cách chân thật tình hình sinh hoạt của “Họ” — con em của những người nông dân đến thành thị làm việc, quá trình từ chưa quen đến thích ứng, rồi đến tâm trạng ngày một trở nên chín chắn của họ từ nông thôn đến thành thị sinh sống và học tập. Khiến mọi người cảm nhận được sự tồn tại thật sự của một cộng đồng đặc biệt này.

Hai là, bài văn trình bày trôi chảy, qua đó có thể thấy thí sinh tích lũy nhiều vốn văn học, đã thể hiện tình cảm và góc độ của mình một cách vừa phải, rất khớp với chủ đề bài văn.

Ba là, nói chung, bài văn này đã bày tỏ sự đồng cảm, sự chú ý và sự mong muốn đối với Họ, một cộng đồng đặc biệt cùng lứa, đây cũng chính là yêu cầu của đề bài.

Bốn là, sự miêu tả trong bài văn rất tỉ mỉ, ví dụ như câu “những ngón tay bé nhỏ của Họ không tài nào đếm đúng được số tầng lầu của những tòa công sở cao vút”.

Năm là, then chốt của bài văn, thí sinh đã tin tưởng rằng, sự thay đổi của con em lao động nông dân đang sống ở thành thị, “Sẽ có ngày, Họ cũng sẽ như chúng ta”.

TÌNH PHÚC KIẾN

Đề bài:

Đọc đoạn văn sau đây, làm bài không dưới 800 chữ theo yêu cầu.

Ba người bước chân vào một nhà hàng. Một người mua một chai nước quả, nói: "Tôi thích vị ngọt." Một người mua tách cà phê, nói: "Tôi thích thứ vị vừa ngọt vừa đắng như thế này." Người thứ ba sau khi mua một chai nước khoáng nói: "Tôi thích uống nước khoáng thanh đậm như thế này."

Hãy lựa chọn một góc độ để làm văn. Tự lập chủ đề, tự chọn thể loại, tự ra đề bài; Không được thoát ly phạm vi nội dung và hàm ý của đoạn văn đã ra, không được căn theo hoặc sao chép tài liệu đã cho.

Bài làm:

Nước nguồn trong vắt

Cuộc sống, lẽ ra như nước chảy trong nguồn, ngọt ngào trong vắt. Không có sóng lên dâng trào, như vậy dễ khiến con người tất tưởi mệt nhọc; Không cần phải màu sắc sặc sỡ, như vậy chỉ có thể khiến con người mơ tưởng hão huyền như ảnh ảo trên sa mạc.

Quỹ đạo của cuộc đời không phải lúc nào cũng được thiết kế từ trước, đi theo phương hướng mà mình ưng ý, bạn phải có trái tim phẳng lặng trong xanh như dòng nước chảy lững lờ, thản nhiên đối mặt với hoàn cảnh chưa biết trước của tương lai.

Trong thời kỳ Đại Cách mạng văn hóa, họa sĩ nổi tiếng Hoàng Vĩnh Ngọc trên đường bị điều về nông thôn đã gặp người chú họ của mình là nhà văn nổi tiếng Thẩm Tòng Văn. Ông Thẩm Tòng Văn nói với họa sĩ rằng: “Phải ung dung”. Vậy là mười năm Đại Cách mạng văn hóa đã chấm dứt, ba chữ “phải ung dung” thường xuất hiện trong đầu óc ông vào bất cứ lúc nào.

Đúng vậy, đây chính là một thái độ sống bình thản độ lượng biết bao! Trong vắt như nước suối, kiên định như một dòng nước chảy, chảy mãi không bao giờ dừng.

Người xưa có câu: “Quân tử chi giao đạm như thủy”.

Qua đó có thể thấy, nước cũng là một tiêu chuẩn để cân đong quan hệ giao tiếp của con người, mà tiêu chuẩn cân đong đó lại rất cao.

Quân tử chi giao, thường không vì danh lợi, không vì phú quý. Trang Tử nói: “Bất vi quán miện nhi dị chí, bất vi cùng ước nhi xu tục”, có nghĩa là, không vì được làm quan mà nhụt mất ý chí, không vì nghèo nàn mà trở nên phàm tục. Khổng Tử nói: “Quân tử hòa nhi bất đồng; quân tử chu nhi bất tỷ” (Quân tử đoàn kết không chia bè kéo cánh, quân tử giữ lại ý kiến giống nhau gác lại bất đồng”. Quan hệ thanh đạm như nước, không bị ô nhiễm bởi quan hệ tiền bạc, càng không vì có nhiều điểm giống nhau mà làm vẩn đục quan hệ bạn bè. Sự giao tiếp giữa con người với nhau, các vị hiền triết đã nêu gương cho chúng ta, Bá Nha Tử Kỳ gặp tri âm tại nơi non cao nước chảy, Lý Bạch và Đỗ Phủ đã tôn trọng lẫn nhau, bày tỏ tình bạn với nhau bằng thơ văn. Quan hệ giao tiếp giữa con người với nhau, cũng trong sạch như nước trong nguồn, hài hòa và âm cúng. Hài hòa có thể cùng tồn tại cùng phồn vinh.

Nước nguồn trong sạch luôn luôn là biểu tượng của tinh thần dân tộc. Trước giang sơn xã tắc, trước dân chúng trăm họ, Lão Tử nói: “Thượng thiện nhược thủy” (Người thiện có đạo đức cao thì như nước); Đỗ Phủ nói: “Nhuận vật tế vô thanh” (Tưới mát muôn vật không nghe tiếng).

Trận động đất mạnh xảy ra vào tháng 5 đã khiến trái tim của cả nước hướng về khu vực bị động đất Tứ

Xuyên. Mọi người lặng lẽ cầu nguyện cho nhân dân vùng bị động đất, lặng lẽ quyên góp sức lực của mình cho dù rất nhỏ. Chúng ta không thể nhớ xuể danh sách của mỗi nhân viên cứu viện, chúng ta không thể nhớ rõ họ tên của mỗi người quyên tặng tiền và vật dụng, chúng ta không thể nhớ hết danh sách của các y bác sĩ đến cấp cứu nạn nhân tại hiện trường, v.v... Song chúng ta đều biết rằng, họ có tấm lòng, họ có tình thương, họ tôn trọng mỗi một sinh mệnh, họ trung thành với đất nước. Tình thương bao la vô bờ bến, tình thương trong sạch như nước trong nguồn, nhuận vật tế vô thanh.

Nước chảy trong nguồn trong vắt, đây là thái độ xử thế của mỗi người, là chuẩn tắc giao tiếp của mọi người, là tầm cao nhất để hiển dương cho đất nước và dân tộc.

Không có sóng chảy dâng trào, không có màu sắc sắc sỡ, chỉ có nước trong nguồn chảy êm đềm, đó chính là niềm tôn kính tối cao đối với cuộc sống.

Lời bình:

Đặc điểm bài văn này là bám lấy trung tâm tư tưởng, nhưng lại trải rộng nội dung. Bài văn mở đầu bằng câu “Cuộc sống, lẽ ra như nước chảy trong nguồn, ngọt trong vắt.” Sau đó giải thích một cách độc đáo bằng câu “thanh đạm như nước” của nhà văn nổi tiếng Trung Quốc Thẩm Tòng Văn, rồi dẫn câu “Quân tử chi giao đạm như thủy”, rồi “Non cao nước chảy gặp tri âm”, cuối cùng kết luận dòng nước chảy trong vắt đã trở thành biểu tượng của tinh thần dân tộc. Bài văn lấy sự trong sạch của nước trong nguồn xuyên suốt cả bài, đồng thời lại dành cho nước có được nội hàm văn hóa phong phú. Tư liệu sử dụng trong bài văn mới mẻ, câu chuyện về Hoàng Vĩnh Ngọc và Thẩm Tòng Văn đưa vào bài văn một cách khéo léo, những chi tiết về trận động đất Tứ Xuyên cũng được tác giả đưa vào phạm trù của “nước”, đã nói lên tác giả rất có khả năng trong việc sử dụng những tài liệu đã nắm bắt để đưa vào bài văn của mình.

TÌNH CHIẾT GIANG

Đề bài:

Đọc đoạn văn sau đây rồi làm bài theo yêu cầu:

Đô thị và thôn quê, đều là không gian để chúng ta sinh sống; sinh hoạt đô thị và sinh hoạt thôn quê, cũng đều là sinh hoạt bình thường của chúng ta. Khi nhìn lại sinh hoạt bình thường, mỗi chúng ta đều có cảm xúc và kỳ vọng khác nhau.

Mời anh/ chị làm bài mang đầu đề “Quan tâm đô thị” hoặc “Cảm xúc thôn quê”, có thể kể câu chuyện của bản thân mình hoặc xung quanh mình, bày tỏ tình cảm chân thật của mình, cũng có thể trình bày quan điểm tư tưởng của mình.

Chú ý: Tự lập chủ đề, tự chọn góc độ, ngoài thơ ca ra, không giới hạn về thể loại, bài làm trên 800 chữ, không được sao chép.

Bài làm:

Quan tâm đô thị

Nhà thơ thời Tống Đào Uyên Minh có câu thơ: *“Thái cúc Đông ly hạ, du nhiên kiến Nam sơn”*; có nghĩa là *“Hái cúc dưới giậu đông, thư thái nhìn núi Nam”*, khiến chúng ta cảm nhận được tâm trạng thư thả và êm ả ở nơi đồng quê, khiến ai nấy cũng đều hướng vọng. Nhà văn nổi tiếng Dư Thu Vũ có câu: *“Theo tôi thì, cảnh sắc trong màn đêm, ngoài ánh trăng ra, là ánh điện sáng tỏa muôn nhà”*. Điều khiến tôi càng rạo rức là, thưởng thức cảnh đẹp của muôn vàn ánh điện, và quan tâm đến đô thị.

Vầng trăng xa xôi biết nhường nào, yên ắng biết nhường nào, thuần khiết biết nhường nào, thế nhưng lại soi sáng đô thị ồn ào tấp nập. Hai thứ cảnh này không thống nhất chút nào, nhưng lại hài hòa làm sao. Mà đô thị huyền náo thật như con người khác thường đang trong nhà thờ nhưng lại đeo tai nghe để nghe thứ nhạc rock ồn ào vậy. Tôi muốn để tâm đến đô thị, muốn tìm hiểu tại sao lại thần kỳ như vậy.

Những ánh đèn nê-ông nhấp nháy từ phía xa xa, xe cộ qua lại như mắc cửi, đêm đã về khuya, nhưng cảnh đô thị vẫn còn đang tấp nập, tôi mến yêu sức sống dạt dào của đô thị như trái tim trẻ trung, có nhịp đập rất

manh. Đô thị khác với thôn quê, nhịp thở dưới thôn quê chậm chạp, thích hợp làm nơi cư ngụ của những người cao tuổi. Đô thị, ta đã tiếp xúc với sự đam mê, với nhịp sống tươi trẻ của mi.

Ánh sáng của vầng trăng đang dần dần bị thay thế, đó là ánh bình minh sắp nhô lên từ phía chân trời xa xa.

Trong khoảng thời gian này, đô thị trở nên yên tĩnh hẳn đi, như người thiếu nữ vừa trút bỏ lớp phấn son, hiện lên khuôn mặt sạch sẽ giản dị, thật là tươi đẹp làm sao; hay như đứa trẻ vừa lên tiếng khóc, lúc này đang nín lặng và đi vào giấc mộng. Sự yên tĩnh của đô thị khó mà có được như vậy, cho nên rất đáng quý. Cảnh đẹp ban đêm với muôn vàn ánh điện đã tắt.

Mặt trời đang cố gắng nhô lên, ánh bình minh sáng lên, mãi rồi mặt trời mới thở hỗn hển nhảy bật lên khỏi chân trời. Có những gánh hàng quà sáng qua lại như con thoi trong các ngõ hẻm với tiếng rao lanh lảnh, có những người với bước chân vội vã chen lên xe buýt để đi làm, các bạn học sinh quàng khăn đỏ tay cầm túi sữa nước ăn sáng nhanh chân rào bước đến trường, tôi thích thú với quang cảnh bận rộn như vậy, bất kể là vì cuộc sống hay là vì lý tưởng, cảnh bận rộn kia bị mọi người thờ ơ vì đã quá quen thuộc lại khiến trong lòng tôi cảm thấy trở nên dạt dào. Không như cảnh nhàn hạ ở chốn thôn quê. Đô thị, tôi yêu thích quang cảnh bận rộn nơi đây, và thường thích thú quan sát quang cảnh bận rộn trên đường phố.

Có một bận về quê, bà nội đứng đợi ngoài cửa, tôi cảm thấy trái tim đang bình thản bỗng dưng đập thình thịch một cách khó hiểu, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng kêu của gia súc, miền quê thật là quá yên tĩnh. Tôi đã không còn thích ứng với quang cảnh tĩnh mịch của quê hương nữa rồi.

Tôi nhớ quang cảnh ánh điện muôn nhà của đô thị, nhớ sức sống dạt dào trẻ trung của đô thị.

Trong mỗi thời điểm của một ngày, tôi tiếp xúc với những vẻ khác nhau của đô thị, khiến tôi cảm thấy mới mẻ và vui mừng. Trong dòng người qua lại sát vai nhau, đèn xanh đèn đỏ thay nhau bật lên để điều khiển giao thông khiến tôi cảm thấy hiếu kỳ, chính lòng hiếu kỳ đã dẫn dắt tôi quan tâm tới những thứ mới mẻ ở đằng sau quang cảnh bận rộn của đô thị.

Tôi mong có thể tìm được mộng tưởng của mình trong đô thị này, bởi vì tôi thích thú với quang cảnh bận rộn và trẻ trung của nơi đô thị.

Lời bình:

Mỗi đoạn trong bài văn rất có thứ tự. Mở đầu bài văn tả cảnh "ánh điện sáng tỏa muôn nhà", khiến tác giả nảy sinh ý muốn "để tâm" đến đô thị. Tiếp theo, lần lượt viết "ánh trăng của đô thị", "đô thị trẻ trung, tràn đầy nhựa sống và đam mê", cảnh "yên tĩnh, sạch sẽ và chất phác của đô thị vào ban đêm", cảnh "bận rộn của đô thị vào ban ngày". Phần cuối bài văn, tác giả đã trực tiếp đưa ra chủ đề bài văn là hướng vọng đô thị trẻ trung và bận rộn. Phong cách bài văn đã mượn quy tắc thư pháp chữ Hán là "trên trước dưới sau, phải trước trái sau", đòi hỏi trải rộng trước rồi thu hẹp sau. Mở đầu bài văn mượn câu thơ của nhà thơ thời Tống Trung Quốc Đào Uyên Minh, viết từ đồng quê, rồi xoay chuyển ngòi bút sang cảnh đô thị. Trọn thời gian cả một ngày đêm của đô thị, từ khi màn đêm buông xuống, đến đêm khuya, đến cuối đêm, cho đến rạng sáng, tác giả quan sát cảnh "trẻ trung và bận rộn" của đô thị, dẫn đến nảy sinh mong muốn "quan tâm những thứ mới mẻ ở đằng sau đô thị". Bài văn đã áp dụng biện pháp thể hiện so sánh. Chuyển đổi quang cảnh đô thị và thôn quê theo thủ pháp Montage của điện ảnh, tạo nên khung cảnh so sánh, làm nổi bật đặc điểm của đô thị, để bày tỏ tình yêu của mình đối với đô thị.

TÌNH HỒ NAM

Đề bài:

Đọc hai câu thơ sau đây, rồi làm bài theo yêu cầu:

“Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô

Tảo sắc diêu khán cận khước vô”

Nghĩa hai câu thơ này là, trong khung cảnh mưa phùn đầu mùa xuân nhuận nhuận như bơ, cỏ xuân đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc, nhìn từ xa, một màu xanh nhạt, thế nhưng khi đến gần, chỉ thấy những cây cỏ hết sức thưa thớt, thậm chí không thấy màu xanh của cỏ. Khung cảnh của câu thơ rất đẹp, bao hàm triết lý hết sức phong phú. Điều này khiến chúng ta lãnh hội ra rằng: Nếu gần với sự vật quá, đôi khi không cảm thấy nó tồn tại thật sự; muốn nắm bắt một sự vật gì đó, đôi khi phải cách xa nó; nhìn nhận đôi với sự vật cũng như cảm giác thẩm mỹ của con người vậy, đều có sự liên quan với khoảng cách... Kỳ thực, trong sinh hoạt có nhiều sự vật và hiện tượng đều nằm trong khung cảnh và triết lý của hai câu thơ này, điều then chốt là sự quan sát và lĩnh hội.

Mời anh/ chị căn cứ khung cảnh và triết lý cảm nhận được sau khi đọc hai câu thơ này, liên hệ với đời sống thực tế, viết bài văn nghị luận hoặc văn tường thuật không dưới 800 chữ.

Chú ý:

1. Tự lập chủ đề, tự ra đầu đề.
2. Không được sao chép hoặc trái rộng tài liệu đã cho
3. Bài làm phải phù hợp với thể loại văn như đã yêu cầu.

Bài làm:

Hoa nở bờ bên kia

Nhiều người nói rằng, khoảng cách sẽ tạo ra cái đẹp.

Một nhà văn thế hệ 8X nói, mọi sự vật phải nhìn qua màn kính mới thấy đẹp mắt.

Nhà văn đồng thoại thành niên nói, tiền đề để sản sinh sự sùng bái là khoảng cách.

Người xưa hình dung vẻ đẹp của người đẹp là, “Mỹ nhân cách hoa đoan”, có nghĩa là, “qua màn hoa ngắm người càng đẹp”.

Khoảng cách, là thứ thần kỳ gì mà có thể mang lại hiệu quả kỳ diệu như vậy? Khoảng cách dòng chảy của thời gian và không gian, vì sao ta ngắm bờ bên kia lại muôn màu ngàn tia, lại cây vàng lá ngọc, lại tươi trẻ mông lung?

Tôi muốn nói rằng, có lẽ khoảng cách chính là cây

đèn thần, hoặc là câu thần chú “Vùng ơi, mở cửa ra”, đã mở ra biết bao cổ tích và những thứ tốt đẹp.

Những thứ tốt đẹp này xưa nay đều có, như câu “Kiêm hà thương thương, bạch lộ vi sương. Sở vị doãn nhân, tại thủy nhất phương” của bài *Kiêm Hà* trong *Kinh Thư*, có nghĩa là “Rừng lau bạt ngàn, sương giáng trắng tinh. Người đẹp kia đó, bên bờ sông kia”. Người con gái xinh đẹp đứng bên bờ cát, dòng nước bạc tình ngăn cách tình yêu đôi lứa, đã để lại khung cảnh nên tình nên thơ, đã xóa đi sự đáng tiếc vì không có khoảng cách. Những bức tranh thủy mặc non nước thời cổ đều dành ra một số khoảng trống, hoặc kéo xa khoảng cách tầm mắt với phong cảnh non nước, khiến ta cảm thấy núi non mờ lung, nước chảy thông thoáng, cảm giác trong tầm mắt “Sơn thị mi phong tụ, thủy thị nhĩn ba hoành”, có nghĩa là “dòng sông xanh biếc, như ánh mắt người đẹp, núi xanh trập trùng, như cặp mày người đẹp”. Có lẽ sự thật không phải như vậy, núi rất có thể đã bị người qua kẻ lại chà đạp, thương tích đầy mình mà bị tróc lở; có thể nước chảy đã bị khô cạn, chỉ còn lại những vũng bùn nhầy nhụa, cho dù thế nào đi nữa, thì khoảng cách đã mang lại cho chúng ta tầm nhìn “thanh, tịnh, hòa, tĩnh”.

Trong sự giao tiếp giữa con người với nhau, khoảng cách sẽ khiến quan hệ càng tốt hơn. Nhà văn Tịch Mộ Dung nói, tình bạn như hương hoa, mùi thơm nhạt một chút thì tốt hơn, hương thơm càng nhạt thì càng bền lâu, càng nhạt thì khiến người ta càng lưu luyến.

Câu nói này rất hợp với câu danh ngôn thời cổ: “Quân tử chi giao đạm như thủy”. Khoảng cách hai bên xa đôi chút, mới có thể không nhìn thấy những khiếm khuyết nhỏ nhặt vốn nên bỏ qua của đối phương, như triết lý trong câu chuyện ngụ ngôn *Hào trư thủ noãn*, tức chỉ có thể giữ cự ly một cách vừa phải, mới có thể vừa sưởi ấm lại không phung hại đến đối phương.

Tôi rất thích bài từ *Thủy điệu đầu ca - Minh nguyệt kỳ thời hữu* của Tô Thức, thật là siêu nhiên và vượt phạm trù giới hạn của hiện thực. Lý tưởng nhân sinh của tôi như câu trong bức thư của người bạn thân gửi cho tôi viết rằng: Trong quá trình vào đời phải có giấc mơ chào đời trước. Hòa nhập vào nhân tình thế thái nhưng phải siêu nhiên phạm tục, rất có thể sống một cách đạm bạc đó là ăn cơm, viết thư, học hành, chuyện phiếm, v.v... song biết ngăn dòng sông tâm hồn thành một khoảng cách vừa phải, ở bờ bên này làm giấc mơ đẹp “Độc tiêu ngạo thế giai thụ ỷ, nhất dạng hoa khai vi đề từ?”, có nghĩa là: “Người cô đơn ngạo mình vì ai, sao muện không nở cùng hoa khác? Hoa mùa xuân bên bờ này đang nở rộ, ta cùng đi ngắm hoa bên bờ ruộng”.

Lời bình:

Những bài văn khác nhau thường mang lại cho chúng ta những cảm giác khác nhau. Thoạt đầu đọc bài văn cho ta cảm giác hơi bình thường, thậm chí cảm thấy nổi buồn man mác. Đúng đấy, câu mở đầu của bài văn không ngay ngắn

cho lắm, cũng không triết lý sâu xa gì; phần kết cũng không có sự đối chiếu khéo léo, tư tưởng không được thăng hoa. Nhưng khi đọc lần nữa, bạn sẽ thấy trong lòng sóng dâng dạt dào, cảm nhận toát ra từ đáy lòng. Thì ra, sau những câu vụn vặt bình thường, như đón nhận ánh bình minh rạng rỡ chân trời, bài văn xem như mộc mạc, lại như tách cà phê hương thơm tỏa ra xung quanh, khiến lòng người ngây ngất.

Làm văn thường có ba trường hợp: một là không biết sử dụng kỹ xảo, hai là sành về sử dụng kỹ xảo, ba là không sử dụng kỹ xảo khi làm bài. Đúng vậy, người giỏi làm văn thường là sử dụng kỹ xảo một cách không để lại vết tích, bài văn này nằm trong trường hợp thứ ba, tức sử dụng kỹ xảo thứ ba. Ngôn ngữ trong bài văn xem như không cần phải suy nghĩ, viết cái ra ngay, nhưng thực ra lại rất công phu. Câu “khoảng cách chính là cây đèn thần, hoặc là câu thần chú ‘Viền ơi, mở cửa ra’”, có quan điểm rõ ràng, lý thú. Giải nghĩa cho bài thơ “Khiêm Hà”, bằng khung cảnh bức tranh sinh động, cô đọng sáng sủa; dẫn câu văn của nhà văn Tịch Mộ Dung, thật như hương hoa thoang thoảng xung quanh; cuối cùng kết thúc bằng khung cảnh nhân sinh siêu nhiên của nhà thơ Tô Thức, đã dựng lên tấm bia tư tưởng bằng câu “ta cùng ngắm hoa bên bờ ruộng”. Kết cấu bài văn không cần phải gọt giũa, nhưng lại hình thành một cách rất tự nhiên.

TỈNH QUẢNG ĐÔNG

Đề bài:

Mời anh/ chị làm văn với đề bài: *Đừng nên dễ dàng nói “Không”.*

Ngoài thơ ca, không giới hạn về thể loại, bài làm trên 800 chữ.

Bài làm:

Đừng nên dễ dàng nói “Không”

“Không ” có nghĩa là gì? Đó là sự phủ định đối với tính chất có thể xảy ra của sự vật. Khi bạn nói “không”, thì có nghĩa là bạn đã cho rằng sẽ không xảy ra sự việc nào đó, hoặc đã không còn hy vọng gì rồi. Thế nhưng trên đời này không có việc gì là tuyệt đối cả. Nghĩa là, trên đời này hầu như không việc gì là tuyệt đối có thể và tuyệt đối không có thể cả. Cho nên, bạn ơi, đừng nên nói chữ “không” một cách dễ dàng trong khi chưa đắn đo suy nghĩ kỹ lưỡng.

Không dễ dàng nói chữ “không”, đây chính là một thứ trí tuệ.

Cách đây mười mấy năm, internet vẫn chưa có sự

ảnh hưởng lớn đối với Trung Quốc. Một nhà báo nước ngoài khi phỏng vấn một chủ doanh nghiệp Trung Quốc liên doanh với nước ngoài: “Ông cho rằng, internet liệu có chiếm được thị trường Trung Quốc hay không?”

Ông chủ doanh nghiệp này buột miệng nói nói một cách không suy nghĩ rằng: “Không, làm sao mà có thể chiếm được. Công nghệ của Trung Quốc quá lạc hậu, kinh tế cũng còn chưa được.” Thế nhưng câu nói này lại gợi ý cho Mã Vân, người làm công tác phiên dịch lúc bấy giờ. Ông phân tích tỉ mỉ rằng, Trung Quốc là một nước có hơn một tỷ dân, theo đà công cuộc cải cách và mở cửa không ngừng đi vào chiều sâu, kinh tế sẽ phát triển dần, nếu như lợi dụng phương tiện internet để phát triển kinh tế và thương mại, đây chẳng phải là một thị trường rất lớn hay sao? Thế là ông đã nhìn thấy cơ hội làm ăn trong ngành mà người khác nói chữ “không” bằng đầu óc nhạy bén của mình. Và rồi Mã Vân đã trở thành Tổng Giám đốc của trang web Alibaba nổi tiếng, trí tuệ của ông đã được mọi người khen ngợi.

Nếu như lúc bấy giờ ông Mã Vân chỉ thấy khó khăn, liền dễ dàng buột ra chữ “không”, thì đâu có thể nói đến chuyện công thành danh toại như ngày nay được? Qua đó có thể thấy, có những việc xem như không thể được, nhưng đừng nên dễ dàng nói chữ “không” trước khó khăn. Có những lúc phân tích tỉ mỉ, suy nghĩ kỹ lưỡng, cái gọi là không có thể cũng sẽ

trở thành có thể.

Không nên dễ dàng nói chữ “không”, đây chính là một sức mạnh.

Trận động đất mạnh ở Văn Xuyen, Tứ Xuyen đã cướp đi bao tính mạng của người dân vô tội, biết bao gia đình bị tang tóc thương vong. Trước nước mắt giàn giụa, đau xót đến tột cùng của những người dân tại vùng bị động đất, tôi muốn nói với các bạn rằng: “Đừng nên dễ dàng nói chữ ‘không’ trước niềm hy vọng của cuộc sống, thảm họa khiến các bạn bị mất đi quê hương, bị mất đi người thân, thế nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục”. Đừng nên từ bỏ một cách dễ dàng, đừng nên nói chữ “không” trước niềm hy vọng của cuộc sống. Đây chính là một thứ gan dạ, đây chính là một thứ sức mạnh khiến mình hiên ngang đứng thẳng trước khó khăn. Tôi tin tưởng chắc chắn rằng, sức mạnh này có thể làm lành vết thương đau của nhân dân ở vùng bị động đất, dũng cảm tiếp tục dần bước trên con đường đi tới.

Chúng ta không nên dễ dàng nói chữ “không”, thế nhưng trước một số hiện tượng hoặc vụ việc thì chúng ta lại phải nói chữ “không” một cách không hề do dự.

Khi Đạt Lai Lạt Ma gây dư luận chia rẽ Trung Quốc, chúng ta phải lớn tiếng nói “không”; Khi hãng tin CNN Mỹ reo rắc ngôn luận bôi nhọ nhân dân Trung Quốc, chúng ta phải lớn tiếng nói “không”; khi diễn viên Mỹ Sharon Stone đưa ra “phát ngôn động

đất báo ứng”, chúng ta phải lớn tiếng nói “không”. Không nên dễ dàng nói chữ “không”, không có nghĩa là trước những sự kiện có thể làm tổn hại đến dân tộc, gây phương hại đến nhân dân cũng phải im hơi lặng tiếng.

Một quốc gia biết giây phút nào nên nói chữ “không”, và những lúc nào không nên dễ dàng nói chữ “không”, mới là một quốc gia có sức mạnh thật sự, mới có thể đứng vững vàng trong rừng các dân tộc trên thế giới.

Trong những ngày sắp đến thời điểm khai mạc Olympic Bắc Kinh, chúng ta hãy cùng nhau đối xử với chữ “không” một cách lý tính, cùng giương cao cánh buồm mang hồn dân tộc vượt sóng ra khơi.

Lời bình:

Tác giả của bài văn này có tầm nhìn vĩ mô rộng lượng và logic biện luận. Mở đầu bài văn đã đưa ra quan điểm biện chứng là: Đừng nên nói chữ “Không” một cách dễ dàng trong khi chưa qua dẫn đo suy nghĩ.

Trong thời gian ngắn làm bài như vậy, thí sinh đã có sự lý giải và nắm chắc được quan điểm như vậy, quả là không phải dễ dàng, ngôn ngữ biểu đạt của bài văn rất rõ ràng và chính xác, bài làm sạch sẽ, hầu như không hề có dấu vết gạch xóa sửa sai, đây là bài làm văn có chất lượng khá cao trong kỳ thi đại học.

**MỘT SỐ BÀI VĂN
ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA
TRONG KỲ THI
TUYỂN SINH ĐẠI HỌC
NĂM 2009
CỦA TRUNG QUỐC**

BẮC KINH

Đề bài:

Một bài hát lời ca có đoạn:

“Tôi có một đôi cánh tàng hình, chở tôi bay,
mang cho tôi hy vọng.

Tôi có một đôi cánh tàng hình, mang tôi bay, bay
đi xa xôi.”

Mời anh/ chị làm bài với đề bài “Tôi có một đôi cánh tàng hình”, bài làm không dưới 800 chữ, ngoài thơ ca ra, không giới hạn về thể loại.

Bài làm:

“Tôi có một đôi cánh tàng hình”

Chúng ta từng nghe qua bài hát Đôi cánh tàng hình với giai điệu mượt mà và lời ca tuyệt diệu. Đúng vậy, mỗi người chúng ta ai nấy đều có đôi cánh tàng hình, chính vì nhờ có đôi cánh tàng hình mà chúng ta mới tràn đầy hy vọng, mới có thể bay đi phương xa. Đối với tôi, đôi cánh tàng hình chính là những cuốn sách dày cộp nặng trĩu, chính vì có đôi cánh tàng hình, tôi mới tràn đầy ước mơ, bay đi phương trời xa xôi.

Trong cuốn *Âm mộng ảnh* của mình, Trương Triều, nhà thơ, nhà văn nổi tiếng đời Thanh viết: “*Cuốn trung hữu sơn thủy*”, có nghĩa là “Trong sách có non nước”. Đúng vậy, trong sách như có ngôi nhà vàng, trong sách có màu sắc đẹp như ngọc, những câu của người xưa như vang vọng bên tai. Đọc sách chính là một quá trình cảm nhận ra lý lẽ. Những cuốn sách thật như đôi cánh tàng hình, chở tôi bay qua dòng sông lịch sử, ngắm trông những áng mây bông bênh lúc dày lúc mỏng, ngắm nhìn những bông hoa khi nở khi tàn. Thế là tôi như trông thấy nhà thơ Tô Đông Pha đang nhẩy múa dưới ánh trăng; tôi trông thấy những hoàng đế tướng lĩnh năm xưa, chứng kiến sự hưng vong, thành bại của lịch sử ngàn năm. Đúng vậy, sách

như đôi cánh, sách chở tâm hồn tôi bay ra khỏi cánh cửa sổ chật hẹp, khiến tôi không cần bước ra khỏi nhà cũng có thể chứng kiến bộ mặt muôn hình vạn trạng của thế giới, mở mang tầm mắt, phong phú tư tưởng.

Ý trời luôn luôn có độ cao, độ khó không dễ gì nắm bắt được, cuộc đời không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, mỗi khi tôi gặp phải trắc trở buồn phiền, chỉ có sách- đôi cánh tàng hình mới có thể chở tôi bay ra khỏi mọi chướng ngại, tung cánh trên bầu trời trong xanh. Ví dụ như, khi tôi cảm thấy buồn chán bởi kết quả thi không được như ý, thì tôi sẽ đọc cuốn *Đông Pha lạc phủ*, để tinh thần lạc quan khoáng đạt như “*nhất xoa yên vũ nhiệm bình sinh*” (Áo tôi trong mưa đội cuộc đời) gột hết nỗi niềm phiền muộn trong lòng; Lại ví dụ như, khi tôi tranh cãi với bạn bè, thì bản nhạc *Non cao nước chảy* của Bá Nha Tử sẽ vang lên trong lòng tôi, nhắc nhở tôi nên trân trọng tình bạn; và khi tôi bị lạc mất mục tiêu không biết ai có thể giúp tôi tìm lại, thì thân hình kiên định của Hawking -tác giả cuốn *Lược sử thời gian* lại hiện lên trước mắt tôi, khiến tôi tìm lại mục tiêu của mình. Đúng vậy, ví như đôi cánh, nó giúp tôi vùng thoát khỏi đầm lầy, tìm kiếm được mục tiêu của nhân sinh, cho đến khi bay thẳng lên bầu trời trong xanh tươi đẹp.

Bởi vì đam mê với sách vở, cho nên cũng đam mê luôn cả viết lách, đam mê với cả viết văn vơ. Thế là ước mơ làm một nhà văn đã trở thành nguyện vọng lớn lao trong tôi. Người xưa có câu: “Đọc hết ngàn

cuốn sách, ngòi bút tựa thần tiên”. Đúng vậy, nếu như không có sự tích lũy văn hóa một cách phong phú, thì làm sao có thể sáng tác một tác phẩm hay được? Thế là, sách càng trở thành đôi cánh tàng hình không thể thiếu và không thể vắng được của tôi, đôi cánh chở ước mơ của tôi, bay vượt lên những đám mây u ám, đôi cánh chở tôi bay đến bến bờ mộng tưởng.

Bên tai tôi lại vang lên giai điệu quen thuộc của bài hát: *“Tôi có một đôi cánh tàng hình, chở tôi bay, mang cho tôi hy vọng. Tôi có một đôi cánh tàng hình, mang tôi bay, bay đi xa xôi...”* Đúng vậy, sách chính là đôi cánh tàng hình, làm phong phú tầm mắt của tôi, chỉ cho tôi phương hướng nhân sinh, mang tôi bay đến bến bờ thành công.

Sách, chính là đôi cánh tàng hình của tôi.

TÌNH HỒ BẮC

Đề bài:

Mời anh/ chị làm bài văn nhan đề “Đứng trước ngưỡng cửa ...”.

Yêu cầu:

1. Mời anh/ chị trước hết bổ sung cho đề văn hoàn chỉnh rồi mới làm bài.

2. Tự đặt đề bài, tự dàn ý.

3. Không giới hạn về thể loại. Có thể viết văn tường thuật, văn nghị luận, có thể triển khai trí tưởng tượng. v.v

Bài văn phải trên 800 chữ.

Đứng trước ngưỡng cửa tuổi 18

Tuổi xuân như một chuỗi chuông gió, treo trên ngưỡng cửa lứa tuổi 18, gió thổi tới, chuông phát ra tiếng kêu tinh tang, như đang vẫy gọi tôi. Tôi biết rằng, chỉ cần bước qua ngưỡng cửa lứa tuổi 18, là tôi sẽ phải từ biệt tuổi niên thiếu xanh mát, và bước lên con đường đời chín chắn sẽ thuộc về tôi.

Tôi sinh ra vào tháng bảy nóng nực, tôi chào đón lứa tuổi 18 của mình bằng hình thức bước vào trường thi đại học có lẽ sẽ có cảm giác khác thường chẳng, bởi vì sau khi đã trải qua quãng đời học tập hơn mười năm, lại cộng thêm quá trình thử thách cam go của kỳ thi đại học, món quà thành niên của tôi càng trở nên nặng trĩu và thông minh.

Trước ngưỡng cửa lứa tuổi 18, nhìn lại quãng thời gian đã trôi qua, đó là quãng đời 18 năm tuyệt vời làm sao. Tôi đã gặt hái được tình thân ruột thịt, khi mà tôi còn bập bẹ tập nói rồi đến lúc chập chững tập đi, cho đến khi biết suy nghĩ độc lập, cha mẹ nuôi nấng tôi hết sức chu đáo và dạy bảo tôi hết sức ân cần. Tôi đã gặt hái tình bạn, từ những đứa bạn nô nghịch thừa nhỏ cho đến người bạn thân cùng học, nụ cười trong trắng và những lời động viên của các bạn đã để lại trong đáy lòng tôi những ký ức êm ái không bao giờ phai nhạt. Tôi đã gặt hái kiến thức, 18 năm qua, tôi như chú

cá khát nước cứ bơi đi bơi lại trong biển cả kiến thức, những tác phẩm văn học nổi tiếng đã khơi dậy trí tuệ cho tôi, tiếp cho tôi động lực để tiến lên, như những hạt mưa sa tưới mát và thấm nhuần thửa ruộng khô cằn của lòng tôi, tác phẩm văn học như những người thầy, người bạn an ủi tôi trong những lúc cô đơn tuyệt vọng; sách khoa học tự nhiên đã làm tôi cảm nhận một cách thiết thực về sự kỳ diệu và đẹp đẽ của thế giới, đã thôi thúc sự khát vọng của tôi mong muốn tìm tòi, khám phá thế giới. Tôi đã gạt hái lòng tự hào dân tộc, là người Trung Quốc da vàng, tôi phấn khởi chứng kiến sự tiến bộ và vinh quang của Tổ quốc, tôi lấy làm vui mừng vì bản thân được đồng hành với một dân tộc như vậy.

Cảm ơn lứa tuổi 18 của nhân sinh đã khiến tôi cảm nhận được chân thiện mỹ của thế giới, khiến tôi càng rõ ràng mục tiêu phấn đấu của lý tưởng và mục tiêu của nhân sinh.

Đứng trước ngưỡng cửa tuổi 18, trông thấy chuỗi chuông gió đẹp mắt và thầm nhủ mình rằng: Hãy vẫy tay từ biệt hết thảy những chua cay, ngọt bùi của quá khứ. Lúc này, tôi phải can đảm chuẩn bị lái con thuyền cho cuộc hành trình đi lên phía trước của nhân sinh.

Có lẽ cũng như các bạn sắp hoặc vừa trở thành người thành niên vậy, trong lòng tôi đầy ắp những nỗi nhớ, hoang mang và hy vọng, đó là sự nảy mầm bên lề một cách chân thật, đó là sự đam mê và khát

vọng muốn làm chủ cuộc đời của mình.

Trước ngưỡng cửa lứa tuổi 18, ngẩng đầu hướng vọng, trước cuộc hành trình đầy những sự việc chưa biết, như chưa biết những thành công, chưa biết những thất bại, chưa biết những niềm vui, chưa biết những phiền não, liệu tôi có hoang mang không biết nên thế nào không nhỉ? Liệu tôi có bị khó khăn áp đảo không nhỉ? Chà, ngẩng đầu nhìn lên, đó là ánh mắt khẳng định của cha mẹ, đó là bàn tay vẫy gọi thân mật của bạn bè, đó là nụ cười tươi tắn của thầy cô giáo. Chà, lại còn rất nhiều người Trung Quốc ở xung quanh, người Trung Quốc mãi mãi bất khuất kiên cường, cùng chung đội ngũ với họ, tôi hẳn là sẽ không phải lo sợ, cùng tiến bước với họ, kế thừa đức tính cần cù siêng năng và trí tuệ của con cháu Viêm Hoàng 5.000 năm, tôi nghĩ, tôi nhất định sẽ thực hiện được.

Đứng trước ngưỡng cửa tuổi 18, hướng ra biên cả của nhân sinh, tôi nghĩ: Nên trao cho tôi vị trí của thuyền trưởng.

Lời bình:

Bài văn này có nhiều điểm sáng. Ví dụ như bám sát đề bài: ôn lại quá khứ, đối mặt với hiện thực, triển vọng tương lai, thí sinh chọn thể loại tản văn trữ tình đã tạo cho mình một mặt bằng để trở tài, đưa chúng ta thấy được phong thái trẻ trung, tài năng, tình cảm và lý tưởng của tác giả “trước ngưỡng cửa của lứa tuổi 18”. Ví dụ tình cảm dạt dào của tác giả: Từ sinh hoạt, đến học tập, đến lý tưởng và đến giấc mộng, từ thời niên thiếu đến thanh niên đến thành niên, từ cá nhân đến thời đại, đến nhà nước, thí sinh đều gửi gắm tình cảm vào đó, thật phần chấn và cảm động lòng người. Ví dụ như, hình tượng, tình cảm và lý tính gửi gắm vào lời văn, triết lý gửi vào trong sự vật mô tả. Ví dụ như: “chuông gió”, “biển cả”, “cánh buồm”, “làn gió”, “mái chèo” với “sóng nước”, “thuyền trưởng”. Thời gian làm bài không dài mà viết được bài văn như vậy, quả là đáng quý.

TỈNH QUẢNG ĐÔNG

Đề bài:

Chúng ta sống trong thường thức, thường thức đồng hành với chúng ta. Có khi, thường thức tuy dễ hiểu nhưng khó thực hiện, có khi phải đổi mới thường thức... Mời anh/ chị làm bài văn, kể lại sự từng trải về “thường thức” của mình trong sinh hoạt hoặc nhận xét của mình đối với “thường thức”. Tự xác định đề bài, tự xác định thể loại, bài làm không được dưới 800 chữ.

Bài làm 1:

Thường thức thế này

Sáng sớm, giám đốc vừa bước vào văn phòng, Tiểu Lý đã len ngay vào, tay bung một cốc nước chè Thiết Quan Âm đang bốc hơi, đưa đến trước mặt giám đốc một cách nịnh khéo, rồi nói khẽ với vẻ bí mật: “Thưa giám đốc, em xin thương lượng với giám đốc một việc ạ, có thể đổi Từ Khoa trưởng thay ông sư phụ đang dạy nghề cho em không ạ?”. Giám đốc không hiểu sự tình, hỏi lại: “Sao? Có phải là Trương sư phụ quá khắt khe với cậu phải không?”. “Dạ, không phải ạ, Trương sư phụ rất giàu kinh nghiệm, kỹ thuật rất thành thạo,

sư phụ tốt như vậy nên dành cho Tiểu Vương ạ.”.
“Được, không thành vấn đề.”

Thì ra là, Tiểu Lý và Tiểu Vương đều là công nhân mới đến học nghề, nhà máy phân công hai sư phụ đến dạy nghề cho hai người. Ban đầu, nhà máy sắp xếp Trương sư phụ xuất sắc nhất đến dạy nghề cho Tiểu Lý, nhưng không biết nguyên do vì sao mà Tiểu Lý lại yêu cầu đổi sư phụ. Khi việc đào tạo dạy nghề bắt đầu. Trương sư phụ quả là người thầy giàu kinh nghiệm, ông yêu cầu Tiểu Vương rất nghiêm khắc, công việc làm chưa tốt liền yêu cầu Tiểu Vương phải làm lại, cho dù chỉ vì răng cửa chưa được nhẵn bóng thôi là ông lại buộc Tiểu Vương làm lại từ đầu; nếu phạm sai lầm thì bị phạt rất nghiêm, phạt không cho ăn cơm là chuyện bình thường; Ngoài ra, ông còn yêu cầu Tiểu Vương phải đọc rất nhiều cuốn sách lý thuyết, phải nắm bắt thật thấu đáo những lý thuyết trong sách. Ngày nào Tiểu Vương cũng mệt đến bờ hơi tai, hễ đặt lưng xuống giường là ngáy như sấm. Ngược lại, Tiểu Lý lại rất tự do nhàn rỗi, ngày nào Tiểu Lý cũng bám sát Từ Khoa trưởng ra ra vào vào, tiếp đón mời chào khách khứa bạn bè, chẳng học được bao nhiêu kỹ thuật cả, nhưng lại kiếm chác được nhiều cái bỏ. Tiểu Vương thấy vậy, cảm thấy rất khó hiểu.

Một hôm, Tiểu Vương có dịp đến gần với Tiểu Lý, liền hỏi thẳng ngay: “Tớ với cậu cùng là lính học nghề, có sao mà cậu lại nhàn rỗi như vậy?” Tiểu Lý cười hề hề, ghé sát tai Tiểu Vương nói nhỏ rằng: “Cái cậu này,

thật chẳng biết cái gì cả. Xã hội ngày nay, coi trọng nhất là các mối quan hệ, chứ đâu phải là kỹ thuật. Họ hàng của Từ Khoa trưởng làm quan to, mấy hôm nay tớ đi theo ông ấy quen biết nhiều nhân vật có tầm cỡ đấy nhé, ông ấy còn bảo rằng, chờ khi nào ông làm giám đốc sẽ đề bạt tớ làm phó giám đốc, quen biết nhiều người, xử lý tốt các mối quan hệ mới có tương lai, đây là thường thức, cậu biết không?" Nói xong, Tiểu Lý vỗ vỗ lên vai Tiểu Vương, rồi thông thả bỏ đi.

Tiểu Vương kể lại cho Trương sư phụ nghe, Trương sư phụ hết sức bức dọc nói: "Thường thức? Thường thức cái con khỉ. Chính vì xã hội hiện nay xuất hiện hiện tượng móc nối quan hệ, ai cũng cố đi tìm kiếm mối quan hệ, mới nảy sinh ra hàng đồng giun dế vô học trống rỗng, mới gây nên hiện tượng những nhân tài thật sự bị chôn vùi. Cháu đừng có nghe Tiểu Lý nhé, Nhà nước rất cần kỹ thuật, cần nhiều nhân tài, chỉ có kỹ thuật điêu luyện rồi mới có được tiền đồ. Cháu cứ học tốt vào nhé". Tiểu Vương gật gật đầu, tiếp tục ngày nào cũng thức khuya dậy sớm vất vả học nghề.

Một năm sau, kết thúc khóa đào tạo học nghề, vừa đúng vào dịp Nhà nước cần đến nhân tài kỹ thuật, vì là nhân vật xuất sắc, cho nên Trương sư phụ được đề bạt làm Giám đốc mới của nhà máy, không bao lâu nhà máy liền dậy lên phong trào "Học kỹ thuật lành nghề, góp phần cho đất nước", Tiểu Vương đã tốt nghiệp thuận lợi với thành tích lý thuyết và kỹ thuật

thao tác thành thạo, được thăng cấp kỹ sư cao cấp, lương tháng những hơn một vạn nhân dân tệ. Còn Từ Khoa trưởng, do người họ hàng của ông ấy mắc tội hối lộ đã bị bắt, còn bản thân ông vì không có kỹ thuật thực tế cho nên bị thôi việc. Chiếc bàn tính của Tiểu Lý thế là đánh sai rồi, cậu ta đành phải học nghề lại từ đầu.

Nhà máy lại cử một sư phụ khác đến dạy Tiểu Lý, ngày đầu tiên hành đào tạo, Tiểu Lý lấy làm rất đổi kinh ngạc vì người đang đi về phía mình lại là Tiểu Vương. Có nhầm không vậy? Lúc này, Tiểu Vương ghé tai nói nhỏ với Tiểu Lý rằng: “Không sai đâu, tớ chính là sư phụ của cậu đây. Tớ còn phải cho cậu biết rằng, chỉ học vấn thật, tài năng thật mới có tiền đồ, đây là thường thức, biết chưa?”

Tiểu Vương vỗ vỗ vào vai Tiểu Lý, mỉm cười nhìn vẻ ngỡ ngàng của Tiểu Lý.

Lời bình:

“Thường thức thế này” là bài văn thuật chuyện hay hiếm có trong mùa thi tuyển năm 2009 của tỉnh Quảng Đông. Bài văn này thông qua câu chuyện hai thanh niên mới bước chân vào nhà máy học nghề theo sự phụ với thái độ khác nhau, đã châm biếm và phê phán hiện tượng coi việc móc nối quan hệ xã hội, nhờ quan hệ này nọ để được phát triển là “thường thức”, đã phản ánh nghĩa lý cái gọi là thông minh của một số người nào đó xử sự theo “thường thức” như vậy, cuối cùng rồi cũng chẳng làm nên tích sự gì. Đề bài yêu cầu thí sinh kể lại sự từng trải và nhìn nhận của mình liên quan đến thường thức, bài văn này rất bám sát yêu cầu của đề bài, chủ đề rõ ràng, lập ý sâu sắc, có tính phê phán xã hội tương đối mạnh.

Hình thức trình bày và kỹ xảo của bài văn này cũng đáng khen, trước hết là tự đặt đề bài rất có trình độ, sử dụng hai chữ “thế này” đã tỏ rõ thái độ phê phán và châm biếm. Hai là, cấu tứ của bài văn rất khéo léo, từ cái nhỏ thấy được cái lớn; kết cấu bài làm chặt chẽ, cân trọng, có đầu có đuôi; Thí sinh đã thuật lại một cách rõ ràng, súc tích quá trình từ nguyên nhân, diễn biến, phát triển và kết quả của sự việc. Kết cục của sự việc vừa bất ngờ lại vừa hợp tình hợp lý, có hiệu quả châm biếm mạnh mẽ. Ba là, sự miêu tả về ngôn ngữ, động tác, thái độ của từng nhân vật trong câu chuyện rất sinh động, chính xác và hấp dẫn.

Bài làm 2:

Chớ coi thường thức không phải lương khô

Nếu bạn gặp bất cứ một học sinh trung học phổ thông nào, chỉ cần hỏi bạn đó: Hàm số là gì? Định luật Lenz là gì? Kết cấu hạt nhân như thế nào, thì thế nào bạn học sinh trung học đó sẽ giải thích cho bạn nghe rõ mồn một đầu vào đấy, khiến bạn bất giác phải trầm trồ thán phục rằng, thế hệ thanh thiếu niên ngày nay ai cũng có thể trở thành nhà khoa học. Thế nhưng, nếu bạn hỏi một bạn học sinh xuất sắc rằng: Nếu đi dã ngoại mà bị rắn độc cắn thì nên xử lý như thế nào? Thì thế nào bạn đó cũng gãi gãi đầu, suy luận các công thức phản ứng hóa học, rồi trả lời bạn một cách ngơ ngác rằng: “Không biết đâu”. Nếu bạn hỏi tiếp: “Bao nhiêu tiền một cân rau xanh ngoài chợ?”. Bạn sẽ được câu trả lời: “Không biết”, “Thế gấp chăn màn như thế nào mới vuông vắn?” “Không biết”. “Sao mà việc gì cũng không biết?”. “Không biết là không biết”.

Đây chính là hiện trạng giáo dục của Trung Quốc: Chỉ bỏ ra nhiều công sức nắm chắc phần giáo dục kiến thức khoa học, tổ chức rất nhiều lớp nhiều lò luyện cho các môn thi Olympic một cách sôi nổi, nhưng phần

giáo dục về thường thức cho học sinh thì lại yếu. Giáo trình của các môn học của nhà trường rất nhiều, thế nhưng lại duy chỉ thiếu môn “Thường thức”. Do vậy mà các em học sinh trong trường như bị tập trung ở nơi xa rời với thực tế, chỉ biết miệt mài với sách vở học vắn. Trung Quốc ngày nay cần phải trở thành nước mạnh, dựa vào các khoa học tiên tiến mũi nhọn để chế tạo máy bay, tên lửa, tàu vũ trụ, v.v ... và hầu như là “bón” thật no cho các học sinh những món kiến thức về khoa học kỹ thuật. “Thường thức chẳng qua chỉ là việc vụn vặt, không đáng kể, những người làm nên sự nghiệp lớn không cần phải quan tâm đến những việc nhỏ mọn đó”. Mỗi khi thấy những phát ngôn như vậy là tôi lại muốn đập mạnh tay xuống bàn rồi lớn tiếng: “Thật là luận điệu hoang đường, chớ có coi thường thức không phải lương khô”.

Thường thức chính là môn nghệ thuật chỉ dẫn cho chúng ta sống một cách tốt đẹp hơn. Những động tác, cử chỉ, những thức ăn vật dùng hàng ngày đều cần có sự chỉ dẫn của thường thức. Hiện nay chúng ta đều dồn hết những công việc trong gia đình như nấu nướng, giặt giũ cho cha mẹ, các công việc khác cũng ỷ hết vào cha mẹ, bản thân mình chẳng khác nào như ông vua con không đoái hoài đến việc triều đình. Thế nhưng, cha mẹ không thể nào suốt đời chăm nom chúng ta, lớn lên rồi chúng ta vẫn phải tự dựa vào bản thân mình để mà sống. Nếu không nắm bắt một số thường thức, thì sau này lớn lên rồi sẽ luôn gặp

trắc trở. Chẳng lẽ việc gì cũng phải gọi điện thoại cho cha mẹ hay sao? Ngay cả bản thân mình cũng không chăm lo được, sinh hoạt hàng ngày rối loạn cả lên thì làm sao có thể để tâm vào học tập cơ chứ?

Thường thức là cơ sở của khoa học. Khoa học không phải là việc để mà ảo tưởng, mà là thực tiễn và nghiên cứu những sự việc sự vật ở xung quanh mọi người. Newton tổng kết ra lực hướng tâm từ trong thường thức qua hiện tượng quả táo rụng xuống đất; Lỗ Ban phát minh ra chiếc cưa từ trong thường thức của hiện tượng Diệp Tử Hội cắt tay bị thương. Cứ thao thao bất tuyệt nói đến khoa học mà rời khỏi thường thức, thì chẳng khác gì xây nhà không đặt nền móng, chân tường không thể xây vững chắc được.

Qua đó có thể thấy, trong chế độ giáo dục về nâng cao tố chất cho học sinh, cần phải phổ cập môn thường thức, đây là việc hết sức có ý nghĩa. Cần phải kết hợp song song giữa giáo dục thường thức với giáo dục khoa học kỹ thuật. Song trong khi đó, chúng ta cần phải bồi dưỡng ý thức sáng tạo và khả năng suy nghĩ cho học sinh, để học sinh có thể tổng kết quy luật của khoa học từ trong thường thức bình thường, lại có thể hoặc để cho học sinh có thể có sự nghi ngờ đối với thường thức, chứ không nên câu nệ trong thường thức. Nhà vật lý vĩ đại Galilei năm xưa đã có sự nghi vấn đối với thường thức rồi nêu ra tư tưởng mới. Lịch sử đã chứng minh, chính sự nghi vấn mạnh dạn của ông là đúng đắn.

Thường thức là cơ sở sinh tồn của mọi người, là cơ sở của sự phát triển khoa học, ý nghĩa của thường thức còn quan trọng hơn cả lương khô. Chớ coi thường thức không phải lương khô, dùng nó để làm sáng đầu óc cho học sinh, hãy dùng thường thức ộp cho tòa nhà kiến thức khoa học càng thêm vững chắc.

Lời bình:

Thí sinh mượn câu ngạn ngữ Trung Quốc để đặt tên gọi cho bài văn ví von một cách khéo léo, sinh động, thu hút người đọc. Lấy “thường thức” ví như “lương khô”, bởi vì lương khô chính là thức ăn để mà sống, đã nhấn mạnh ý nghĩa cơ bản của “thường thức”, tên gọi và nội dung bài văn rất phù hợp ăn khớp nhau.

Bài văn này xoay quanh nội dung liên quan “thường thức”, trung tâm nổi bật, đã nhấn mạnh sự cần thiết của việc phổ cập thường thức. Nội dung bài văn phong phú, phần đầu đã nhằm vào giới giáo dục chỉ coi trọng dạy kiến thức cao xa, hiện tượng sơ suất phổ biến thường thức trong sinh hoạt, đồng thời kêu gọi xã hội không nên coi nhẹ thường thức. Sau đó, từ ba mặt là hướng dẫn thường thức đôi với sinh hoạt, thường thức là cơ sở của khoa học, và luận chứng việc cần phải có sự nghi ngờ đôi với thường thức, từng bước đi sâu, kết cấu chặt chẽ. Nổi bật nhất là ngôn ngữ trình bày của bài văn này sinh động, tự nhiên, có nhận xét riêng của mình, tình cảm chân thành.

TÌNH HỒ NAM

Đề bài:

Làm bài văn nghị luận hoặc văn thuật chuyện nhan đề “Hãy kiểng chân lên”.

Bài làm không được dưới 800 chữ.

Bài làm:

Hãy kiểng chân lên

Hãy kiểng chân lên, có thể gần với mặt trời hơn.

Hãy kiểng chân lên, nghe tiếng gió ban mai xuyên qua rừng thông xào xạc, đó là tiếng hô hấp của rừng cây; Hãy kiểng chân lên, cảm nhận ánh nắng buổi sớm trải rộng đồng cỏ, nhạt vài tia nắng, đó là sự ấm áp từ trên trời sưởi xuống; Hãy kiểng chân, ngắm nhìn đàn bướm đang vẫy như cánh hoa, bay vờn múa lượn, đó là sức sống của sự sống. Hãy kiểng chân lên, sẽ làm cho nhân sinh trở nên tuyệt vời.

Hãy kiểng chân lên, cảm nhận cảnh đẹp của thiên nhiên.

Hãy xem kìa: Cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp, rặng liễu đung đưa, đàn én bay về phương bắc, ánh nắng rực rỡ, tiếng ve tiếng rế râm ran, sóng lúa vàng óng rập rờn, hoa quế đưa hương, tuyết bay mịn mù, mai vàng nở trong tuyết. Trong thế giới có những âm điệu độc đáo này, đừng nên nhốt mình ở trong nhà, mà nên mở cửa sổ ra, ngắm nhìn phong cảnh ngoài trời, rồi đẩy cửa bước ra, đến với hương đồng gió nội, hãy kiễng chân lên, dang rộng vòng tay, nhắm mắt lại, nghe tiếng gió đang thổi tới, chạm tay với bầu không khí, hết thảy sao mà mới mẻ tự nhiên, tinh thần trở tỉnh táo.

Hãy kiễng chân lên, viết nên tình thương cho trần gian.

Nhìn kìa, em bé gái đang kiễng lên, trong tay cầm tờ mười đồng nhân dân tệ, đang cố gắng bỏ vào chiếc thùng quyên góp, nét mặt em bé gái đó sao mà thiêng liêng vậy? Cậu con trai kia, đang kiễng chân lên, “Mẹ ơi, con cao hơn mẹ, mẹ đưa con cầm cho, con cầm được mà”. Cậu giằng lấy chiếc túi rồi cầm khư khư trong tay; người mẹ đang đứng sau lưng cậu con trai cao lớn, cứ cố kiễng chân lên để bé cô áo ngay ngắn cho con trai mình.

Hãy kiễng chân lên, làm nên nhân sinh tươi đẹp.

Hãy nghe kìa: “Nếu như tôi có thể nhìn xa hơn người khác, đó là vì tôi đứng trên vai của vĩ nhân” - Newton kiễng chân “nghiên cứu”, học tập Johannes

Kepler đã phát minh ra định luật lực hướng tâm; “Đối với thành quả nghiên cứu thám đơm mồ hôi và nước mắt, ông không bao giờ coi đó là thành quả của mình, hễ có sự đột phá là ông lại thông báo ngay cho đồng nghiệp, để mọi người chung hưởng thành quả nghiên cứu đã đạt được” - ông Viêm Long Bình đã kiễng bàn chân đạp đứ, để được danh sự của mình, để thúc đẩy sự nghiệp nghiên cứu, làm cho sản lượng của lúa nước còn cao hơn cả sản lượng cao lương, cọng lúa còn dài hơn cả chồi rom, hạt lúa còn mẩy hơn cả hạt lạc, đưa sản lượng lúa lai tạo lên tầm cao mới.

Hãy kiễng chân lên, cho càng gần với mặt trời hơn.

Hãy có một nghìn lẻ một ước nguyện, sẽ có ngày hạnh phúc nghe lời chúng ta. Chúng ta hiện nay, “Hùng tư anh phát, vũ phiến luân khăn”, có nghĩa là tư thế anh hùng, ung dung như cầm quạt lông vũ đeo khăn tơ tằm. Chúng ta là thế hệ trẻ, mà tuổi trẻ chính là con bài của chúng ta. Trên trường đua của tuổi trẻ, chúng ta hãy kiễng chân lên cố gắng gieo trồng cày bừa chăm bón, mặc cho mồ hôi toát ra như tắm, rồi mong đợi gặt hái thành quả, cho dù trong tay đang cầm nắm thóc lép, chúng ta cũng không nên do dự. Trung Quốc có câu: “Tận ngô chí giả nhĩ bất năng chí giả, khả dĩ vô hận hĩ, kỳ thực năng cơ chi hồ”. - Có nghĩa là dốc hết sức lực của mình để làm một việc gì, nếu không đạt được kết quả thì cũng không cần phải ân hận. Thế nhưng, chỉ kiễng chân lên thôi là có thể được hết thấy hay sao? Đáp án chỉ là phủ định. Đối

với một người đang theo đuổi mà nói, chỉ có “kiêng chân lên” thôi thì vẫn không sao đủ được, bởi vì cho dù chúng ta có kiêng chân lên cao đến mấy cũng khó mà với được thành quả, cho dù chúng ta cố hết sức mình để mà kiêng chân, cũng không thể nào nhìn thấy hết phong cảnh. Ngay từ cách đây hơn hai ngàn năm, trong bài *Khuyến học* nổi tiếng của Tuân Tử đã có câu thể nghiệm sâu sắc rằng: “Ngô thường xí nhi vọng hĩ, bất như đang cao chi bác kiến giã.” -có nghĩa là “ta từng kiêng chân lên để nhìn, không bằng leo lên trên cao để tầm mắt rộng mở hơn”. Qua đó có thể thấy, tuy kiêng chân khiến chúng ta có thể nhìn thấy xa hơn, nhưng rốt cuộc cũng không bằng đứng lên trên cao để có thể tầm nhìn càng xa hơn nữa. “Đăng Đông Sơn nhĩ tiểu Lỗ, đăng Thái Sơn nhĩ tiểu thiên hạ”, có nghĩa là Khổng Tử leo Đông Sơn cảm thấy nước Lỗ trở nên bé nhỏ, khi leo lên Thái Sơn lại cảm thấy thiên hạ bé nhỏ, Khổng Tử cũng phải leo lên cao mới có thể nhìn xa, ánh sáng tư tưởng sâu xa và rục rỏ như vậy mới có thể chiếu sáng muôn đời. Bởi vậy, muốn nhìn xa thấy rộng, cần phải đứng trên cao, có khi không chỉ kiêng chân lên là có thể được, mà cần phải chịu khó, thậm chí cần có sự vất vả leo lên cao, họa chăng mới càng có tác dụng.

Quang cảnh tươi đẹp cần chúng ta phải kiêng chân lên.

Tình thương nơi trần gian cần chúng ta phải kiêng chân lên.

Nhân sinh hoàn mỹ không tách rời những ngón chân kiểng lên của chúng ta.

Lời bình:

Đây là bài văn nghị luận có kết cấu chặt chẽ. Bài văn đã sử dụng phương pháp “lấy câu làm đoạn, nêu rõ luận điểm, dẫn đến các đoạn luận chứng”, kết cấu nội dung chia làm bốn đoạn luận chứng: đoạn một - hãy kiểng chân để cảm nhận vẻ đẹp của thiên nhiên; đoạn hai - hãy kiểng chân để viết nên tình thương chân thành của trần gian; đoạn ba - hãy kiểng chân lên, để làm nên nhân sinh hoàn mỹ; bốn là - hãy kiểng chân lên để càng gần với mặt trời hơn. Bốn đoạn, nội dung chính không như nhau, từ nông đến sâu; đoạn một đưa ra việc bình thường từ trong thiên nhiên, đoạn hai đưa ra việc bình thường từ trong sinh hoạt; đoạn ba đưa ra những ví dụ từ trong sách cổ, đoạn bốn liên hệ đến thực tế của bản thân. Điều đáng chú ý là: kết cấu bài văn này rất có giá trị mô phỏng: Sự sắp xếp của bốn đoạn văn, lựa chọn những ví dụ bình thường và điển hình; Phần đầu và phần cuối đối xứng nhau.

THÀNH PHỐ THƯỢNG HẢI

Đề bài:

Tài liệu cho sẵn:

Trịnh Bản Kiều là nhà thư pháp, nhà hội họa, nhà văn học nổi tiếng thời nhà Thanh Trung Quốc, được mệnh danh là một trong “Bát quái Dương Châu”. Ngay từ nhỏ ông đã hâm mộ thư pháp, lập chí phải nắm bắt những ý chính của các nhà thư pháp cổ kim. Ông đã miệt mài khổ luyện, nhưng ban đầu chỉ viết rập khuôn nhiều lượt theo bút thiếp của các nhà thư pháp nổi tiếng, tiến bộ không nhiều, cảm thấy rất khổ não. Cho đến khi tỉnh ngộ ra rằng: Cái quý của thư pháp chính là tự sáng tác, tự hình thành một thể loại, cứ mô phỏng bút thiếp của người khác là không thể được. Từ đó, ông cố gắng sáng tác, nghiên cứu kỹ xảo vẽ cây tre nhập vào nghệ thuật thư pháp, cuối cùng đã hình thành phong cách thư pháp độc đáo của mình, đó là—Thể Bản Kiều.

Anh/ chị căn cứ vào tài liệu cho sẵn, làm bài văn không dưới 800 chữ, không giới hạn về thể loại.

Bài làm:

Sự thống nhất của hài hòa

Trên đường đi du lịch Hoàng Sơn, thường có muôn vàn sự mừng rỡ trước ngọn núi kì dị, trước cây tùng cô đơn, cho đến khi tôi tận mắt chứng kiến rồi, mới cảm thấy sóng lòng trào dâng, bất giác kêu to: Ôi, sao mà hoành tráng vậy — gốc tùng thân cây khúc khuỷu, sần sùi, trông như tấm lưng còng của người cao tuổi; ngọn núi kỳ dị cheo leo hiểm trở, như sắp đổ ập xuống. Trông hai thứ này không đẹp mắt cho lắm, nhưng chúng ở bên nhau lại có thể tạo nên bức tranh phong cảnh thanh tao tuyệt tác.

Một số cá thể nào đó, bản thân chúng có đặc điểm riêng của mình, hoặc có sự khiếm khuyết, song chúng không bao giờ hục hặc với nhau, không bao giờ chống chọi nhau, nếu bạn quan sát chúng từ góc độ chung, trong sự thống nhất của chúng, bạn sẽ cảm thấy chúng hài hòa khác thường. Đi xuống núi Hoàng Sơn, tôi không khỏi trầm ngâm suy nghĩ.

Đúng vậy, nếu bạn muốn cầu có được hình vuông của một cá thể, thì cuối cùng bạn chỉ có được một đầm nước ao tù, mơ màng vô vị. Bạn có biết loại văn bát cổ của hai đời nhà Minh và nhà Thanh Trung Quốc không nhỉ? Loại văn bát cổ hầu như không đòi hỏi sự

dung hòa, không có sự đòi hỏi về vần điệu, thể loại văn bát cổ chỉ đòi hỏi khí chất của thánh nhân, đòi hỏi hình thức bài văn phải quy phạm, chữ nào chữ nấy phải viết một cách vuông vắn đều đặn, chính sự phiến diện mang tính bài xích này, cuối cùng đã khiến chữ viết mất đi trọng lượng và vẻ đẹp vốn có của nó, càng dẫn đến triều đại nhà Minh và nhà Thanh giẫm chân tại chỗ không tiến lên được.

Tôi cho rằng, vẻ đẹp thật sự, hẳn không phải như vậy. Việc tìm tòi tâm điểm của vẻ đẹp đó, là những nguyên tố chan hòa với nhau, là sự đảo lộn đơn nhất, càng là thống nhất của sự hài hòa.

Sự phẳng lặng của cá thể, thậm chí sự nhô hẳn ra bên cạnh, sau khi được đồng nhất với nhau sẽ hình thành vẻ đẹp rạng rỡ của một khối thống nhất, có phong thái đặc biệt. Nhà thư pháp nổi tiếng Trịnh Bản Kiều từng nói: “Ý tại bút tiên giả, định tắc giả; thú tại pháp ngoại giả, hóa cơ”, có nghĩa là: Ý niệm sản sinh trước khi đặt bút, đây là quy luật không cần nghi ngờ; nhưng cái thú thường ngoài quy luật, thì phải hoàn toàn dựa vào công phu của con người. Phải chăng hội họa cũng như vậy hay sao? Và ông Trịnh Bản Kiều đã giải thích như vậy cho thư pháp của mình. Áp dụng lối viết Lệ thư hòa vào lối viết Hành khái, đã hình thành nét bút thống nhất hài hòa, hình thành tâm cao nghệ thuật “Thể Bản Kiều”. Còn có rất nhiều những ví dụ như vậy, trước đây từng đọc bài *Nhật nguyệt muôi thủy đậu* của nhà văn đương đại Hà Lập Vĩ, tôi không

chỉ khâm phục bài viết theo lối văn cổ và bạch thoại của ông. Văn cổ, tinh xảo mà lại vẫn tắt; Bạch thoại, mang vẻ đẹp trữ tình. Có lẽ chỉ cần lựa chọn một lối viết thôi, thì bài văn dễ bị phình to, hoặc từ ngữ rườm rà mà ý lại thiếu, nhưng nếu áp dụng hai cách viết hòa lại làm một sẽ làm cho cả bài văn hiện lên vẻ đẹp độc đáo.

Không phải chỉ văn học là như vậy. Nhà tâm lý học Thụy Sĩ Jung có câu: “Rốt cuộc thì văn hóa lắng đọng vào trong nhân cách”. Tôi cho rằng, nội tâm của tôi có lẽ cũng phải dựa vào sự dung hòa của vô số nhịp điệu và nhân tố, mới có thể trở nên đầy đủ hơn. “Trái tim tôi như mảnh hồ người hoa tường vi”. Đây là câu thơ của nhà thơ nổi tiếng Anh Sassoon. Mảnh hồ hẳn là hung dữ, còn hoa tường vi thì rất mềm mại, hai thứ này gần gũi nhau mới có thể làm cho nhân tính trở nên đầy đủ và lãng mạn. Sắc thái người thiếu nữ của nhà thơ nổi tiếng thời Nam Tống Lý Thanh Chiếu như câu: “*Tranh độ, tranh độ, kinh khởi nhất thân Âu lộ*”, có nghĩa là: “Khua mái chèo, khua mái chèo, làm đám chim đang đậu trên bãi phải kinh hãi”; cũng có khí phách hoành tráng là: “*Chí kim tư Hạng Vũ, bất khảng quá giang Đông*”, có nghĩa là: “Nhớ Hạng Vũ đến nay, không chịu vượt Giang Đông”. Nhân cách của nhà thơ Lý Thanh Chiếu không mềm mại kín đáo, không hùng mạnh, sự lãng mạn của cả hai phong cách này khiến người đời phải tưởng nhớ nàng suốt hàng ngàn năm.

Cái Đạo phải có sự tham gia của muôn vật, sự thống nhất hài hòa của muôn vật, mới có thể tạo nên sự đẹp đẽ rộng mở của trần gian. Quay trở lại với gốc tùng cô đơn rắn chắc, lại ngắm nhìn ngọn núi cheo leo, cả hai mãi mãi hòa thành một khối dưới ánh hoàng hôn, trông chúng cao thấp, to nhỏ thật là thú vị. Lòng tôi cảm thấy khuây khỏa.

Lời bình:

Bài văn này trình bày một cách rõ ràng, nội dung phong phú, ngôn ngữ văn vẻ. Thí sinh đã trình bày mối quan hệ giữa cá thể với một khối thống nhất, dẫn giải đến sự thống nhất hài hòa của văn học, rồi nói đến nhân cách thống nhất hài hòa của con người một cách rõ ràng, hơn nữa có tầm mắt càng nhìn càng rộng. Những tài liệu được áp dụng một cách khéo léo vào trong bài văn bất kể là trong bài học hay ngoài bài học, đều có thể làm cho người đọc có cảm giác mới mẻ.

TÌNH CHIẾT GIANG

Đề bài:

Đại ý của bài hát “Tình nghĩa lá xanh đôi với gốc rễ” như sau: Đừng hỏi tôi sẽ đi về đâu, trái tim tôi hướng theo nơi Người hỏi, chiếc lá xanh nôi tình cảm giữa tôi với Người, gốc rễ tôi mọc trong lòng Người, tôi tạm biệt Người theo tiếng gọi của gió xuân, nay đây mai đó... hỏi tôi sẽ đi về đâu, đường tôi đi tràn đầy kỷ ức, xin Người hãy chúc phúc tôi, tôi cũng xin chúc phúc Người, đây là tình cảm của lá cây đôi với gốc rễ ... tôi là chiếc lá xanh của Người, gốc rễ tôi mọc trên mảnh đất người, đó là môi trường của lá hướng về gốc rễ...

Mời anh/ chị căn cứ ý nghĩa chủ yếu của lời bài hát này, kết hợp thể nghiệm và kiến thức tích lũy của mình đôi với cuộc sống để làm bài văn, có thể viết cảm nhận về sự thăng trầm và nhận xét của mình, có thể kể câu chuyện xảy ra ở xung quanh mình, cũng có thể viết bình luận.

Chú ý: Một, tự lựa chọn góc độ để làm bài, tự lập ý, tự đặt tên cho bài văn của mình. Hai, ngoài thơ ca ra, không giới hạn về thể loại; Ba, bài làm không được dưới 800 chữ; Bốn, không được sao chép.

Bài làm:

Thấm đượm tình quê

Nước sông chảy cuộn cuộn chở con thuyền đi xa, thế nhưng thuyền hiểu rằng, hương ngọn thắp đèn lúc trở về mới là bến đậu quyen luyến nhất nơi đáy lòng; Bầu trời trong xanh chở những cánh bồ câu tung bay, nhưng nơi đặt chuồng chim sao mà rõ ràng vậy. Cũng như sự quyen luyến của nước sông đang chảy về phía trước, nỗi niềm nhớ nhung bay qua không trung, hễ có một từ ngữ quen thuộc hiện lên trong đầu óc, thì cõi lòng thường bị xúc động.

Từng kinh ngạc trước cảnh lá rụng hoành tráng, cảm xúc trước khung cảnh đẹp biết nhường nào. Cảnh cây cách mặt đất chỉ có vài mét thôi, mà những cọng lá cây vẫn cứ rút mình để bay theo chiều gió, bay xoáy thành vòng tròn: Chúng mặc cho bánh xe qua lại nghiền nát thân, chúng vẫn cứ reo, rồi bay về hướng của gốc cây, trông sao mà đẹp vậy. Tôi hỏi lá cây, lá không trả lời, đó là thứ tình cảm toát ra từ bên trong của lá, phải cảm nhận một cách từ từ.

Cho mãi đến một năm, ánh nắng ấm áp chiếu vào con tim đang rung động, gió xuân ấm áp, bay qua cõi lòng để lại chút vị chua chát, gốc cây bách trước cửa phát ra tiếng lá xào xạc, lá cây đung đưa nhưng

lại không muốn lìa cảnh, ngày hôm đó, gia đình tôi chuyển nhà vào trong nội thành. Xa dần những giọt sương lấp lánh ban mai, xa rời hương vị thanh nhã của trà xanh ươm đỏ đưa lên từ mảnh đất đồng quê, xa rời thứ cảm giác dễ chịu thoải mái khi rảo bước trên bờ ruộng dưới chiếc ô trong màn mưa xuân. Tôi lên xe đã chờ lâu trước cửa, quay đầu nhìn lại bóng hình ngôi nhà cổ nằm dưới ánh nắng, ngôi nhà cũ lặng lẽ đứng trong khuôn vườn đã được niềm phong cất giữ vào trong ký ức, nhìn về phía đang xa dần tầm nhìn, nước mắt tôi ứa ra, rơi lã chã xuống gò má, nước mắt chảy ra tự đáy lòng tôi.

Xa rời quê hương, mọi thứ tại đô thị xa lạ này đều rất mới mẻ kỳ lạ, thế nhưng trong lòng tôi lại càng trở nên nhớ nhà. Lúc này đây, tôi hình như mới thật sự thể nghiệm được sự dứt khoát của chiếc lá lìa cành, đó là sức mạnh của nỗi nhớ nhà, đó chính là sức mạnh của gốc rễ. Một bài tùy bút của nhà văn nổi tiếng Trung Quốc Lâm Ngữ Đường từng cho tôi nỗi niềm an ủi sâu sắc. Hồi thơ ấu, ông sống tại Cổ Lang Dữ, Hạ Môn, Phúc Kiến, hòn đảo nhỏ rất gần biển cả, ông thường cùng cha nghe sóng vỗ dạt dào bên bờ biển, ông thường hỏi cha quang cảnh bờ biển ở nơi tí tắp chân trời trước mặt, ông luôn hướng vọng, và rồi thì ông đã bay đến phía bờ biển bên kia, thế nhưng bờ biển của quê hương vẫn luôn luôn vương vấn quanh cõi lòng sâu thẳm của ông. Ông nói: “Khi tôi đáp máy bay vượt qua trên vùng biển bên này, cảm thấy nó quả

là rất nhỏ, thế nhưng khi tôi đứng ở bờ biển bên kia hướng về vùng biển quê hương ở bên này, mới cảm thấy nó xa xôi biết nhường nào". Câu nói ngắn gọn này chứa đựng biết bao ngụ ý sâu xa, bởi vì hương sâu chính là thứ ngôn ngữ đẹp đẽ nhất của trần gian.

Bất cứ một sinh linh nào cũng đều có cội nguồn gốc rễ của nó, cũng đều có gân sợi nối với nhau, hình thành dòng tình cảm đẹp đẽ nhất chảy khắp trần gian. Người dân Urru sinh sống trên hòn đảo giữa hồ nước Titicaca nằm ở ranh giới hai nước Peru và Bolivia, biết bao mùa xuân thu đất chuyển sao dời, nhưng họ vẫn cứ sống bám lấy hòn đảo trôi nổi trên hồ nước mênh mông, khi mà nền văn minh Inca phôi phai dần, khi mà hiệu ứng nhà kính toàn cầu ập đến, họ vẫn không hề di dời khỏi hòn đảo mà họ đã sinh sống muôn đời, họ nói: "Đây là vực nước sinh sống của gốc rễ, làm sao mà có thể nhổ bỏ gốc rễ lên được, làm sao mà có thể di dời được."

Câu nói đơn giản nhưng lại rung động lòng người biết bao, mang theo nguyện vọng tìm kiếm như vậy, mang theo sự quyến luyến không nín nhịn được, tôi lại trở về với mảnh đất rất đỗi quen thuộc, trên tay cầm tách nước chè xanh thơm bằng đỗ, rảo bước trên bờ ruộng, hứng đựng hương đồng gió nội trộn lẫn trong bầu không khí ẩm ướt phảng phất trên cánh đồng, như bản nhạc được dạo lên trong Thánh lễ Misa khiến người ta phải tiêu hồn, trong giây phút này, tôi ngỡ mình như đã hòa tan trong khung cảnh này. Tiện

tay nhớ một cây hoa dại mọc bên đường, tôi kinh ngạc phát hiện ra rằng màu sắc rực rỡ của những cánh hoa chính là được mọc lên từ chum rế rậm rạp này, và trong giây phút này, tôi đã tìm ra đáp án mà tôi dày công đi tìm kiếm bấy lâu nay.

Tôi, một người thanh niên ở độ trẻ trung đang căng cánh buồm lên chuẩn bị ra khơi, trong tay cầm một cuốn sách, một tách nước trà, trên mình tôi thấm đượm tình quê, tại nơi sâu thẳm trong cõi lòng tôi luôn luôn có một cây tháp đèn soi sáng phương hướng từ nơi ra đi của tôi.

Lời bình:

Trong bài văn này nhiều lần xuất hiện “tách nước trà xanh ướp bằng đỗ”, đây là loại trà đậm đà hương thơm bản xứ, chứng tỏ đây là một thí sinh tại khu vực thành phố Hồ Châu tỉnh Chiết Giang, chính tách trà xanh ướp đỗ này đã nổi tình quê mặn nồng của thí sinh. Bài văn này ngoài diễn cảm tình quê ra, còn dẫn giải nổi niềm gắn bó với gốc rễ quê hương của ông Lâm Ngữ Đường, nhà văn, nhà giáo dục nổi tiếng Trung Quốc, và người dân Urru sống trên đảo lênh đênh trên mặt nước hồ mêng mông, hơn nữa thí sinh đã trình bày nhận thức một cách triết lý của mình đối với gốc rễ tình quê. Nội dung bài làm phong phú, nghị luận sâu sắc, trữ tình đậm đà, là bài văn nổi bật trong nhiều bài làm của các thí sinh. Ngoài ra, hành văn trôi chảy, có nhiều từ hay ý đẹp, thí sinh đã chú ý kết cấu hư thực, trước sau đối xứng của bài văn. Bài văn hay này được hình thành trong thời gian làm bài thi hạn hẹp quả là không phải dễ dàng.

TÌNH TỬ XUYÊN

Đề bài:

Mời anh/ chị làm văn theo mệnh đề: Quen thuộc. Tự quyết định thể loại, bài làm không được dưới 800 chữ.

Bài làm:

Quen thuộc

Cuộc sống như khuôn mặt của người đẹp vậy, thường cứ là nửa kín nửa hở. Không một ai trên đời này vừa lọt lòng đã quen thuộc với cuộc sống cả. Chúng ta đi trên con đường đời nho nhỏ, đối với muôn thứ vạn vật thì bao giờ cũng trước lạ sau quen. Mọi người thường nói, trăm hay không bằng tay quen, thế nhưng chẳng lẽ chúng ta chỉ có biết nắm lấy những gì đã rất đối quen thuộc, buông bỏ hết thảy những gì mới lạ mà không tiến lên phía trước nữa hay sao?

Đáp án của chúng ta tất nhiên là phủ định rồi, cuộc sống tươi đẹp của chúng ta tất nhiên cần phải có sự mới mẻ, những gì đã quen thuộc chỉ có thể khiến cho cuộc sống trở nên vô vị và đơn điệu. Bởi vậy, chúng ta hãy dứt khoát buông bỏ những thứ gì đã quen thuộc, đón nhận thách thức của những thứ mới mẻ, và đón

nhận cả những gì mới mẻ của chính bản thân mình.

Đối với vận động viên Nga Yelena Isinbayeva, rất có thể là cuộc sống trước đây của chị đã rất đổi quen thuộc. Ngay từ nhỏ, cô gái người Nga này chỉ một lòng muốn đoạt giải vàng. Để thực hiện giấc mơ này của mình, chị luôn luôn kiên trì luyện tập môn thể thao dụng cụ, khi kỹ thuật kỹ xảo của mình đã trở nên rất điêu luyện, thì một hiện thực phũ phàng đã đặt ra trước mắt chị, đó là dáng người chị cao lớn quá, không phù hợp với yêu cầu và điều kiện luyện tập môn thể dục dụng cụ nữa. Thế nhưng chị không chịu từ bỏ lý tưởng của mình, mà từ đó chị đổi vai trò của mình thành vận động viên môn nhảy sào. Thời gian cứ thế trôi đi, hết ngày này sang ngày khác, môn nhảy sào vốn rất xa lạ với chị trước đây nay đã mang lại niềm kiêu hãnh cho chị, thành tích của chị phá kỷ lục thế giới hết lần này đến lần khác, cả thế giới vì thế mà phải sững sốt. Chính chị, đã buông bỏ cuộc sống vốn rất đổi quen thuộc trước đây, chị đã thách thức với chính bản thân mình, cuối cùng đã đi đến thành công.

Lại ví dụ như Tổng thống đương nhiệm Mỹ Obama, trước khi ông giữ chức Tổng thống, chức vị Tổng thống xưa nay của Mỹ đều do người da trắng nắm giữ, còn người da đen, đừng nói là không có bất cứ ai làm Tổng thống, mà chỉ là nghĩ thôi cũng chớ nên nghĩ tới. Việc này đối với người đời mà nói đã quá quen thuộc không cần phải nhắc làm gì rồi. Thế nhưng, anh chàng người da đen trẻ tuổi này lại không

chịu cam lòng trước hiện tượng này. Bằng sự nỗ lực của mình, ông đã thi đỗ vào trường Đại học Colombia danh tiếng và giành được học vị cử nhân tại trường này, từ đó ông ôm ấp lý tưởng và có sự chuẩn bị cho việc tranh cử chức Tổng thống. Cuộc sống bao giờ cũng dành sự ưu ái cho những ai dám đứng trước thách thức, cuối cùng ông đã được toại nguyện, và trở thành vị Tổng thống người da đen duy nhất trong lịch sử nước Mỹ, để phá vỡ hiện trạng xã hội đã quá “quen thuộc”, cuối cùng ông đã đi đến thành công.

Lại như Khổng Tử thời xưa, ban đầu ông chỉ một lòng muốn làm chính trị, thế nhưng lại thường gặp phải nhiều trắc trở, cuối cùng cũng không đi đến thành công. Thế là, Khổng Tử quyết định buông bỏ lý tưởng làm chính trị ban đầu của mình, ông bắt đầu bắt tay vào việc chỉnh lý và thu thập những trang sách cổ nổi tiếng ngày xưa, bản thân ông cũng học được nhiều kiến thức trong đó. Ông trời quả là không phụ lòng của những ai có tinh thần quyết tâm, bởi vì Khổng Tử dứt khoát buông bỏ con đường chính trị trước kia đã quá quen thuộc, lựa chọn con đường văn hoá rộng thênh thang thích hợp với mình. Cuối cùng, Khổng Tử đã trở thành một đời tông sư, trở thành nhà giáo dục, nhà tư tưởng nổi tiếng từ trước đến nay, đã có sự ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc và thậm chí là cả thế giới.

Không một ai trên đời vừa lọt lòng là quen thuộc với cuộc sống. Dần dần rồi chúng ta sẽ quen với những sự

vật ngày một nhiều lên. Lúc này, chỉ bằng hãy buông bỏ những gì đã trở nên rất đỗi quen thuộc, đứng ra đón nhận những thách thức của sự vật mới mẻ, để nhân sinh của mình không bị trôi đi trong những thứ quen thuộc đã trở nên nhạt nhẽo, hãy phác họa nên nhân sinh đầy màu sắc khác thường của mình.

Lời bình:

Bài văn này đã thoát khỏi sự hạn chế của đề bài cho sẵn, thí sinh bắt tay vào việc đặt ý làm bài bằng cách: Nêu ra vấn đề chúng ta nên theo đuổi những gì mà chúng ta cảm thấy còn xa lạ không quen thuộc, đến những nơi xa lạ để phát hiện phong cảnh mới mẻ, để phác họa nên nhân sinh nhiều màu sắc của mình. Quan điểm bài văn mới mẻ, thí sinh đưa ra quan điểm của mình trước rồi làm bài. Đồng thời về mặt sử dụng tài liệu, thí sinh đã lưu ý đến những chi tiết liên quan cổ kim trong ngoài, rất có tính đại diện. Mà đoạn mở đầu cũng làm tăng thêm nhiều màu sắc cho cả bài văn.

THÀNH PHỐ THIÊN TÂN

Đề bài:

Hiện nay, các bạn trẻ sinh ra trong những năm 90 của thế kỷ XX được gọi là thế hệ 9X, đang ngày càng được xã hội quan tâm, có người hết sức khen ngợi họ, có người bày tỏ lo ngại đối với họ, cũng có người cho rằng họ minh chứng tuổi xuân của họ bằng phương thức của mình, v.v... Bất kể thế nào, thế hệ 9X rồi sẽ phải gánh vác trọng trách của xã hội và lịch sử. Mời anh/ chị liên hệ với thực tế của bản thân hoặc của xã hội, làm bài mang đề tài "Tôi nói thế hệ 9X".

Yêu cầu: 1. Tự lựa chọn góc độ, tự đặt tiêu đề. 2. Ngoài thơ ca ra không giới về thể loại. 3. Bài làm phải trên 800 chữ. 4. Trình bày cảm nhận của mình. 5. Không được mô phỏng hoặc sao chép.

Bài làm:

Tôi nói thế hệ 9X

Sau khi cơn gió lốc 8X vừa thổi qua, thì đợt gió mạnh 9X đang đổ bộ. Đây chính là vũ đài của tuổi trẻ, là vũ đài cuồng nhiệt bốc lửa, là thời đại thuộc về thế hệ 9X chúng tôi.

Chúng tôi, những người thuộc thế hệ 9X, cá tính chính là thương hiệu độc đáo của chúng tôi, phóng khoáng là phong thái rất riêng của chúng tôi. An vận trang phục giống người khác, thì quá tầm thường! Nếu suy nghĩ như người khác, thì coi như không nghĩ! Chúng tôi, những người 9X, có tinh thần tích cực sáng tạo, gây dựng chính bản thân mình. Bứt ra khỏi hình ảnh vâng vâng dạ dạ của các bậc đàn anh, đàn chị, hay là thảo luận các chuyện xưa việc nay, trao đổi học thuật với các thầy giáo, cô giáo ngay tại lớp học; Trên sân bóng, nếu ném trúng quả bóng vào rổ được ba điểm thì thế nào cũng nhận được tiếng hò reo của mọi người, thế nào cũng vênh mặt lên một cách đắc ý rồi chạy một vòng sân bóng với vẻ kiêu ngạo. Thế nhưng như vậy có can hệ gì, đây chính là tuổi trẻ, toát ra ánh sáng, chúng tôi tận hưởng tuổi thanh xuân của mình.

Nhiệt tình, yêu nghề chính là tinh thần của những người thuộc thế hệ 9X, chịu thương chịu khó là hình

ảnh của chúng tôi. Trong thời gian Bắc Kinh diễn ra Đại hội Thể thao Olympic năm 2008, cũng chính là cơ hội để chúng tôi ra sức trở tài. Trong thời gian rước đuốc Olympic, những bóng dáng lẫm lẫm chạy cùng để bảo vệ ngọn đuốc, chính là thế hệ 9X; những nụ cười niềm nở, trao đổi và tiếp đón các vị khách nước ngoài bằng ngoại ngữ trôi chảy, đã làm sáng hình ảnh của nước Trung Hoa chính là thế hệ 9X. Chúng tôi, những người thuộc 9X càng mong muốn được giao lưu nhiều với xã hội, càng mong muốn được nhuộm đỏ tháng 8 rực rỡ bằng sức sống dạt dào của mình.

Chúng tôi, những người thuộc thế hệ “9X”, có tình yêu vô hạn đối với xã hội. Sau trận động đất Văn Xuyên, Tứ Xuyên, cả nước đều xót thương. Tuy không có dịp đích thân được đến vùng động đất xa xôi, nhưng ngay trên sân trường, cũng có thể chứng kiến hình ảnh bận rộn của thế hệ 9X. Chúng tôi qua loa phóng thanh của nhà trường, kêu gọi các bạn và các thầy cô giáo của trường dang tay quyên góp, cùng quan tâm tình hình vùng động đất; Chúng tôi căng biểu ngữ, huy động mọi người ngoài xã hội ai ai cũng quyên tiền góp của. Trên khuôn mặt còn non nớt của chúng tôi thắm đượm tình yêu nồng nàn đối với Tổ quốc, đối với nhân dân; Trong tiếng nói đến khàn cả giọng chính là tình yêu của thế hệ 9X đối với xã hội. Chúng tôi lên tiếng bằng hành động thực tế, chúng tôi là một phần của Tổ quốc, chúng tôi yêu đất nước.

Phát huy cá tính, lòng nhiệt tình, tình yêu đất nước,

song chúng tôi đôi khi lại có tính ích kỷ, yếu ớt. Chúng tôi, những người thuộc thế hệ 9X, là thế hệ gia đình một con lớn lên trong sự nuông chiều của cha mẹ, còn yếu ớt hơn cả những cánh hoa trồng trong nhà kính. Trên người chúng tôi tập trung muôn sự chiều chuộng, nhưng lại không chịu chia sẻ cho người khác, tinh thần tập thể yếu, do vậy thường hay làm mất lòng người khác. Chúng tôi không chịu được gió thổi mưa sa, đôi khi xảy ra những vụ học sinh tự tử chỉ vì những việc xô xát vụn vặt, tố chất tâm lý quả là quá yếu ớt, những gốc cây non dại này sau khi được mưa gió gột rửa, liệu sẽ còn bao nhiêu gốc cây có thể trưởng thành lành mạnh? Chúng tôi quá yếu đuối, nhà kính dễ vỡ không thích hợp cho sự trưởng thành của chúng tôi. Chúng tôi cần phải thay đổi!

Thế kỷ XXI là thời đại của 9X, niềm mong ước của cả xã hội chính là trọng trách đặt lên vai chúng tôi. Đúng vậy, lòng nhiệt tình của chúng tôi có tính sáng tạo, có tương lai, song chúng tôi cũng phải công nhận những thứ còn bất cập của mình. Vững bước tiến lên theo nhịp điệu của thời đại, không ngừng cải tiến bản thân, khắc phục khuyết điểm, chúng tôi, thế hệ 9X nhất định sẽ tạo nên những tia sáng rực rỡ nhất, tương lai nằm trong tay chúng tôi !

Tin chắc rằng, đằng sau thế hệ 9X, là một kỷ nguyên mới, là nước Trung Hoa mới đang vùng lên!

Lời bình:

Bài văn này có ba điểm sáng về cách trình bày và về nội dung. Một là, cách trình bày rất kỳ công, hành văn mở đầu đầy nhiệt tình phù hợp với đặc điểm của thế hệ 9X, vận dụng cách trình bày những câu song song tương đối hợp lý; Hai là, đoạn hai xuất hiện hình ảnh độc đáo và chân thật của thế hệ 9X; Ba là, hành văn rất chú ý tăng thứ bậc đoạn, phần cuối kết hợp ý thức sứ mệnh của thế hệ 9X với thời đại, đã thể hiện độ sâu của cả bài văn.

**MỘT SỐ BÀI VĂN
ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA
TRONG KỲ THI
TUYỂN SINH ĐẠI HỌC
NĂM 2010
CỦA TRUNG QUỐC**

THÀNH PHỐ BẮC KINH

Đề bài:

Ngắm vòm trời sao và chắc chắn thiết thực.

Làm bài văn trên 800 chữ, ngoài thơ ca ra, không giới hạn về thể loại.

Thí sinh dựa vào đề bài sẵn có tự đặt tiêu đề:

Thế giới tự nhiên có thể bao dung đất trời non nước, âm nhạc có thể bày tỏ tình thương và căm ghét, cõi lòng con người có thể bao dung hạnh phúc và khổ đau - hết thảy đều được lưu truyền từ ngàn xưa, là chân lý bất di bất dịch. Thế nhưng phải chăng bạn có nghĩ rằng, trên đời này, ngoài bao la rộng lớn bao dung muôn thứ nhỏ bé yếu ớt ra, thì những nhỏ bé yếu ớt cũng có thể bao dung những thứ rộng lớn bao la? Trên giá của một cửa hàng bày bán một loại kẹo rất bình thường gọi là "kẹo ô mai", có lẽ sẽ mang lại sự gợi ý nào đó cho chúng ta.

Bài làm:

Bao dung

Trong một dịp tình cờ, tôi dần dần mới cảm nhận được ra điều này. Khi mua kẹo, tôi thấy trên giá hàng bày đầy những viên kẹo được gói bằng đủ thứ giấy màu lòe loẹt, thật như “hoa hoa công tử”, chúng thu hút ánh mắt của khách hàng qua lại bằng vẻ đẹp của giấy màu đóng gói bên ngoài, trong đầu óc tôi chợt hiện lên câu thơ Đường “Loạn hoa những khiến người mê mắt” của nhà thơ nổi tiếng Bạch Cư Dị, khiến cho lòng tôi cũng như bị đắm chìm trong đó, đang lúc tôi do dự không biết nên chọn mua loại kẹo nào, thì một “thân hình” nhỏ bé bị nhét vào một góc đã thu hút ánh mắt của tôi, đó là thứ giấy đóng gói như chiếc áo màu nâu thẫm giản dị, trên áo in hình hai quả ô mai với đường nét đơn giản nhưng rõ ràng, bên cạnh chỉ in có ba chữ “kẹo ô mai” nhàn nhạt, trông rất quen mắt. Tôi nghĩ thầm: Quên thế nào được hồi nhỏ thường phải tiết kiệm mấy tháng tiền tiêu vặt mới đủ mua mấy viên kẹo ăn cho đỡ thèm. Mười năm đã trôi qua, hôm nay, khi tôi nhìn thấy kẹo ô mai, tôi ngỡ ngàng phát hiện: Giấy đóng gói bên ngoài của kẹo vẫn như trước, không hề có chút thay đổi, nên tôi thoát nhìn liền nhận ra ngay người bạn cũ của mình, còn những loại kẹo khác thì đã thay hình đổi dạng từ lâu, làm tôi không

sao nhận ra được, trong lòng không khỏi bùi ngùi: Thế giới này đơn sơ giản dị bởi vật chất khan hiếm khi hồi tôi còn bé thơ, ngày nay đã trở nên phong phú đa dạng và phức tạp, đã xuất hiện biết bao sự vật mới mẻ, và cũng làm mất đi biết bao thứ đẹp vốn có? Một viên kẹo ô mai bé nhỏ vẫn giữ hình dạng trước kia của mình, ứng phó với sự đòi hỏi thay bằng thái độ ung dung, chúng đã bao dung thế giới ngổn ngang bẽ bộn bằng sự chất phác, mộc mạc của mình.

Hồi còn nhỏ, ăn kẹo chẳng qua chỉ là để giết thời gian, nay tôi đã khôn lớn thành người, khi nếm loại kẹo này, lẽ ra cũng nên có chút suy nghĩ, nhưng thứ hương vị đặc biệt của kẹo ô mai không hề có chút thay đổi: Trong giây phút nếm hương vị của ô mai, chua chua ngòn ngọt, ngòn ngọt chua chua, hai thứ vị đó như một đôi tình nhân, anh không nhiều, em không ít, hai bên giữ mức vừa phải, cứ như giữ gìn nhiệt độ vừa phải của tình yêu. Hương vị của nó vừa thanh đạm lại vừa đậm đà. Chính vì vậy đã khiến tôi nghĩ đến đặc điểm của hai miền Nam Bắc Trung Quốc. Khí hậu miền Bắc Trung Quốc “cứng” hơn so với miền Nam, trải qua băng tuyết gió mưa, đức tính của người miền Bắc hào phóng và cởi mở hơn; còn người miền Nam thì dịu dàng mềm mại hơn, khí hậu mưa thuận gió hòa khiến cho tính cách người miền Nam mang vẻ đẹp mềm mại hơn. Nếu như đem ví Trung Quốc là một gốc cây cao lớn, thì người miền Bắc là những cành cây thô, còn người miền Nam chính là những

chiếc lá cây mềm mại rậm rạp và hoa nở đầu cành.

Sự kết hợp hoàn mỹ của cành cây và hoa lá, làm cho gốc cây tràn đầy sức sống. Những viên kẹo ô mai trước mắt bao dung vẻ tuyệt vời nhất của cả hai phong cách nói trên, để lại trong tôi - một người sinh ra và lớn lên ở miền Bắc một ý vị đặc biệt.

Bất kể bạn có thích tìm hiểu kẹo ô mai kia hay không, chúng cũng đều đang chờ bạn đến nếm thử và ngậm vào miệng bằng tâm trạng bình thản. Kẹo ô mai, bao dung hết thảy mọi thái độ đối với chúng.

Đôi khi suy ngẫm, từ trước đến nay, trong quá trình phát triển, có biết bao thứ cần được bao dung. Con người thời đại hiện nay ngày nào cũng đầu tắt mặt tối, bận bịu với trăm công nghìn việc, khó có được giây phút thanh thoi để ngồi suy ngẫm và tĩnh ngộ, chỉ bằng chúng ta hãy tranh thủ một chút thời gian, nếm thử chiếc kẹo ô mai, biết đâu sẽ có được thu hoạch gì đó ngoài tưởng tượng của mình.

Lời bình:

Đề bài văn này là lấy từ câu thơ “Ngắm bầu trời sao” của Thủ tướng Ôn Gia Bảo.

Qua phản ánh, phần lớn thí sinh đều viết mối quan hệ giữa lý tưởng và hiện thực.

Điểm sáng của bài văn này là: Theo tư duy thông thường của mọi người thì “bao dung” là chỉ sự bao dung của lớn đối với nhỏ, của dày đối với mỏng, song thí sinh bài văn này đã có cách hiểu và nhìn nhận của mình hoàn toàn khác đối với hai chữ “bao dung” thông thường, mà đó là sự “bao dung” của nhỏ đối với lớn, sự “bao dung” của yên tĩnh đối với sôi động, của trầm mặc đối với huyên náo, đây là sáng kiến rất độc đáo của thí sinh, đã phá vỡ tư duy bình thường, xem như dễ dàng nhưng muốn diễn đạt cho tốt bài văn lại không phải là dễ. Thí sinh thông qua viên kẹo ô mai nho nhỏ bình thường, đã phản ánh sự biến thiên của thời đại, liên tưởng đến tính cách phong phú khác nhau của con người, do vậy mà khiến độc giả không khỏi phải nghiền ngẫm suy nghĩ.

TÌNH PHÚC KIẾN

Đề bài:

Đọc tài liệu sau đây rồi làm bài:

Hai anh em Jacob Grimm và Wilhelm Grimm ngay từ nhỏ đã thích đọc truyện dân gian Đức, hai anh em đều cho rằng truyền thuyết dân gian thường có mối liên quan với lịch sử, thế là hai anh em tiến hành nghiên cứu và chỉnh lý truyện dân gian thành một tập tài liệu rất dày, thế nhưng sau khi sưu tập nhiều câu chuyện truyền thuyết xong lại không tìm thấy mối quan hệ chính xác của chúng, thế là đành phải bỏ dở, để sang một bên. Có người bạn đến nhà chơi phát hiện tập tài liệu chuyện dân gian của hai anh em Grimm, liền cung cấp tập tài liệu này cho một nhà xuất bản. Sau khi những câu chuyện dân gian ra mắt bạn đọc, liền tái bản nhiều lần và truyền đi khắp các nơi trên thế giới, trở thành cuốn "Truyện cổ Grim" kinh điển nổi tiếng.

Căn cứ tài liệu cho sẵn trên đây, làm bài văn mang chủ đề "Truyện cổ Grim" trên 800 chữ, ngoài thơ ca ra, không giới hạn về thể loại.

Bài làm:

Đứng đúng trên vũ đài của nhân sinh

Câu chuyện đẹp đẽ, khi gặp phải sự tìm tòi suy ngẫm về “lịch sử phát triển của nhân loại”, thì nó chỉ có thể nằm trên giá sách chờ đợi một lớp bụi phủ lên. Nhưng khi nó đứng trước thế giới với tư thế của chuyện cổ tích, thì nó liền trở thành quê hương xứ sở trong lòng của muôn vàn thiếu nhi trên thế giới, trở thành công xưởng kỳ diệu tạo nên những giấc mơ. Cuộc sống cũng như cuốn truyện cổ tích rất dễ bị mai một: Đứng đúng vị trí trên vũ đài, thì sẽ tạo nên thành công.

Khi vô số ánh mắt ngưỡng mộ hướng về người đoạt Giải thưởng Nobel Văn học Murakami Haruki, thì không ai có thể nghĩ rằng, trước kia ông từng cùng vợ mình kinh doanh một cửa hàng nhỏ, suốt ngày phải phiên muộn với những việc vụn vặt tương cà mắm muối. Một cây bút có thể khắc họa non sông, có thể mô tả nhân sinh, làm sao có thể hao tốn mực nghiên đến khô cạn trong trần gian phàm tục? Thế là ông quyết định cùng cả nhà dọn về quê ở, sống trong cảnh thanh vắng yên tĩnh. Cuối cùng, ông trở thành một nhà văn

thuần túy nhất, ông đã tìm được vũ đài văn học thực thụ thuộc về mình, ông đã tạo cho mình thành công rực rỡ nhất. Sự lựa chọn của cuộc đời thường được đưa ra trong nháy mắt, từ đó xoay chuyển cuộc đời, hướng ra phía trước tràn ngập ánh sáng, và cứ thế mà dũng cảm tiến tới.

Khi vô số tiếng vỗ tay vang lên khắp trường đua, thì nữ hoàng môn chổng sào Nga Yelena Isinbayeva, một lần nữa nở nụ cười duyên dáng tươi xinh trước thành công rực rỡ, khi chị nở nụ cười đẹp như bông hoa hồng, thì ai có thể biết được rằng chị từng phải đối mặt với trường đua của môn thể thao dụng cụ. Chị từng âm thầm phiến muộn, do thân hình chị cao nhanh một cách đột ngột, chị đành phải chia tay với môn thể thao dụng cụ. Và chị đã lựa chọn một lĩnh vực càng phù hợp với điều kiện của mình, từ đó, một cây sào, một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời, đã biến thành một câu chuyện cổ tích trong thế giới thể thao, cùng với tên tuổi của chị, môn nhảy sào đã đu lên tận đỉnh cao của nhân sinh xán lạn. Vũ đài đó, đã mang lại cho chị không chỉ là danh lợi, mà còn là niềm hân hoan tột độ đến từ sự tuyệt đối của sinh mệnh.

Khi mọi người nhắm mắt lại nghe giọng hát của Bell Cannon như thứ âm thanh của thiên nhiên vọng đến, phải chăng sẽ có một tiếng gọi nhắc nhở bạn rằng: Ông ấy từng lăn lộn trên vũ đài chính trị. Khi ông giữ chức Bộ trưởng Bộ Văn hóa Braxin, ông phải đọc diễn thuyết suốt ngày suốt đêm, đến nỗi khô

miệng khàn giọng, khi cổ họng cảm thấy khó chịu, ông Bell Cannon ngồi yên lặng ở một góc nào đó, ông mong chờ có thể thay đổi, ông muốn làm công việc thú vị nào đó phù hợp với mình. Cuối cùng, trên vũ đài chính trị vắng bóng một chính khách không khôn khéo nói cho lắm, và trong làng ca nhạc lại có thêm một giọng ca khiến lòng người rạo rực. Đúng vậy, ông đã đứng đúng trên vũ đài phù hợp với mình, trước micro, ông đã cất giọng ca vang nốt nhạc mạnh nhất của nhân sinh, sự lựa chọn như vậy càng khiến lòng người xúc động hơn nhiều so với các cuộc diễn thuyết phải trải qua vô số trình tự phiên hà.

Trên thực tế, chúng ta ai nấy cũng đều là vai chính của nhân sinh, nhưng nhiều người đứng sai vũ đài, mới khiến cho cuộc đời ngắn ngủi và quý giá lãng phí trong những vai phụ không lối thoát. Người bạn thông minh ơi, trên đời này có rất nhiều vũ đài, chính sự lựa chọn bất tận này, mới tạo nên cơ hội cho bạn thu được thành tựu. Chúng ta hãy mở to đôi mắt đầy trí tuệ, tìm kiếm một khoảnh đất trời tươi đẹp, toát ra năng lượng của sinh mệnh, để hoàn thành việc gọt giũa một phiến đá bình thường không ai để ý rồi trở mình biến thành viên ngọc quý giá mà ai nấy cũng đều thèm muốn và ca ngợi.

Đứng trước vũ đài của nhân sinh, tạo nên huy hoàng của nhân sinh, bạn cảm thấy như thế nào?

Lời bình:

Đặc điểm bài văn này là kết cấu theo thể loại văn nghị luận, ngôn ngữ của tản văn.

Luận điểm được nêu ra một cách rõ ràng ở phần cuối đoạn một: “Đứng đúng vũ đài, tạo nên thành công”. Phần giữa của ba đoạn lần lượt đưa ra luận chứng, đều dẫn bằng giới từ tân ngữ “Khi...”, kết hợp câu văn thuật lại và nghị luận, hình thức các câu văn đa dạng và linh hoạt, qua đó đã tránh khỏi sự cứng nhắc của văn nghị luận. Trong đoạn 4, đặt bút từ phản diện, rồi chuyển sang nghị luận chính diện, đối chiếu nhau, làm nổi bật luận điểm. Phần kết bằng câu “Bạn cảm thấy như thế nào” áp dụng xưng hô theo ngôi thứ hai, cũng được coi là sự thử nghiệm trong bài văn.

TÌNH GIANG TÔ

Đề bài:

Màu xanh, dạt dào sức sống, mát mắt vui lòng.

Màu xanh, gắn bó chặt chẽ với sự sống với sinh thái. Hôm nay, màu xanh đã trở thành quan niệm mới mẻ, có mối quan hệ khăng khít đối với mỗi chúng ta.

Làm bài văn với nhan đề “Cuộc sống màu xanh” trên 800 chữ.

Yêu cầu: Tự lựa chọn góc độ, tự lập dàn ý, ngoài thơ ca ra không giới hạn về thể loại.

Bài làm:

Cuộc sống màu xanh

Mấy năm qua, nào là “quan niệm màu xanh”, nào là “cuộc sống các-bon thấp”, xuất hiện tại khắp mọi nơi. Ban lãnh đạo thành phố A, thuận theo trào lưu của thời đại, căn cứ đặc điểm của thành phố mình, quyết định phát triển kinh tế xanh, kiến tạo cuộc sống màu xanh...

Do thành phố A dựa vào núi, trong địa phận có hồ nước, có nguồn động vật hoang dã dồi dào, Thành ủy thành phố A quyết định, sẽ do Cục Bảo vệ môi trường dẫn đầu, xây dựng Khu bảo tồn động vật hoang dã ở ven hồ.

Hiệu suất làm việc của Ban lãnh đạo thành phố A rất cao, không bao lâu “Khu bảo tồn động vật hoang dã thành phố A” chính thức được khởi công xây dựng.

Hôm tổ chức lễ khởi công, hầu như các vị lãnh đạo của thành phố A đều có mặt đông đủ tại hiện trường, quang cảnh thật là náo nhiệt. Không ngờ hiện trường khởi công làm kinh hãi một con vẹt trời đang đậu ngay gần đó, vẹt trời sợ hốt hoảng bay lung tung để tìm lối thoát nhưng lại đâm vào tấm bia dựng gần đó, cánh của nó bị thương, nó vỗ vỗ cánh rồi rơi xuống

mặt hồ, cảnh tượng này đã lọt vào ống kính của một phóng viên của tờ báo *Buổi chiều* có ảnh hưởng nhất ở địa phương này, thế là tin này liền được đăng ngay lên báo.

Hôm sau, ông Lưu, Cục trưởng Cục Bảo vệ môi trường đọc báo, phát hiện ra tin này, liền gọi ngay thư ký Tiểu Vương đến hỏi: “Tại hiện trường quan trọng như vậy, tại khu vực quan trọng như vậy, tại sao lại để xuất hiện vụ việc như thế này? Mau cử người đi cứu con vịt trời này đi”. Ngay lập tức, thư ký Vương dẫn mấy người cùng đi, họ may mắn tìm được con vịt trời đang hấp hối, liền tổ chức bác sĩ thú y đến cứu vịt trời. Vết thương của vịt trời được băng bó cẩn thận. Qua giám định của chuyên gia, con vịt trời này chỉ cần được chăm sóc thích đáng, không tới một tháng là nó có thể bay được như thường.

Cục trưởng Lưu nghe vậy rất đổi vui mừng, ngày nào cũng hỏi thư ký Vương về tình hình của vịt trời, ngoài ra còn đích thân đi thăm chú vịt trời bị thương này.

Thời gian thấm thoắt, không bao lâu vết thương của chú vịt trời khỏi hẳn. Hôm thả vịt trời, Cục trưởng Lưu lại đích thân đến hiện trường. Mọi người đề cử Cục trưởng Lưu là nhân vật chính thả vịt, lại còn mời phóng viên một số cơ quan báo chí đến đưa tin, đặc biệt là mời phóng viên của tờ báo *Buổi chiều* hôm đó đã chụp ảnh và đưa tin vịt trời bị thương.

Hôm sau, Cục trưởng Lưu trở thành nhân vật xuất hiện trên trang nhất của các tờ báo, đầu đề bản tin nào là *"Mẫu mực bảo vệ động vật"*, nào là *"Vị lãnh đạo giàu tình thương"*, các phóng viên cứ như vậy mà gán đủ thứ danh dự lên mình Cục trưởng Lưu. Lãnh đạo thành phố gọi điện thoại đến, khen ông là hình ảnh mẫu mực về đời sống xanh cho nhân dân thành phố, và cho biết sẽ tuyên dương ông tại hội nghị tổng kết cuối năm...

Cục trưởng Lưu rất đổi vui mừng, cảm thấy năm nay thế nào cũng có hy vọng được thăng chức, nên quyết định chúc mừng trước đã. Thế là sau khi tan tầm về nhà, ông liền mời người nhà đến một nhà hàng cao cấp nhất thành phố để ăn tiệc chúc mừng.

Khi gọi thức ăn, Cục trưởng Lưu bảo người nhà cùng chọn món, cuối cùng Cục trưởng Lưu nhận thực đơn từ tay nhân viên nhà hàng, đắn đo suy nghĩ một lát, ông liền gọi món ăn đặc sắc nhất của nhà hàng là *"Vịt trời hấp"*...

Lời bình:

Đây là một câu chuyện ngắn rất tinh tế. Đề tài câu chuyện có tính hiện thực cao, rất phù hợp với đề bài đã cho. Những tình tiết câu chuyện như vịt trời va vào tấm biển bị thương, được đưa đi cứu chữa kịp thời, rồi được thả bay tự do, vừa có tình tiết ngẫu nhiên lại hợp tình hợp lý, khiến hình tượng của nhân vật chính trong chuyện là một con người “mẫu mực bảo vệ động vật” là điều rất đương nhiên. Nhưng trong phần kết của câu chuyện, món “vịt trời hấp” đã bộc lộ hết bộ mặt thật của vị Cục trưởng này, khiến mọi người phải kinh ngạc, gây sự bất ngờ không ai lường trước được, khiến độc giả không khỏi rùng mình.

Bài văn này rất giống phong cách sáng tác của O. Henry, nhà văn hiện thực nổi tiếng Mỹ.

THÀNH PHỐ THIÊN TÂN

Đề bài:

Mời anh/chị đọc đoạn văn sau đây rồi làm bài theo yêu cầu:

Thế giới như màu sắc rực rỡ trong nét bút vẽ, thế giới như những nốt nhạc nháy nhót trên dây đàn; thế giới tiến bộ bởi có sự đổi mới, thế giới ấm áp bởi sự hài hòa; thế giới có thể tồn tại trong trang web thân kỳ và hư vô, thế giới có thể diễn giải nhân sinh bình thường và chân thật; thế giới nói ra rất lớn, thế giới kỳ thực lại rất nhỏ ...

Mỗi người đều có thế giới của riêng mình, mỗi người chúng ta đều sống trong thế giới này. Mời anh/ chị kết hợp với trải nghiệm và cảm nhận của mình, làm văn với đầu đề “Thế giới trong cuộc sống của tôi”.

Yêu cầu:

1. Tự lựa chọn góc độ, tự đặt mệnh đề.
2. Ngoài thơ ca, không giới hạn về thể loại .
3. Bài làm phải trên 800 chữ.
4. Trình bày cảm nhận chân thật của mình.
5. Không được rập khuôn, không được sao chép.

Bài làm:

Sống trong thế giới thanh nhã

Màn sương mỏng như lụa như tơ đang bay lượn nháy múa, yên lặng thanh bình; khuôn viên vắng vẻ khác thường, như có mùi hương hoa thoang thoảng, nhưng lại không thấy khóm hoa nở rộ nào cả.

Tôi sống trong thế giới tràn đầy ý thơ ý văn, có hương vị của văn cổ nho nhã, thường có tư duy đầy giả tưởng kỳ diệu. Bất kể là văn ngôn thơ từ đầy ngụ ý sâu xa, hay là tản văn và tiểu thuyết kinh điển mượt mà, hay là tình tiết của những câu chuyện rung động lòng người, khiến cho tôi, một thiếu niên yêu chuộng văn học đã lĩnh hội được một số ý nghĩa của cuộc sống.

Chợt có làn gió thổi qua, thoang thoảng đưa hương, đó là hương thơm của hoa quế. Thích làn gió nhẹ nhẹ, mến làn gió êm êm, yêu làn gió thanh nhã. Tuy người xưa từng nói, gió mạnh lay động bể phù dung, hình như đã gán cho ngọn gió một số tội lỗi gì đó, thế nhưng tôi vẫn thích cầm cốc nước uống, đứng chần chừ ở ngay chỗ này, vuốt ve nhẹ nhẹ làn gió thổi qua, lắng lẽ lắng nghe lời ngon tiếng ngọt của gió, rồi bỗng dừng chân lại, ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, để cảm nhận nó bằng cõi lòng mình. Thỉnh thoảng nâng cốc nước lên, nhấp một ngụm nước như ngụm rượu

nồng, nhưng lại không phải rượu nồng. Gió thường cứ khơi dậy những cảm động khó tả, hình như thế giới này đang vẫy gọi tôi, cho tôi một cuộc sống thanh tịnh đẹp đẽ, cho tôi một môi trường trong sạch thông thoáng.

Gió vốn không có màu sắc, nhưng nó có thể nhuộm cho mùa xuân xanh tươi, gió vốn không có hương vị, nhưng nó có thể đưa hương thơm cho hoa tươi. Theo làn gió bay đi, theo gió bay trở lại, cảm nhận không khí của gió, lắng nghe âm thanh của gió thổi.

Đặt mình trong khuôn viên thanh tịnh, tôi không thể hiểu hết được thế giới thần kỳ này, tôi cũng không đích thân cảm nhận được thế giới rộng lớn bao la này, thế nhưng tôi có thể thuộc lòng một số thơ và từ. Nhà thơ lớn Lý Bạch thời nhà Đường hướng dẫn tôi chứng kiến cảnh hùng vĩ của:

*Núi cao ngất sát trời quá thế
Xác thông khô vắt trên sườn cao.*

Đỗ Phủ cùng tôi leo lên đỉnh núi cao chót vót, mới biết rằng:

*Chỉ khi lên tận đỉnh
Vọng xuống đám núi xanh.*

Tô Thức cùng tôi chèo thuyền dạo quanh Xích Bích, mới chứng kiến cảnh “*Trường Giang chảy về phía đông, sóng nước cuộn cuộn, cuốn theo đất cát, nhân vật phong lưu ngàn thừa*” .

Lý Dục tâm sự với tôi chuyện riêng tư:
*Nước chảy hoa trôi xuân bất nẻo
Thiên đường trần gian.*

Văn học đã dẫn dắt cho thế giới này đẹp để biết nhường nào.

“Tung... tung...”, bỗng nghe thấy tiếng nhạc đàn cổ du dương. Đưa mắt dõi theo, lan can bằng trúc xanh, rèm cửa buông xuống nhẹ nhẹ, làn khói tỏa lên nhẹ nhẹ từ lư hương bốc lên, hương thơm đến mát lòng hả dạ. Chiếc bàn bằng trúc màu xanh, trên đặt một cây đàn cổ. Tiếng đàn phát ra tiếng róc rách, như dòng suối nhỏ chảy len lỏi ra khỏi khe núi cao, nước trong thấy tận đáy, sóng nước sáng trong, những hòn đá cuội tỏa ra ánh sáng lấp lánh từ dưới đáy dòng suối, hình như mỗi hòn đá cuội cũng có niềm vui nho nhỏ, cũng có nỗi buồn man mác.

Dư âm lượn trên xà nhà, ba ngày không dứt âm thanh, chăm chú lắng nghe, cho ta một cảm giác đây là thứ âm thanh vọng ra từ nơi sâu thẳm thẳm, tất cả những thứ tiếng ồn ào đều như đã lắng yên xuống hết, chỉ có thứ âm thanh như trên không trung vọng xuống, mới gây cho ta có cảm giác say đắm trong giai điệu mỹ miều này, “say khướt không nhớ lối trở về”, thật như gió xuân “lại nhuộm xanh biếc bờ Giang Nam”, âm thầm lặng lẽ như những hạt mưa xuân “đêm về nhập theo gió”, êm tiếng mát cho đời, lại càng như vầng trăng “chiếu sáng xuyên giữa cảnh

thông", thanh vắng sáng trong, khiến ta tuy ở trần gian, nhưng lại có thứ cảm giác như vầng trăng sáng treo lơ lửng, gió nhẹ thổi man mác.

Sống trong thế giới thanh nhã như vậy, thì chẳng cần phải mê mẩn một quang cảnh hương đồng gió nội của Đào Uyên Minh nữa, nghĩ đến nơi đây, có thể hứng làn gió hương hoa tràn trề, ngâm nga những bài thơ, bài từ kinh điển, có thể nghe tiếng đàn du dương, cuộc sống tươi đẹp biết bao, cuộc đời vì thế mà trở nên thấy vui vẻ.

Lời bình:

Một bài văn xuất sắc, ngoài lập ý ở góc độ cao, tài liệu điển hình ra, việc sử dụng ngôn ngữ cũng rất quan trọng. Nếu như, lập ý là xương cốt của bài văn, thì tài liệu chính là máu thịt, vậy thì, ngôn ngữ chính là đôi mắt sáng đầy sức sống của cả bài văn. Ngôn ngữ của bài văn này có thể được khẳng định, là bài văn mẫu mực về vận dụng ngôn ngữ. Một là, ngôn ngữ đầy ý thơ. “Màn sương mỏng như lụa như tơ đang bay lượn nháy múa, yên lặng thanh bình; khuôn viên vắng vẻ khác thường, như có mùi hương hoa thoang thoảng, nhưng lại không thấy khóm hoa nở rộ nào cả”. Ngôn ngữ như ý thơ đưa chúng ta đến với môi trường trong sạch, yên ắng, khiến ta dễ liên tưởng. Hai là, thơ và danh ngôn hễ cần là có ngay. Ví dụ như trong đoạn 5, thí sinh đã dẫn những câu thơ câu văn của các nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc như Lý Bạch, Đỗ Phủ, Tô Thức và Lý Dục, chứng tỏ thí sinh này đã dày công tu dưỡng về văn học. Ba là, sử dụng nhiều câu đối ngẫu và câu song song, tình cảm chan chứa, truyền cảm mạnh mẽ đến người đọc. Sống trong thế giới thanh nhã có thể hường làn gió ngát hương, ngâm thơ đọc văn, nghe tiếng nhạc du dương. Đây là thế giới tuyệt đẹp, và cũng là niềm vui của nhân sinh. Do vậy, đây quả là một bài văn xuất sắc.

TÌNH TỬ XUYÊN

Đề bài:

Tài liệu cho sẵn: Những điểm chấm của hình học chỉ có vị trí không có độ dài, không có chiều rộng, không có chiều cao, nhưng vô số dấu chấm như vậy mới tạo nên vô số đường dây, vô số diện tích, vô số lập thể...

Mời anh/ chị căn cứ theo yêu cầu đề bài, mở rộng liên tưởng, tự đặt tiêu đề, trù thơ ca, làm bài văn trên 800 chữ.

Bài làm:

Cội nguồn

Một sự tình cờ, cách đây 60 triệu năm, sự sống đã bị lùi lại trong mông muội nguyên sơ; vào mùa hè nóng nực cách đây 6.000 năm, loài người mới bắt đầu có nền văn minh ban đầu. Bản thân tôi của ngày hôm nay, có lẽ đắm mình trong nền văn minh đô thị rượu đỏ đèn xanh, nhưng trong lòng lại phóng nước đại theo ngựa sắt đáo vàng của thời viễn cổ. Trong giấc mơ của tôi, hết thảy mọi thứ chẳng qua chỉ là một dòng ký ức dài dằng dặc mà thôi.

Cá bơi ngược dòng, chúng dốc hết sức để bơi về nơi sinh sôi nảy nở của mình, đó chẳng qua chỉ là một lần về với cội nguồn của sự sống mà thôi; chim muông một mình bay xuyên qua thung lũng, chẳng qua chỉ vì sự giao phối một lần như con thiêu thân mà thôi, đó cũng là cội nguồn của sự sống; con hổ cái như câu “hổ dữ không ăn thịt con” đã không tiếc bị đổ máu chảy thành sông chỉ vì bảo vệ con cái mình, đây càng là cội nguồn của sự sống; nhưng đối với mỗi người chúng ta, cũng dưới sự tranh đấu quyết liệt của những “con nòng nọc”, mới có thể nhen lên đốm lửa sự sống nguyên sơ của mình.

Sự sống, vốn là những dấu chấm độc lập, rồi nương

tựa vào nhau mà hình thành đường dây, tạo nên một diện tuyệt vời.

Thuyết vĩnh hằng của nhà triết học cổ Hy Lạp nổi tiếng Platon (khoảng 427-347 TCN), đi hết trọn cả cuộc đời của chúng ta cũng không thể có được trần gian thiên đàng; chủ nghĩa không tưởng của Saint Simon (1760-1825), nhà xã hội học không tưởng Pháp, càng là sự thống nhất đối lập giữa hiện thực trong lý tưởng và lý tưởng trong hiện thực... Các đại gia triết học này, đã hiến dâng trọn cuộc đời mình một cách không nuối tiếc, không ân hận bằng sự kiên trì và mộng tưởng của mình, hóa thân thành những cột mốc lộ trình trên con đường trưởng thành của chúng ta, dẫn chúng ta đi lên con đường rộng thênh thang giải phóng tinh thần.

Các nhà hiền triết, vốn chỉ là những dấu chấm độc lập, trong quá trình dựa vào nhau đã nối liền thành đường dây, tạo thành diện tuyệt vời.

Trong trận thiên tai băng tuyết năm 2006, là bước ngoặt giữa vơ vét và bỏ ra; trong trận thảm họa động đất mạnh Văn Xuyen, Tứ Xuyen năm 2008, là bước ngoặt giữa cảm thông và hiến dâng... những dấu chấm tươi sống này, từ nụ cười trên những gương mặt sống động, từ đằng sau những giọt nước mắt bi thương, từ những đường dây cắt ngang giữa tham vọng và an toàn, từ những nét biểu lộ trên các gương mặt khác nhau... đã cho chúng ta biết sự chân thật của con người, sự chân thật của nhân tính, sự chân thật

của nhân sinh, sự chân thật của thế giới loài người.

Yêu và được yêu, vốn là những dấu chấm độc lập, đã nối liền thành đường dây trong sự quan tâm lẫn nhau, tạo thành diện tuyệt vời.

Sự sống, triết lý, yêu mến, chúng dường như là ba dấu chấm tốt đẹp nhất, sống chết nương tựa vào nhau, mãi mãi chung lưng đấu cật trong mưa gió. Chính những dấu chấm đó đã mở ra cho chúng ta những thế giới tươi đẹp, những diện ngũ sắc rực rỡ. Bên trên là bức tranh “Thanh Minh thượng hà đồ”, nhưng phía dưới là mỗi giai đoạn sự sống của chúng ta, và mỗi nhân sinh của chúng ta...

Lời bình:

Thí sinh đã thoát khỏi cách thức cho sẵn, lấy cá thể riêng biệt để làm dấu chấm trong khi làm bài, lấy sự sống, triết lý và yêu mến lần lượt làm một dấu chấm, giải thích đường dây và diện tuyệt vời do dấu chấm tạo nên, đặc biệt là suy ra ba luận điểm riêng, khiến người đọc cảm thấy mới mẻ. Lập ý của cả bài văn cao xa, rộng thoáng và có bề dày. Nội dung bài văn phong phú, kết cấu rõ ràng, dòng văn trôi chảy và có độ giãn mạnh. Thí sinh đã chọn nhiều tài liệu để minh chứng cho ba luận điểm, qua dẫn chứng của tài liệu có thể thấy thí sinh có tầm nhìn văn hóa và vốn nhân văn rất tốt, đồng thời cũng có thể thấy thí sinh đã nắm chắc nhịp đập của thời đại.

Đây là bài văn hay hiếm có trong trường thi đại học.

TỈNH QUẢNG ĐÔNG

Đề bài:

Tài liệu cho sẵn:

Tôi và bạn là láng giềng, dựa dẫm vào nhau. Cái từ “bạn” có thể là có hình, cũng có thể là vô hình; “láng giềng” là không thể tránh được, nhưng lại có thể lựa chọn.

Mời anh/ chị căn cứ trải nghiệm và cảm nhận của mình đối với cuộc sống, làm bài văn mang tiêu đề “Làm láng giềng với bạn”, tự quyết định thể loại, bài làm trên 800 chữ.

Bài làm:

Làm láng giềng với bạn

Bạn, là người ngồi cùng bàn với tôi, là người bạn học thân nhất của tôi.

Trước đây, tôi chưa bao giờ cảm thấy giữa chúng mình có chỗ nào khác nhau cả.

Chúng mình cùng sống tại một đô thị phồn hoa với muôn vàn nhà cao tầng mọc lên san sát, cùng đợi xe công cộng ở bến xe, cùng ra sức chạy trên sân cỏ, cùng nghe tiếng reo hò của các bạn nữ trong đội cổ động; cùng tranh luận trận thi đấu bóng đá giữa đội Barcelona và đội Inter Milan; cùng nghiên cứu phương pháp lập trình máy vi tính; cùng hẹn nhau đi đăng ký thi vào chuyên ngành Tin học trường Đại học Thâm Quyển, cùng nuôi mộng tưởng sẽ có ngày chúng mình cùng khai thác trang web có sức ảnh hưởng như trang youtube của Mỹ có thể niêm yết cổ phiếu trên sàn Nasdaq.

Bạn có dáng người cao to vạm vỡ, nét mặt bạn khôi ngô tuấn tú, các cô nữ sinh cùng lớp ngấm đật cho bạn cái tên là “tiểu Takashi Kashiwabara” (Takashi Kashiwabara là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng Nhật Bản), còn tôi chỉ được các bạn nữ đặt cho cái biệt hiệu là

“Hứa Tam Đa” (một nhân vật trong bộ phim cùng tên vừa đen vừa lùn), thú thực, trong lòng tôi quả là có chút ghen tị với bạn. Thành tích học tập của bạn tuy không phải xuất sắc nhất trong lớp, song bạn là thành viên xuất sắc nhất trong đội bóng đá, huấn luyện viên thường xuyên lấy bạn ra làm gương để phê bình các đội viên khác, thầy nói tiếng phổ thông nhưng lại pha giọng địa phương: “Muốn tham gia thi đấu bóng đá, trước hết thành tích học tập phải tốt, sau khi thi đỗ lên đại học, sẽ có nhiều dịp để tham gia thi đấu”. Nói xong bao giờ thầy cũng phải cho thêm một câu rằng: “Các cậu phải noi gương cái cậu nào nào đấy, đá bóng và học tập đều tốt cả.”

Tôi không bao giờ quên rằng, năm ngoái có một việc làm tôi phiền lòng, bởi tôi không may bị mắc bệnh tiểu cầu, bạn đã xin phép đưa tôi đến Ngoại khoa sỏi Bệnh viện Hữu nghị Thâm Quyển khám bệnh. Lúc đó, đúng vào giờ toán đang dạy phần số phức, đây là phần quan trọng và là phần khó nằm trong đề cương đợt thi cuối học kỳ. Hàng ngày mỗi khi tan học, bạn lại đến bệnh viện thăm tôi, đưa cho tôi mượn quyển vở ghi trên lớp của bạn, lần đầu tiên giờ vở ghi chép của bạn ra, tôi hết sức cảm động, vì chưa bao giờ tôi thấy bạn ghi chép cẩn thận và đầy đủ như vậy, hầu như bạn ghi hết thấy từng câu, từng chữ thầy giảng trên lớp...

Cho đến trước một tháng bước vào mùa thi căng thẳng nhất, bạn bỗng nói cho tôi biết rằng phải trở về

quê tỉnh An Huy. Theo quy định, các thí sinh tham gia thi tuyển đại học phải trở về nơi hộ khẩu trường trú của mình để dự thi, bạn bảo rằng thôi không đăng ký thi vào trường Đại học Thâm Quyển nữa, bởi vì tỉ lệ tuyển sinh vào trường Đại học Thâm Quyển ở quê bạn rất thấp, số học sinh trúng tuyển sẽ rất ít, ngoài ra, môi trường học tập tại tỉnh An Huy, cũng như việc sử dụng giáo trình giảng dạy ở đó cũng khác xa so với ở Thâm Quyển, vì vậy mà qua nhiều lần do dự, bạn vẫn đành phải quyết định rời khỏi Thâm Quyển trở về quê.

Hôm nay, chúng mình bước vào trường thi cùng một thời gian, cùng viết đáp án lên bài thi cho tương lai mình, điều khác ở chỗ là, tôi ở Thâm Quyển, còn bạn lại đang có mặt trên quê hương nơi đất khách của mình.

Tôi biết rằng, ở thành phố Thâm Quyển có nhiều thí sinh cũng ở trong trường hợp như bạn, cha mẹ của các bạn ấy cũng như tất cả người dân gốc Thâm Quyển, đều thúc đẩy cho thành phố này phát triển bằng mồ hôi lao động của mình, họ đều mang trong mình niềm tin và mộng tưởng đối với thành phố này, mọi người láng giềng gần gũi với nhau, dựa dẫm lẫn nhau. Thế nhưng họ phải gánh vác nặng nề hơn nhiều so với người dân bản xứ như chúng tôi, họ không muốn chút nào, nhưng con em họ buộc phải trở thành “người tuyển sinh nhập cư”, và vì việc học mà đành phải từ bỏ ngôi trường mà họ tâm đắc, khiến niềm tin và hy vọng của họ ngày một bị trượt đi xa hơn.

Xin chúc phúc cậu, người bạn của của tôi, chúc phúc những người bạn láng giềng xung quanh chúng tôi, những người nông dân làm công và cả con em của họ.

Lời bình:

Một: Đây là bài văn diễn cảm cuộc sống bằng trái tim mình, là cảm xúc chân thật toát ra từ đáy lòng, thí sinh đã quan sát cuộc sống từ nhiều góc độ, rồi tô lên màu sắc, hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của đề văn;

Hai: Ngôn ngữ bài văn sinh động, câu văn trôi chảy không có mâu thuẫn trước sau, không ra vẻ ta đây trầm lắng, bài văn đã có phần đệm trước, cho người đọc suy tưởng, có bước ngoặt, có thăng hoa, phần cuối bình luận cho đề bài, câu văn sinh động, có nhiều điểm sáng;

Ba: Tư duy bài văn độc đáo, logic chặt chẽ, từ cảm nhận từng phần của mình rồi mở rộng dần ra như bóc từng lớp vỏ hành tây vậy, khiến người đọc phải suy nghĩ trước hiện tượng xã hội, tầm lập ý của bài văn tương đối cao;

Bốn: Tình cảm chân thành đã toát ra cảm xúc của thí sinh đối với con người, sự vật và sự việc trong cuộc sống, dễ rung động lòng người.

Năm: Có giá trị quan lạnh mạnh, nắm bắt một cách có trình mực, bày tỏ một cách lạnh mạnh tình cảm của mình khiến bài văn có tâm hồn.

Căn cứ mấy đặc điểm nói trên cho ta thấy, đây là bài văn xuất sắc, với góc độ đặc biệt và chính xác của mình đã nắm lấy mệnh đề "làm láng giềng với bạn", cho nên đây là bài văn đạt điểm tối đa.

TỈNH LIÊU NINH

Đề bài:

Đọc tài liệu cho sẵn sau đây, làm bài theo yêu cầu, tự đặt tiêu đề, mời anh/chị làm bài văn trên 800 chữ.

Yêu cầu: Chọn đúng góc độ, lập ý chính xác, tự chọn thể loại, không được thoát ly nội dung và hàm ý của phạm vi tài liệu cho sẵn, không rập khuôn, không sao chép.

Tài liệu cho sẵn: Có một cậu bé lên ba tuổi, cậu muốn ăn hết kẹo đựng trong lọ, cuối cùng tay của cậu bé bị mắc kẹt trong chiếc lọ không rút ra được, thế là cậu khóc oà lên.

Năm 20 tuổi, cậu đến làm việc tại một nông trường, khi nông trường chia hai thùng trái cây, cậu lấy thùng trái cây nhỏ hơn, nhưng vẫn cảm thấy rất hài lòng rồi.

Khi đã 58 tuổi, công ty ông thông báo rằng, nếu ai đi đòi lại cho công ty một khoản nợ 300 nghìn bảng Anh, thì sẽ được chia 100 nghìn bảng. Các đồng nghiệp của ông đi đòi nợ, nhưng đều trở về tay không, chỉ có ông đòi được tiền nợ về, bởi vì ông chỉ đòi con nợ có 210 nghìn đồng bảng Anh, ông chỉ để lại cho mình có 10 nghìn bảng.

Bài làm:

Không buông bỏ

“Không buông bỏ, không buông bỏ!” là thái độ nhân sinh tích cực hướng lên phía trước, là thứ tinh thần theo đuổi bền bỉ vững vàng. Song, câu chuyện của cậu bé cho chúng ta biết rằng, đôi khi buông bỏ cũng là phương pháp để sinh tồn. Buông bỏ một cách đúng lúc để rồi có được thứ càng tốt hơn. Trí tuệ để lựa chọn sự buông bỏ không phải là tài năng bẩm sinh, mà cần trải qua một quá trình gọt giũa.

Năm lên ba tuổi, cậu bé không chịu buông bỏ, nên cậu đã khóc òa lên vì đau; Năm 20 tuổi, anh đã biết buông bỏ, cho nên anh đã mỉm cười chấp nhận thực tế một cách vui vẻ; năm 58 tuổi, ông đã biết sử dụng biện pháp buông bỏ, thế là ông đã thành công. Cuối cùng thì cuộc sống đã mách bảo cho ông hiểu rằng, phải biết buông bỏ, thì con đường mòn chật hẹp sẽ biến thành con đường rộng thênh thang; phải biết buông bỏ, bó tay rồi thì cũng có thể lóe lên tia hy vọng.

So sánh giữa buông bỏ với có được, khi bạn đã đóng một ô cửa sổ, thì bạn sẽ có cơ hội mở một ô cửa sổ khác. Vứt bỏ loại thực phẩm đã được chế biến quá kỹ, thì bạn sẽ có được sức khỏe tốt; nếu bạn buông bỏ các trò chơi điện tử, thì thành tích học tập của bạn sẽ

trở nên xuất sắc; nếu bạn buông bỏ tật ăn nói ồn ào, bạn sẽ có được thói quen văn minh; nếu buông bỏ thói kiếm lời rẻ mạt, thì bạn sẽ nâng cao tầm cỡ nhân cách của mình. Qua đó có thể thấy, bạn buông bỏ những thứ gì, muốn có được những gì, được quyết định bởi giá trị quan của bạn. Khi lựa chọn giữa cái được và cái mất, cần phải có lý trí, cần phải có dũng khí và cần phải có trí tuệ.

Trong những năm 90 của thế kỷ trước, Chủ tịch Hội đồng Quản trị tập đoàn Alibaba Mã Vân đã buông bỏ nghề làm giáo viên trường đại học được xã hội gọi là “chiếc bát sắt” không bao giờ có thể vỡ được, sự lựa chọn như vậy có nghĩa là ông buông bỏ công việc dễ chịu, có nguồn thu nhập ổn định và được hưởng chế độ đảm bảo cho tương lai, song qua đắn đo suy nghĩ một cách lý trí, ông đã thản nhiên quyết định buông bỏ “chiếc bát sắt” mà biết bao người thèm muốn có được, và ông đã lựa chọn con đường lập nghiệp riêng của mình. Nhưng lập nghiệp đâu có phải dễ dàng, ông đã gặp phải muôn vàn khó khăn mà trước đây chưa hề gặp phải, những lúc khó khăn nhất, ông chỉ có thể dựa vào cái nghề buôn hàng vật như áo lót, quà lưu niệm, thuốc men, v.v..., cũng như rất nhiều nhân viên tiếp thị, ông phải đi khắp nơi để làm tiếp thị, phải chịu biết bao nhọc nhằn nhục nhã, phải hứng chịu ánh mắt lạnh nhạt của mọi người. Đến lúc đó, sự cân đong giữa “mất và được” hình như đã trở nên rất không cân bằng, song ai nấy đều biết, ánh mặt

trời cuối cùng của Mã Vân trở nên rất tươi đẹp. Có được sự rèn giũa tôi luyện buông bỏ lần đầu tiên, Mã Vân càng mạnh dạn hơn trong việc buông bỏ, ông đã buông bỏ nhà xuất bản, thành lập Trang Vàng Trung Quốc. Trang Vàng là tập san cung cấp thông tin doanh nghiệp, thông tin sản phẩm và thị trường; về sau ông lại buông bỏ Trang Vàng Trung Quốc, thành lập trang web Alibaba. Qua đó có thể thấy, mỗi một lần quyết định buông bỏ, ông đều phải trải qua trăm trở ngại vất vả, đều lưu luyến không muốn bỏ đi, đều gặp nhiều khó khăn, song đằng sau mỗi một lần lựa chọn lại thường ẩn chứa một thế giới mới lạ.

Khi so sánh với ông Mã Vân, thì rõ ràng các bạn trẻ ngày nay, phần lớn chỉ muốn buông bỏ không gian phát triển lớn hơn, buông bỏ cơ hội thách thức lớn hơn, đều mong có được “chiếc bát sắt”, cho nên mới xuất hiện hiện tượng hàng triệu người đăng ký thi công chức. Thử nghĩ mà xem, các bạn trẻ muốn có học lực cao để theo đuổi công việc ổn định và thể diện, vậy thì ai sẽ là những người gách vác trách nhiệm tiến hành cải cách, đổi mới và phát triển đất nước? Trong thời buổi mọi người đều hướng đến tiêu xài vật chất như ngày nay, trước những bộ trang phục màu sắc sặc sỡ, những món ăn ngon miệng, những tập tiền bạc cao ngất, những chiếc ô tô cao cấp, những căn nhà sang trọng, v.v... các bạn trẻ chúng ta càng nên tạo cho mình nhân sinh quan và giá trị quan đúng đắn, giữa buông bỏ và có được nên đưa ra sự lựa chọn đúng đắn.

*“Loạn thạch xuyên không, kinh đào phách ngàn,
quyển khởi thiên đôi tuyết”,*

có nghĩa là:

*Gạch đá bay loạn lên không
Sóng gầm cuộn cuộn va đập bờ đê
Cuộn lên ngàn đông tuyết kia.*

Đây cũng chính là một thứ phong cảnh, mà “sóng
lặng hai bờ mênh mông”.

“Gió yên cánh buồm treo lơ lửng” cũng là một thứ
phong cảnh, trên dòng đời dài dằng dặc, hãy tạo ra
tâm trạng cân bằng giữa buông bỏ và có được, để tô
vẽ nên bức tranh đẹp đẽ của nhân sinh.

Lời bình:

Về nội dung, bài văn này đã mở rộng nội dung bằng cách lấy “phải biết buông bỏ” làm trung tâm, phù hợp với hàm ý của đề bài. Tài liệu của bài làm đã đưa ra câu chuyện của một nhân vật trong ba giai đoạn trưởng thành khác nhau, cho chúng ta biết rằng, chỉ có “xả”, thì mới có thể “đắc”, cũng có nghĩa là, chỉ có buông bỏ thì mới có được. Hoàn toàn thống nhất với trung tâm của bài làm, cho nên bài văn này được đánh giá là “phù hợp đề bài”.

Cách diễn đạt của bài văn này mộc mạc tự nhiên, đặc trưng rõ ràng. Về ngôn ngữ, bài văn nói chung không tao nhã cho lắm, ngoài một số câu ra, hầu như đều bình thường và thực tế; về lựa chọn thể loại, bài văn này hoàn toàn phù hợp với đặc trưng của văn nghị luận, phù hợp với yêu cầu về thể loại. Bởi vậy, diễn đạt của bài văn này rất hay. Phân tích vấn đề rất chặt chẽ. Trước hết thí sinh bắt tay vào viết về sự theo đuổi, và nêu rõ đây là thái độ tích cực của nhân sinh. Sau đó, ngòi bút của thí sinh quay ngay sang viết về buông bỏ cũng là một con đường sống khác. Mở đầu của bài văn như vậy rất chặt chẽ, khiến người đọc không tìm ra sơ xuất. Phần hơi khiếm khuyết của bài văn là ngôn ngữ văn từ không được mượt mà cho lắm. Nhưng dù sao thì đây cũng là một bài văn xuất sắc.

**MỘT SỐ BÀI VĂN
ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA
TRONG KỲ THI
TUYỂN SINH ĐẠI HỌC
NĂM 2011
CỦA TRUNG QUỐC**

THÀNH PHỐ BẮC KINH

Đề bài:

Đọc tài liệu cho sẵn sau đây, làm bài theo yêu cầu:

Sau khi kết thúc Giải vô địch bóng bàn thế giới Rotterdam, giáo viên và học sinh cùng nhau thảo luận. Học sinh A nói: Tuyệt vời quá, đội tuyển Trung Quốc lại đoạt toàn bộ chức vô địch! Đây có thể gọi là không hổ danh. Thi đấu thể thao là phải dựa vào thực lực. Học sinh B nói: Nhưng tôi lại càng mong muốn chứng kiến các tuyển thủ nước ngoài thi đấu thách thức thành công các tuyển thủ nổi tiếng Trung Quốc. Một quốc gia nếu nắm giữ lâu dài huy chương vàng môn thi đấu thể thao nào thì thật ra sẽ không có lợi cho sự phát triển của môn thể thao đó. Học sinh C nói: Có người chủ chương, đội tuyển Trung Quốc nên nhường ra một, hai tấm huy chương vàng cho đội tuyển nước khác, nhưng tôi lại không tán thành, nếu như cố tình thi đấu thua, thì sẽ vi phạm nguyên tắc thi đấu công bằng và tinh thần Olympic...

Giáo viên nói: Các em nói đều có lý nhất định, một số lý lẽ không những chỉ thể hiện trong môn thi đấu bóng bàn, mà cũng phù hợp với các lĩnh vực trong cuộc sống xã hội.

Yêu cầu: Dựa vào tài liệu cho sẵn trên đây, mời anh/chị tự lựa chọn góc độ, tự đặt tiêu đề, liên hệ với thực tế, làm bài văn trên 800 chữ. Ngoài thơ ca ra, không giới hạn về thể loại.

Bài làm:

Để lại cho mình một đối thủ

Chúc mừng những người đã giúp bạn trưởng thành!

Đội tuyển thể thao Trung Quốc tuy đã đoạt được tất cả huy chương vàng tại Giải vô địch Bóng bàn thế giới, thế nhưng tôi lại không lấy làm phấn khởi chút nào cả, một cảm giác buồn bã cô đơn chỉ mong thất bại chợt trào lên trong lòng, thật là ở trên cao không sợ gì giá lạnh. Đội tuyển Trung Quốc hết sức cần thiết phải có một đối thủ. Mà trên đời này, chẳng phải cũng như vậy hay sao, một người nào đó mà có một đối thủ thì là điều rất hạnh phúc, bởi vì đối thủ của bạn sẽ cùng bạn trưởng thành trên đường đời, cho đến khi bạn leo lên đến đỉnh cao nhất.'

Thời thế làm nên anh hùng, anh hùng làm nên anh hùng. Anh hùng thường xuất hiện từng đôi từng cặp một, Việt vương Câu Tiễn và Ngô vương Hạp Lư, Tào Tháo và Lưu Bị, Mao Trạch Đông và Tưởng Giới Thạch. Trông họ đều như đối thủ của nhau, thế nhưng họ đã khiến cho đối phương làm nên, đồng thời họ cũng làm nên chính bản thân mình, và chính vì có sự tồn tại đối thủ, thì bản thân mình mới phải càng gắng sức gấp bội cho việc học tập, và mới nỗ lực phấn đấu. Cuối cùng mới có được công thành danh toại.

Vua Tần Thủy Hoàng dẹp bằng thiên hạ, tôi tin rằng thứ mà ông có được không phải là niềm vui vì mình đã trở thành người duy nhất được tôn vinh lên trên muôn vàn người, mà là ông cảm thấy buồn tẻ và lạnh lẽo vì không ai địch nổi mình, không chiến mà thắng, ông đã mất đi mục tiêu phấn đấu, đồng thời cũng mất đi chính bản thân ông, cuối cùng triều đình nhà Tần đến đời thứ hai liền bị diệt vong. Lưu Bang tuy tham tiền hám của, háo sắc đẹp, thế nhưng vì có sự tồn tại Hạng Vũ, khiến Lưu Bang đã từ một kẻ bụi đời trên phố, cuối cùng trở thành một đế vương tài giỏi, tôi tin rằng, năm Lưu Bang qua đời, người tưởng nhớ Lưu Bang nhất không phải là ai, mà ắt phải là Hạng Vũ - đối thủ suốt đời của ông.

Hạnh phúc thường khiến cho con người trở nên mê muội, thế nhưng khổ đau lại khiến cho con người trưởng thành. Chúng ta thường không nhớ rõ lắm chính là người mang lại hạnh phúc cho mình, thế nhưng ai là kẻ gây nên nỗi khổ đau to lớn cho mình thì thường lại khắc cốt ghi xương. Cuộc đời không có đối thủ chính là cuộc đời không trọn vẹn. Mỗi khi tôi đọc cuốn *Khang Hy Đại đế*, thì dường như trông thấy hình ảnh vua Khang Hy chúc rượu trong bữa tiệc Thiên thọ, tôi thường cảm động đến nước mắt lưng tròng. Nhà vua chúc ba bát rượu, bát rượu thứ nhất kính dâng cho Hoàng thái hậu Hiếu Trang, bát rượu thứ hai kính dâng cho các vị công thần, đến bát rượu thứ ba Ngài nói như thế này: “Bát rượu thứ ba này,

trầm kính dâng cho kẻ thù đã chết của trầm, Ngao Bái, Ngô Tam Quế, Trịnh Kinh, Cát Nhĩ Đan, còn có thái tử Chu Tam nữa, họ đều là những anh hùng hào kiệt, chính họ mới là những người đã tạo nên trầm đây, họ đã ép buộc trầm lập nên công trạng vĩ đại. Trầm căm ghét họ, nhưng cũng lại kính trọng họ. Ôi, đáng tiếc làm sao, họ đều đã chết cả rồi, trầm buồn tẻ biết nhường nào! Trầm không chúc họ chết đi một cách bình yên, mà chúc họ kiếp sau sống lại thì vẫn làm kẻ thù của trầm!”.

Thật là hào sảng biết nhường nào, thật là bất khuất làm sao!

Từ xưa anh hùng nhiều trắc trở, muôn vàn hiểm trở cuối cùng cũng như sâu tằm từ trong kén chui ra.

Hãy giữ lại một đối thủ cho bản thân mình, hãy để lại cho mình một mục tiêu phấn đấu, hãy để cho bản thân mình mãi mãi đạt dào sức sống.

Hãy chúc phúc đối thủ của mình, chính vì có họ, bạn mới có thể giành được vẻ vang cho ngày hôm nay.

Hãy quý trọng đối thủ của mình, bởi vì rồi có ngày bạn sẽ phát hiện, vai trò không thể thay thế được của họ lại ngụ trong lòng bạn.

Chúng ta không làm người cầu mong thất bại một cách cô đơn, chúng ta là những hảo hán có xương thịt, chúng ta kính trọng đối thủ của chúng ta, để đối thủ và chúng ta cùng nhau tiến bộ, cùng nhau trưởng thành,

tất cả chúng ta đều sẽ tiến tới có được một mảnh trời xanh thuộc về chính bản thân mình.

Lời bình:

Quan điểm tài liệu cho sẵn của đề bài đa diện và chú trọng mở rộng ra các lĩnh vực trong xã hội, rất có lợi cho sự phát huy tư duy của học sinh. Có thể đưa ra nhiều quan điểm với góc độ khác nhau. Điều này đòi hỏi thí sinh phải có sự tích lũy về văn học và tư duy về triết lý. Nhưng đề bài cũng có độ khó nhất định, tuy có thể khai thác góc độ khác nhau để minh chứng cho giữa cái lợi và cái hại của thực lực thắng lợi và đôi thủ bị thua, nhưng lại khó trình bày một cách rõ ràng được.

Quan điểm của thí sinh Bắc Kinh đạt điểm tối đa trên đây là, trong cuộc thi đấu thể thao hay trên sân bãi hay ngoài mặt trận, đôi thủ càng mạnh thì thực lực của mình phải càng mạnh. Thí sinh đã đơn cử một số nhân vật anh hùng trong lịch sử Trung Quốc để minh chứng cho luận điểm của mình. Quan điểm của thí sinh rõ ràng, kiến thức lịch sử phong phú, bài làm có trình tự, ngôn ngữ trôi chảy, đây là một bài văn hay.

TÌNH HỒ NAM

Đề bài:

Một nghệ sĩ nổi tiếng nào đó, khi trả lời phỏng vấn của phóng viên Đài truyền hình Trung ương Trung Quốc đã giới thiệu sự thay đổi của bản thân mình: Trước đây mỗi khi xuất hiện trên sân khấu, câu chào hỏi đầu tiên của tôi là “Xin chào quý vị, tôi đã đến đây!”. Nhưng hiện nay, câu chào của tôi là “Xin cảm ơn quý vị, quý vị đã đến rồi!”. Có lẽ sự thay đổi như vậy cũng đã từng xuất hiện ở bạn, có lẽ bạn cũng có cảm nhận và suy nghĩ riêng của mình. Mời anh/chị làm bài, tự đặt tiêu đề, làm bài trên 800 chữ, có thể viết theo thể loại tự truyện hoặc nghị luận:

Bài làm:

Hoa hướng dương không có nước mắt

Kể từ khi tôi bắt đầu có trí nhớ, trong khuôn viên nhà tôi có một vườn hoa hướng dương rất rộng, hoa màu vàng hướng về mặt trời, đây là loại hoa cánh kép, hoa nở lâu ngày, mùa hè ánh nắng chói chang, hoa thường nở thành biển hoa vàng óng, đến nỗi khiến mọi người không nhận rõ được cánh hoa nào là phản chiếu của ánh nắng mặt trời, chỉ cảm thấy sáng đến chói đến chóng cả mắt.

Đây là món quà mà cha tặng cho tôi, hoa được trồng vào thời điểm tôi vừa chào đời, rồi năm nào cũng để dành giống, rồi năm nào cũng gieo hạt vun trồng.

Trong ký ức mơ hồ của tôi, còn giữ lại một buổi sáng tinh mơ, sương sớm làm ướt áo. Hôm đó tôi dậy sớm, tôi bỗng phát hiện một bóng dáng hết sức quen thuộc ngồi trong khóm khoa, đang chăm chú làm cỏ, dựng đứng những thân hoa hơi bị đổ nghiêng.

“Cha ơi, có phải cây hoa hướng dương đang khóc phải không, trên đó sao mà nhiều nước mắt vậy?” Lúc bấy giờ, tôi thường hay nhấn mạnh nhận thức của

mình, và cứ cho rằng hết thấy đều là như vậy.

“Không phải đâu, con gái ngây ngô của cha ạ, hoa hướng dương không bao giờ có nước mắt đâu. Chỉ cần mặt trời vừa rọi xuống, là chúng lại lạc quan và kiên cường ngay thôi.” Hồi đó cha còn trẻ, dáng vẻ nhân nại của cha đã khắc sâu vào trí nhớ của tôi, đôi lông mày tuấn tú, mũi cao dọc dừa, mỗi khi nói chuyện đôi môi hé mở, mỉm cười gần gũi.

Thế là đến tuổi có tâm trạng viết nhật ký, tôi viết lên trang đầu nhật ký của mình câu: “Hoa hướng dương không có nước mắt”.

Ánh nắng rọi chiếu xuống mặt đất, hoa hướng dương nở rộ rồi lại héo tàn, tôi cũng lớn dần lên, thế nhưng tính bướng bỉnh và ngoan cố không hề thay đổi, giống như câu hồi còn nhỏ tôi đã ghi lại, trong lòng vẫn nhớ những giọt nước mắt của hoa hướng dương.

Thế rồi tôi lên lớp 12 trung học phổ thông, cứ tưởng rằng mình đã quá hoàn mỹ rồi, tâm hồn trở nên mạnh mẽ, cho rằng hết thấy đều phát triển theo quỹ đạo sẵn có trong lòng, giống như quăng đời của hoa hướng dương vậy.

“Cha ơi, cha đã đến chưa? Con tan học rồi.” Vào một ngày nghỉ hiếm hoi, tôi hẹn cha cùng ra quán ăn cơm để tâm sự, vào thời điểm bước ngoặt của nhân sinh, hình như giữa tôi và cha lại trở nên càng gần gũi

hơn, ít ra là không xảy ra xung đột như thời tôi còn niên thiếu.

“Cha còn có chút việc, con chờ cha ở ngoài cổng trường nhé”. Cha tôi quả là rất bận, chỉ vài câu qua loa trong điện thoại rồi cha liền cúp máy luôn.

Tiết trời vẫn còn se lạnh, buổi chiều màn trời vẫn cứ âm u, thỉnh thoảng có đợt gió thổi tới, khiến lòng người càng thêm rối bời. Trên đường rất huyền ảo, xe cộ dòng người qua lại, cát bụi rối bời, chẳng mấy chốc, những hạt mưa to cứ thế mà rơi xuống. Trong lúc hoang mang tôi liền vào phòng thường trực ngoài cổng trường để tránh mưa, chiếc áo khoác bên ngoài ướm sũng dán vào sau lưng, trong lòng không kìm được bắt đầu trách móc.

Bóng dáng rất đỗi quen thuộc cuối cùng rồi cũng xuất hiện ở bên kia đường, nhưng tôi không lên tiếng gọi, chỉ nhìn những giọt mưa rơi xuống người cha. Cha băng qua đường đi về phía bên này, cúi lưng xuống che chở cho một bọc gì đó màu đỏ, có lẽ là cha mua cho tôi, thế nhưng tôi vẫn cứ không hài lòng, không cảm thấy mong chờ và niềm vui bất ngờ. Ống quần cha đã bị ướm sũng, thậm chí còn dính đầy bùn đất. Có lẽ vì tôi đã cao lớn, cho nên thường cảm thấy lúc này cha đã không còn cao to vạm vỡ như trước, và cha cũng đã không còn sùng sững trách móc tôi như hồi tôi còn con trẻ trước đây nữa.

Tôi bước chậm ra ngoài phòng thường trực, đi về

hương cha. Thời gian ban cho tôi sức mạnh tưởng nhớ và lãng quên, trước đây tôi cho rằng không hiểu biết cha, hiện nay cảm thấy cha như chiếc lá màu xanh, đằng sau chiếc lá có những đường gân chằng chịt, lật chiếc lá trở lại, các đường gân của lá hiện lên trước mắt rất rõ ràng. Sự trùng lặp của trước kia và hiện nay, nhớ lại buổi sáng hôm nọ cách đây mấy năm, cha nói cho tôi biết hoa hướng dương không có nước mắt, tôi lúc này, thì lại đứng nguyên tại chỗ mặc cho nước mắt lưng tròng, đợi cha đến ôm lấy tôi một cách ấm áp bằng tấm thân đã bị ướm sùng.

Cha ơi, hãy tha thứ cái tính cố chấp và cái tôi của con, trong quá trình lớn khôn con không thể thiếu cha được, con cần có sự khoan dung và dạy bảo của cha, chính cha đã dạy cho con biết mình không nên chủ quan nữa, không nên kiêu căng nữa, cảm nhận sự ủng hộ và tình thương của xung quanh bằng trái tim mình.

Đúng vậy, hoa hướng dương không có nước mắt, bởi vì ánh nắng mặt trời sẽ hong khô nước mắt của hoa, mà mặt trời của tôi lại chính là cha tôi.

Lời bình:

“Hoa hướng dương không có nước mắt”, tiêu đề này thật là hấp dẫn, như họa như thơ, khiến độc giả phải liên tưởng, đã tạo nên bầu không khí đầy ý thơ cho bài văn. Thí sinh lấy “hoa hướng dương” làm điểm tựa, kể câu chuyện giữa cha và mình, lấy “hoa hướng dương không có nước mắt” để phản ánh cái tôi, yếu ớt, để làm nổi bật hình tượng cao lớn của cha. Lấy “hoa hướng dương” xuyên suốt cả bài văn, làm nổi bật tiêu đề, “đây cũng chính là điểm sáng của cả bài văn. Cha như chiếc lá màu xanh, đằng sau chiếc lá có những đường gân chằng chịt, lật chiếc lá trở lại, các đường gân của lá hiện lên trước mắt rất rõ ràng”, xúc cảnh qua vật, tình thật nghĩa sát, rung động lòng người. Ngoài ra, những dòng miêu tả hoa hướng dương thích đáng, cả quá trình ghi sự, nghị luận và miêu tả thể hiện một cách rõ ràng và hài hòa.

TÌNH LIÊU NINH

Đề bài:

Đọc tài liệu sau đây, làm bài trên 800 chữ theo yêu cầu.

Một nhà triết học giơ quả táo trước mặt học sinh rồi nói: “Quả táo này là thầy vừa hái ở vườn về, các em có ngửi thấy hương thơm của quả táo này không?” Một học sinh thấy quả táo màu đỏ tươi liền cướp lời: “Ngửi thấy rồi ạ”.

Nhà triết học lại đi đến trước mặt học sinh để các em ngửi, có em nói đã ngửi thấy mùi táo, có em không ngửi nhưng lại nói là đã ngửi thấy mùi rồi, chỉ có ba em học sinh im lặng không lên tiếng. Nhà triết học nói: “Sao thế các em?” Một trong ba em học sinh đó ngửi đi ngửi lại, rồi nói: “Không ngửi thấy mùi gì ạ.” Một em học sinh khác sờ lên quả táo rồi hỏi, đây là loại táo gì ạ? Còn một em học sinh trả lời một cách thần thờ rằng: “Thưa thầy, hôm nay em bị cảm ạ.” Nhà triết học đưa quả táo này để các em học sinh truyền nhau xem, thì ra, đây là quả táo giả được làm bằng nến.

Yêu cầu: Lựa chọn tốt góc độ, lập ý phải rõ ràng, tự xác định thể loại, không được thoát ly phạm vi tài liệu cho sẵn, không được rập khuôn, không được sao chép.

Bài làm:

Tạo dựng nên thành công cho bản thân

Trên thế giới không một ai là con người hoàn mỹ cả, mà chỉ có con người thu được thành công. Chỉ có những ai biết tạo dựng cho bản thân mình, thì mới có thể được coi là con người thành công.

Chúng sinh đông đúc, phần lớn đều là những con người bình thường. Chúng ta không có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành như nàng Tây Thi ngày xưa, cũng may là không có tấm thân đa sầu nhiều bệnh như nàng Lâm Đại Ngọc trong bộ tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc *Hồng lâu mộng*. Thế nhưng, cái từ “tạo dựng” — khiến lòng người chúng ta phải rung cảm, mang lại cho chúng ta ánh sáng rực rỡ, khiến chúng ta thấy được tia hy vọng ẩn chứa trong sự sống cũng như ánh sáng rực rỡ thai nghén trong những sự việc bình thường! Cho nên chúng ta mang trong mình sự kiên định, với nụ cười kiên định trên vầng trán mà cất bước đi lên con đường không ngừng tạo dựng nên bản thân mình.

Sự sống của con người chính là một quá trình không ngừng tạo dựng nên bản thân mình. Cổ kim

Đông Tây, có biết bao danh nhân đều đã minh chứng cho vấn đề này, nghĩa là một người chỉ có quá trình không ngừng tạo dựng nên bản thân mình, mới có thể vượt lên chính mình, và đưa mình tiến gần một bước đến với thành công. Hàn Tín là một bậc danh tướng thời cổ Trung Quốc, ông hăng hái tự cường, nổi dậy từ trong dân gian thôn dã, tiến lên trong các cuộc chinh chiến, đã tạo dựng nên hình ảnh của một anh hùng công cao cái thế; Gia Cát Lượng, một đời trung thần, cúc cung tận tụy, nhận trọng trách giữa lúc quân thua thậm tệ, đã tạo dựng nên mẫu mực của một nhân thần nổi danh khắp thiên hạ, lưu hương muôn đời; Tư Mã Thiên, một bậc tài trí hơn người, ngay thẳng chính trực, gắng sức giữa lúc ưu phiền, viết sách trong lúc uất ức, đã tạo dựng nên hình ảnh của một nhà sử học vĩ đại ngay thẳng, sách sử của ông mãi mãi trường tồn.

Chúng ta đều biết rằng “lá đỏ nhuộm sương lá càng tía, lap mai tắm tuyết mới đưa hương”. Vạn vật trên trần gian, nhân sinh muôn vẻ, những thô tục, những xấu xa, những cao nhã, những đẹp đẽ, chúng ta phán đoán những phải trái, đẹp xấu bằng trái tim cảm tạ sự sống và khối óc tư duy lý trí, và cảm ngộ được những gì từ trong những thứ đó, để tạo dựng nên cho bản thân mình càng thành công hơn. BẠN NGUY THANH CƯƠNG chống chọi với sóng nước dữ dội để cứu người, ở Thanh Cương chúng ta đã thấy được bản sắc anh hùng hiện rõ trong dòng sông đang chảy xiết, từ đó chúng ta tạo dựng cho bản thân trở nên dũng

cảm; Ở Giáo sư Hoàng Bá Vân nghiên cứu mười lăm năm mới đúc thành công thanh bảo kiếm Kỳ Thiên, chúng ta có thể chứng kiến một tài năng lạng lẽ khắc khoải đợi chờ, có thể biến đá thành vàng, từ đó chúng ta tạo dựng cho mình trở thành con người trung kiên bất khuất; Chị Đài Lệ Hoa xinh đẹp đã tạo nên trong thế giới không có âm thanh hình ảnh một thiếu nữ chất phác đã phải khắc phục tật nguyên câm điếc, đã tạo nên một kỳ tích, qua đó chúng ta cho thể tạo dựng cho mình có được tinh thần ngoan cường bất khuất. Tấm gương của các nhân vật này đều cảm động Trung Quốc, đã làm rung động con tim của hàng tỷ con cháu Viêm Hoàng, và cũng khích lệ lương tri trong đáy lòng của mỗi con người, chính sự cảm động, những tấm gương này đã khích lệ chúng ta tạo dựng cho bản thân mình càng thành công hơn.

Chúng ta hãy học để biết phát hiện được những ưu điểm từ trong từng li từng tí, và tạo dựng cho mình có thể đi đến thành công.

Tôi tin tưởng rằng, những ai biết tạo dựng bản thân mình mới có thể có được một vốc nước trong nhất trong dòng nước mùa xuân, mới có thể có được tấm huy chương ấm áp nhất mang hình tựa lá phong đỏ thắm, mới có được đóa hoa tươi đẹp nhất trong rừng hoa rực rỡ. Bởi vì những gì đẹp đẽ nhất hẳn là chuẩn bị để dành cho những ai thành công, mà “chỉ có biết được tạo dựng cho bản thân mình mới được coi là con người thành công”.

Lời bình:

Xét từ tài liệu cho sẵn, lập ý không được rõ ràng cho lắm, khiến thí sinh khó đặt bút, nhưng lại rất sát với hiện thực xã hội. Thực ra, tư tưởng của đề bài là không được nói dối, phải kiên trì chân lý, không được mù quáng hòa theo người khác nói gì ta nói nấy. Bài văn này làm theo thể văn nghị luận xã hội, thí sinh đã xoay quanh tư tưởng của đề bài, áp sát với hiện thực xã hội, đưa ra ví dụ của các nhân vật thành công xưa nay để minh chứng triết lý là, chỉ có kiên trì sự thật, kiên trì chân lý, trung kiên bất khuất, khắc phục khó khăn thì mới có thể tạo dựng nên thành công của bản thân mình.

TÌNH TỬ XUYÊN

Đề bài:

Mời anh chị làm văn lấy “Luôn có một thứ để mong chờ” đặt tiêu đề, làm bài văn trên 800 chữ.

Yêu cầu: Tự lập ý, tự chọn thể loại, không được rập khuôn, không được sao chép.

Bài làm:

Luôn có một thứ để mong chờ

Luôn có một thứ để trông chờ, thuộc về tôi và bạn. Chúng sinh đông đúc, chúng ta đều có giấc mơ. Chúng ta sống vì giấc mơ, phấn đấu vì giấc mơ, vui cười vì giấc mơ.

Luôn có một thứ để trông chờ, thuộc về bạn và thuộc về tôi. Thế giới đẹp đẽ này đã đón nhận chúng ta, những người vô tri, đó là sự khởi đầu nguyên sơ nhất của sự sống. Không biết từ ngày nào, chúng ta bắt đầu biết suy nghĩ, biết bày tỏ tình cảm của mình, biết ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời bao la bất tận, lúc đó, chúng ta đã chôn một hạt giống hy vọng, rồi lặng lẽ đợi chờ, đợi cho đến giây phút hạt giống này mầm nhô lên khỏi mặt đất, chiếu sáng, làm chói cả

mắt những người xung quanh. Trái tim đập mạnh của thời niên thiếu nồng cuồng, tràn đầy ước mong đối với tương lai.

Luôn có một thứ để trông chờ, thuộc về bạn và thuộc về tôi. Ánh nắng không bao giờ quyên luyến chúng ta mãi mãi, đôi khi ánh nắng cũng thay đổi khôn lường, bất chợt một trận mưa rào như trút nước, đổ vỡ sự trông chờ như đốm lửa le lói trong trái tim đập mạnh. Đôi khi đốm lửa nhỏ sẽ bị dập tắt ngay trong nháy mắt, song nó lại lúc tỏ lúc tối lại, nhưng không bao giờ bị dập tắt. Sự trông chờ này đã bén rễ ăn sâu trong lòng chúng ta, không phải chỉ một trận mưa thôi là có thể nhổ cả rễ lên được.

Luôn có một thứ để trông chờ, thuộc về tôi và thuộc về bạn. chúng ta trông chờ ngày mà mộng tưởng của chúng ta nở hoa, sẽ là bến bờ của hạnh phúc. Mệt rồi, nhưng không dám nghỉ ngơi; sợ rồi, nhưng không dám lùi lại; thất bại rồi, nhưng không dám buông bỏ. Hết thảy mọi thứ, đều bắt nguồn ở sự trông chờ, bắt nguồn ở chỗ da diết, bắt nguồn ở lòng nhiệt tình và theo đuổi đối với thăng hoa của sự sống nhưng lại không thể bày tỏ bằng lời nói. Mà hết thảy, cũng đều bắt nguồn từ mộng tưởng ban đầu và sự kỳ vọng cuối cùng.

Luôn có một thứ để trông chờ, thuộc về tôi và thuộc về bạn. Đến một ngày thật sự nào đó chúng ta vẫn luôn luôn mang kỳ vọng, thì một thứ cảm giác lạc lõng và

trông rỗng bỗng xuất hiện trong lòng. Thế là buộc phải hỏi lại mình rằng, thứ mà tôi trông chờ, quả thật như vậy hay sao? Đó là trông chờ có thể trở thành tiêu điểm để muôn vàn người để ý đến, hay là để hưởng thụ cuộc sống của cái tiền bạc tràn trề? Hình như là như vậy, nhưng đều không phải là như vậy.

Dưới sự gọt giũa của thời gian, cuối cùng thì chúng ta sẽ vỡ lẽ ra rằng, thứ mà chúng ta trông chờ thì ra không phải là kết quả cuối cùng của chúng ta, cho nên đến giờ phút cuối cùng, chúng ta sẽ cảm thấy hồn bay phách lạc.

Sự trông chờ của chúng ta, hoàn toàn biến thành một quá trình đau khổ, vui mừng nhưng lại có ý nghĩa như vậy. Thứ duy nhất có thể để sự sống của chúng ta thăng hoa chính là mộng tưởng, và quá trình diễn biến của giấc mơ.

Luôn có một thứ để trông chờ, thuộc về tôi và thuộc về bạn. Đó là một thứ tình hoa tình cảm hết sức mạnh mẽ, và do chính tình hoa đó toát lên, là hiện thực của mộng tưởng, cùng đến song song chính là sự lột xác của chúng ta.

Luôn có một thứ để trông chờ, thuộc về tôi và thuộc về bạn. sự trông chờ này chính là khí thế, là động lực, là đỉnh núi, đứng trên đỉnh núi đó, hết thấy những gì trong tương lai của chúng ta đều xuất hiện trong tầm mắt, đạp chân lên đó, có thứ an toàn dày dặn và vững chắc vậy.

Luôn có một thứ để trông chờ, thứ mà khiến chúng ta có được sự trông chờ đó, hình như sẽ có được cả thế giới này.

Lời bình:

Lập ý của cả bài văn ban đầu hơi nông cạn, bắt tay từ trong giấc mộng, gắn chặt “giấc mộng” với “trông chờ”. Lập ý ban đầu đã cho chúng ta kết quả cuối cùng của sự trông chờ, và trình bày khá dài, song đến nửa phần sau thì lại lật đổ một cách mạnh mẽ quan điểm này, rồi sử dụng ngôn từ mộc mạc nhưng lại trử tình để đưa ra kết luận mới mẻ, đó là: thứ mà chúng ta trông chờ thực ra là một quá trình toát ra từ trong mộng tưởng. Phần cuối của bài văn này trình bày rõ một quan điểm, đó là: Sự quan trọng của trông chờ, trông chờ có nghĩa là tinh hoa của tình cảm, là đầu nguồn của mộng tưởng, là động lực, là đỉnh núi, giúp chúng ta thực hiện mộng tưởng...

THÀNH PHỐ THƯỢNG HẢI

Đề bài:

1. Chiếc nhẫn của đức vua Do Thái David có khắc hàng chữ: “Hết thảy đều sẽ trôi đi”.

2. Một nhân vật trong tiểu thuyết của nhà văn Nga Anton Chekhov có chiếc nhẫn cũng khắc dòng chữ: “Hết thảy đều không trôi đi”.

Hai câu danh ngôn này đều có ngụ ý sâu sắc, khiến bạn suy ngẫm như thế nào? Tự lựa chọn góc độ, tự đặt tiêu đề để làm bài.

Yêu cầu: Bài làm trên 800 chữ, không nên viết thành thơ ca, không được tiết lộ thông tin cá nhân.

Bài làm:

Dư hương trong làn gió

Đời nhà Đường hưng thịnh rực rỡ đã trôi qua từ lâu, thế nhưng thơ ca vẫn chảy trong lòng mọi người suốt muôn ngàn đời; Thành quốc Hy Lạp cổ đại đã sụp đổ từ lâu, thế nhưng đốm lửa tự do dân chủ vẫn lan rộng, đã rực cháy suốt mấy ngàn năm trên mảnh đất này càng rộng càng sâu hơn.

Vua Do Thái David đã khắc lên chiếc của nhẫn mình dòng chữ “Hết thảy đều sẽ trôi đi”. Đúng vậy, không gì có thể trường tồn mãi mãi, tòa lâu hùng vĩ nhất cuối cùng chẳng qua rồi cũng biến thành đồng gạch đất vụn trong cát bụi của lịch sử, thế nhưng tư tưởng và cái đẹp mà chúng từng tạo nên, phương tiện truyền tải và thần hồn chúng sau khi biến thành mây khói, đã hóa thành dư hương trong sa mạc lịch sử, cứ vương vấn mãi từ ngàn xưa cho đến nay, mãi mãi không bao giờ tan biến.

Tả Quang Đầu một vị quan thời nhà Minh sau khi bị tên hoạn quan Ngụy Trung Hiền giết hại, xương cốt ông bị nghiền thành bột, Ngụy Trung Hiền pha loãng uống hết một hơi. Sau khi xương cốt ông Tả Quang Đầu bị nghiền nát hết rồi, Ngụy Trung Hiền mới yên tâm, ông Tả Quang Đầu đâu còn có thể tái sinh, can

gián được? Nhưng hẳn ta đâu có biết rằng, thứ mà hẳn nốc vào, chính là sự kinh hãi suốt đời. Tinh thần bất khuất của đảng Đông Lâm cuối thời nhà Minh bất diệt, linh hồn của họ đã biến thành những con ác mộng của những kẻ gian tà ác bá, đã biến thành khúc nhạc bi tráng tuyệt tác của lịch sử.

Trong thời đại cảnh vật xung quanh thay đổi nhanh chóng ngày nay, bạn có từng nghe thấy dư hương trong làn gió? Nhà văn Cổ Long từng nói, nơi có loài người sinh sống thì đều có giang hồ. Mà nơi nào có cuộc sống, nơi nào có con người sinh sống thì nơi đó đều có sự kế thừa và bị sót lại. Biết bao người đã phải cảm khái trước sự mất mát của nền văn hóa phi vật thể, thế là họ liền bức xúc muốn gây dựng lại, muốn cho phát huy sáng ngời. Như vậy cũng không sai, chỉ có điều là nền văn hóa phong phú, theo làn khói của lịch sử, từ lâu đã khó mà có vị trí rực rỡ trên thế giới. Vị trí của chúng, lẽ ra phải trở thành hương thơm thoang thoảng trong làn gió, là hòn bon sai trong mảnh vườn tinh thần, thấm nhuần và sưởi ấm tình cảm của chúng ta trong âm thầm. Những thứ bị lãng quên là điều tất nhiên, sự thâm mỹ truyền thống, hoặc phong tục tập quán có mang chút màu sắc mê tín, thực ra, những thứ đó chưa hề tan biến ở xung quanh chúng ta, thay vào đó chỉ là muốn thay thế bằng hình thức kỷ niệm rầm rộ mà thôi, và chúng ta mới cảm thấy được dáng dấp trôi đi của chúng.

Và rồi hết thảy đều có thể, đều đáng trở thành dư hương trong làn gió. Biện chứng giữa mất đi và giữ

lại chính là sự dẫn đo trí tuệ nhất giữa thiên nhiên với lịch sử. Khi những thứ bề ngoài tan biến dần trong gió cát, thì tinh hoa hạt nhân cũng đang từ từ hiện lên. Chiếc sàng còn đọng lại những gì của thời gian, sẽ càng khiến chúng ta nhận rõ giá trị thực sự của sự vật. Đôn Hoàng ở miền Tây Bắc, từng có những bức họa Phi Thiên hoàn chỉnh, song đối với các nhân vật trên những bức họa này, chẳng qua chỉ là bức họa mà thôi; ngày nay tuy bức họa đã khô cứng nhiều mặt, nhưng lại càng có thể gánh vác trọng lượng bề dày của lịch sử, kiệt tác thật sự, tất phải trải qua sự gột rửa của gió tuyết lịch sử, sau đó sẽ bị thất thoát một số, nhưng càng để lại thật và mỹ.

Thời đại của chúng ta, liệu có muốn để thế hệ sau khi ôn lại lịch sử có thể tìm thấy một số tinh thần bất diệt hay không? Vậy thì hãy bớt đi bong bóng của văn học, hãy bớt đi những đóng gói bao bọc của thị trường, những thứ đó chỉ có thể bay tan đi trong gió.

Có một triển lãm tranh thật khó quên, do các họa sĩ mới nổi tổ chức, bạn tôi xem một bức tranh rồi hỏi tôi, phong cách bức họa này liệu là truyền thống, hay là hậu hiện đại? Tôi ngắm xem bức họa này, cảm thấy rất ấm áp.

Giây phút đó, tôi dường như thấy dư hương trong làn gió.

Lời bình:

Đây là bài văn nghị luận mang ý nghĩa sâu xa, thí sinh có thể phát huy theo lý giải và vốn kiến thức tích lũy của mình. Bài văn của thí sinh này nội dung phong phú, đặt vấn đề và giải thích vấn đề rõ ràng, có nhiều nội dung để minh chứng cho tầm quan trọng và ý nghĩa của những nền văn minh nhân loại, cũng như cần phải quan tâm coi trọng việc giữ gìn nền văn minh của nhân loại theo dòng thời gian trôi đi. Vốn liếng kiến thức của thí sinh phong phú, ngôn ngữ thanh thoát, sâu sắc và dễ hiểu.

TỈNH QUẢNG ĐÔNG

Đề bài:

Thế giới bao la, đâu đâu cũng có “điểm gốc”. “Điểm gốc” có thể là khởi điểm của nẻo đường, có thể là đầu nguồn của dòng sông, có thể là tọa độ của trung tâm, có thể là cội nguồn của sự vật.

Mời anh/chị lấy “trở lại điểm gốc” làm tiêu đề, liên hệ với thể nghiệm và nhận thức đối với cuộc sống, làm bài văn nhận thức, tự đặt thể loại, bài làm trên 800 chữ.

Bài làm:

Trở lại điểm gốc

Trên đầu đội bầu trời màu tro xám, bước nhanh qua đường bên kia bụi bay mịt mù, cuối cùng tôi dừng chân lại, đứng trước ngõ hẻm vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Tôi biết rằng, chỉ cần sai thêm một bước chân, là tôi sẽ trở về với “điểm gốc” của nhân sinh-đó là ngõ hẻm mà tôi đã sinh ra và lớn lên ở đó. Ngõ hẻm tràn ngập nhân tình thế thái và là lớp học đầu tiên của tôi.

Rảo bước trên nền đường lát đá tảng, tôi bước chầm chậm vào tít sâu ngõ hẻm. Trước mắt là những ngôi nhà Tây Quan mà tôi đã lâu ngày không thấy. Trước cửa những thanh gỗ tròn chắn song ngang màu đỏ là ba bậc thang đá thâm thắp, không hiểu con mèo nhà ai đó đang phủ phục trên bậc thang đá trông lười biếng uể oải, nó đang khoan khoái dưới ánh nắng ấm áp giữa trưa. Thình thoảng có làn gió thổi qua, con mèo già này liền giơ chân trước lên vuốt vuốt ria mép của mình, rồi kêu “meo” một tiếng, lăn mình một cái rồi lại ngủ thiếp đi. Tôi biết rằng, tại đô thị ồn ào huyên náo này chỉ có ở trong ngõ sâu mới có được khung cảnh an nhàn và yên tĩnh như vậy. Mà điểm gốc nhân sinh của tôi lại bắt đầu từ trong khung cảnh hiền hòa như vậy.

Sau khi kéo thanh gỗ ngang, thì cánh cửa gỗ đã mở ra. Nhờ ánh sáng yếu ớt từ trong nhà chiếu ra, tôi thấy một cụ ông đầu tóc bạc phơ đang ngồi trên chiếc ghế đu đọc báo. Bất chợt, “bộp” một tiếng, một quả bóng cao su rơi lên tay vịn của ghế đu, liền ngay đó, một em bé khoảng độ hai tuổi lẫm chẫm đi đến bên chiếc ghế đu, nó níu vạt áo ông bập bẹ “Ông, ông, bóng bóng” . Ông bỏ kính lão xuống, vừa mỉm cười vừa đứng dậy, bế bé vào lòng, âu yếm nói khe khẽ rằng: “Ồ, bóng bóng đi đâu rồi, có phải ở đây không? Không phải à.Ồ ồ... ở đây này.” Chỉ nghe thấy tiếng cười giòn tan như chuông vọng vào tai tôi, tôi như trông thấy ông nội đã qua đời từ lâu của tôi cũng đã từng ôm tôi như thế. Đúng vậy, trong những năm đầu chào đời của tôi, ngõ hẻm này đã chứa đựng biết bao tình thương đến từ người thân, đây là thứ tình cảm ấm áp đặc biệt của người Tây Quan.

Cửa sổ Mãn Châu, mái ngói xanh, cây đa cổ, ngày càng nhiều phong cảnh xô vào tầm mắt tôi, vang lên trong trái tim tôi. Thế nhưng, một chữ “dở” màu đỏ đã phai nhạt nhưng lại chói cả mắt xuất hiện chệnh hênh trên bức tường ngôi nhà cũ của tôi. Cái chữ “dở” này thật là không khớp tí nào với khung cảnh xung quanh và cả bầu không khí xung quanh nữa. Lúc này, tôi mới sực tỉnh: Ngay từ khi cách đây 11 năm, cái ngõ hẻm này đã nằm trong danh sách phạm vi phải di dời, cũng có nghĩa là: “Điểm gốc” nhân sinh của tôi sẽ bị xóa bỏ.

Những giọt nước mắt không kìm được cứ ứa ra khoe mắt tôi, tôi chỉ muốn gào lên rằng: Không được dỡ bỏ cái ngõ hẻm này, không được dỡ bỏ! Ngõ hẻm này không những là nơi chào đời của tôi, mà cũng là nơi bồi dưỡng đức tính từ tốn của tôi, càng là nơi đầu tiên mà tôi cảm nhận được sự ấm áp của trần gian. Mỗi gốc cây ngọn cỏ, mỗi mái ngói gạch đá trong ngõ hẻm này đều là những thứ bắt đầu hình thành nền văn hóa Lĩnh Nam, Trung Quốc. Nếu dỡ bỏ ngõ hẻm này, thì chẳng khác nào hủy bỏ gốc gác của tôi, hủy bỏ cả cội nguồn của hàng trăm phố cổ trong thành Quảng Châu! Thế nhưng, tiếng hô hào như vậy liệu có ai nghe thấy không cơ chứ? Điểm gốc của nhân sinh, điểm gốc của nền văn hóa so với sự phát triển nhanh đến chóng mặt của kinh tế, so với những tòa cao ốc mọc lên san sát, thì dường như đã trở nên quá ư nhỏ nhoi rồi.

Đêm hôm đó, tôi lại nằm mơ thấy ngõ hẻm cũ nhưng có khác là, lần này khi tôi trở về với “điểm gốc” của nhân sinh, thì chữ “dỡ” màu đỏ đã biết mất trong giấc mơ của tôi.

Lời bình:

Đây là bài tản văn mang tính nghị luận. Bài văn từ góc độ xưng hô ngôi thứ nhất, đã viết những điều tai nghe mắt thấy và cảm nhận của “tôi” khi trở lại ngôi nhà cũ ở Tây Quan, “bài học nhân sinh đầu tiên” nơi thai nghén của mình, đã hòa nhập “điểm gốc” nhân sinh của mình

với “điểm gốc” của nền văn hóa Lĩnh Nam, Quảng Đông, Trung Quốc, kể lại thể nghiệm và nhận thức của mình đối với cuộc sống.

Ngòi bút của thí sinh chậm rãi, mô tả cảnh con mèo già ngủ uể oải, cảnh hai ông cháu vui nhộn với nhau, đã làm nổi cái “thanh nhàn và yên tĩnh” của ngõ hẻm trong đô thị ồn ào huyên náo, thổ lộ ký ức của tuổi thơ khắc sâu trong lòng, hoài niệm những cảnh, những tình ấm áp hòa quyện với con đường đá phiến, với cửa gỗ chấn song ngang, với gốc cây đa cổ, tạo thành phong cảnh mang ý vị sâu xa và bề dày của lịch sử. Trong đoạn sau của bài văn, ngòi bút của thí sinh quay ngay sang cảnh ngôi nhà cổ sắp phải dỡ đi, hình thành sự tương phản rõ rệt. Thí sinh nêu tiếp, dỡ bỏ ngôi nhà cũ, “thì chẳng khác nào hủy bỏ gốc gác của tôi, hủy bỏ cả cội nguồn của hàng trăm phố cổ trong thành Quảng Châu!” đã bày tỏ quan điểm mạnh mẽ “trở lại điểm gốc”, và đi sâu vào chủ đề của bài văn.

Bài văn đã từ hai khía cạnh miêu tả “trở lại điểm gốc” đó là: viết thực “trở lại” ngõ cũ, viết hư “nằm mơ về” ngõ cũ; viết thực “điểm gốc” nơi chào đời và tuổi thơ, viết hư “cội nguồn” của nền văn hóa Lĩnh Nam, cấu tứ khéo léo, ngụ ý sâu sắc. Tuy thí sinh vẫn khó phân tích một cách càngh biện chứng hơn giữa yêu cầu phát triển kinh tế hiện đại với vấn đề trở về với “điểm gốc”, nhưng nói chung, đây là một bài văn xuất sắc hoàn thành trên trường thi trong mùa thi tuyển.

THÀNH PHỐ TRÙNG KHÁNH

Đề bài:

Đọc tài liệu sau đây, làm bài theo yêu cầu.

Tài liệu 1: Chị Viêm Tô Muội, công nhân làm việc tại trường Đại học Hồng Kông chưa từng học đại học, không biết danh hiệu “Viện sĩ” là gì, cũng chưa làm nên việc gì to tát kinh thiên động địa. Song trong suốt 44 năm qua, chị đã nấu cơm, quét rác phục vụ các sinh viên bằng tấm lòng của mình, chị đã làm cảm động các sinh viên, các sinh viên nói “bác ấy như mẹ của chúng em vậy”. Tháng 9 năm 2009, Trường Đại học Hồng Kông đã trao tặng hàm “Viện sĩ danh dự” cho chị, đánh giá chị “đã có sự ảnh hưởng đến sự sống của các sinh viên bằng chính sự sống của mình”, là “của cải quý giá của trường Đại học Hồng Kông”.

Tài liệu 2: Thầy giáo đồng quê Triệu Thế Thuật ở huyện U Khê kiên trì 20 năm trên bục giảng, chống chọi với tấm thân khuyết tật 13 năm, thầy đã nhen sáng ngọn đuốc kiến thức tại vùng sâu vùng xa, soi sáng đôi mắt cho bao thế hệ học sinh. Trong suốt 33 năm, thầy đã gieo rắc tình thương của mình, trở thành mảnh đất tinh thần màu mỡ, biết bao hạt giống hy vọng đã nảy mầm vào mùa xuân. Thầy đã được bầu là một trong mười tấm gương “làm cảm động Trùng Khánh” năm 2010 bởi “Nhà giáo có tâm hồn sáng ngời”.

Mời anh/chị kết hợp tài liệu cho sẵn với thể nghiệm và cảm nhận của mình, lấy đầu đề “tình chung thủy” để làm bài.

Yêu cầu: lựa chọn đúng góc độ, lập ý rõ ràng. Tự đặt tiêu đề, ngoài thơ ca ra tự lựa chọn thể loại. Bài làm trên 800 chữ. Không được rập khuôn, không được sao chép.

Bài làm:

Tình chung thủy

Mến mộ hoặc ngưỡng mộ một người, thường là chỉ trong khoảnh khắc.

Tình chung thủy trong một khoảnh khắc, sẽ là một thế kỷ.

Một khoảnh khắc trở thành vĩnh viễn, như vầng trăng treo trên không trung bao la, ánh sáng dịu dịu của trăng có thể chiếu sâu vào tâm hồn bạn. Hứa Tùng, một giọng ca trẻ, nổi lên từ trang mạng. Từ ban đầu không hề có tiếng tăm gì, đến nay đã vô cùng nổi tiếng. Suốt con đường đã đi qua, con người hiền hòa của anh khiến mọi người có cảm giác rất chắc chắn. Tất nhiên rồi, điều khiến mọi người khen anh nhất vẫn là sự từng trải về tình cảm giữa anh và chị An Kỳ. Tôi bất giác liên tưởng đến nàng Lý Hương Quân cuối đời nhà Minh Trung Quốc, nàng lúc nào cũng mang

bên mình chiếc quạt Hoa đào. Binh bộ Thượng thư trong triều tên là Nguyễn Đại Thành thù hằn nàng và muốn phá vỡ mối tình giữa nàng với chàng Hầu Phương Vực, để một viên đại quan triều đình cưỡng lấy nàng, thế là nàng liền từ trên lầu xanh nhảy xuống, máu nàng bắn lên chiếc quạt giấy. Chiếc quạt giấy này được văn nhân sửa lại, làm thành chiếc quạt Hoa đào, từ đó quạt không hề rời khỏi mình nàng, đến chết vẫn gọi tên chàng Hầu Phương Vực. Cuốn *Mao thi* có viết rằng: “Con gái đắm say, không thể thoát khỏi”. Thật may là chàng Hầu Phương Vực vốn đa tình, so với chàng thì anh Hứa Tùng cũng như vậy.

Hứa Tùng, một người đàn ông, đã viết câu thơ trữ tình như sau: “*Yên hoa thán ba Giang Nam cười, anh chàng si tình quá tuyệt vời*”. Yên hoa thán ba, bên bờ Hồ Tây, hoa thược dược đỏ bên bờ cây cầu Niệm đang nở rộ. Nàng Lý Hương Quân đã gửi tình yêu cho chàng Hầu Phương Vực, trong giây phút cuối đời, nàng đã cắt một dùm tóc đen, dài đến lưng eo, để làm vật chứng, mong chàng cất giữ suốt đời. Nếu như tình tiết này hơi có chút thê lương, cùng là chủ đề hoa đào thì nhà thơ Thôi Hộ may mắn hơn nhiều. Câu chuyện của bài thơ *Đề Đô thành Nam trang* hầu như ai cũng biết đến, vậy thì đằng sau hoa đào vẫn cười trước gió xuân thì sao? Thực ra, lúc bấy giờ nàng thiếu nữ đã vắng nhà, sau khi trở về thấy bài thơ cài trước cửa, nàng liền bị ốm luôn. Thôi Hộ đoán có lẽ nàng mắc bệnh tương tư, thế là bèn “trở về tìm nàng”,

thấy nàng đang bị bệnh nằm trên giường, sắp tắt thở, may mà chàng đến kịp thời. Về sau, cha nàng rất đổi vui mừng, liền gả cô con gái cho chàng. Câu chuyện này trở thành câu chuyện tình đẹp đẽ. Bạn xem, vừa gặp đã phải lòng nhau, liền trở thành mối tình chung thủy. Mối tình không bao giờ quên này phải chăng rất khớp với trường hợp của anh Hứa Tùng?

Tất nhiên rồi, còn một tài tử phẳng lặng như mặt nước không thể không nhắc đến, đó là Na Lan Dung Nhược ở nước Bắc, được coi là tài tử gần giống nhất với Hứa Tùng, giống đến nỗi như cùng vệt bánh xe vậy. Câu từ của ông Dung Nhược, tôi không dám đánh giá vì học thức của tôi còn nông cạn. Song câu chuyện tình yêu của ông Na Lan Dung Nhược lại rất giống như câu chuyện giữa Hứa Tùng và An Kỳ. Việc này do nguyên nhân của bản thân Hứa Tùng, không thể nói cho ngọn ngành, chỉ biết rằng Hứa Tùng vẫn yêu say đắm An Kỳ. Ông Dung Nhược từ nhỏ đã yêu quý cô em gái họ, thế nhưng cô em gái họ này lại bị đưa vào hoàng cung, ông bèn giả trang ăn vận thành sư sãi, bất chấp nguy hiểm bị chặt đầu, để hẹn hò gặp gỡ em họ mình... Về sau thì ông Dung Nhược cũng đã lấy vợ, cuộc sống tưởng như đáng phải hạnh phúc, nào ngờ chỉ ba năm sau, vợ ông qua đời. Về sau ông lại gặp nàng Thẩm Uyên tài giỏi ở vùng Giang Nam, thế nhưng từ xưa những cặp tình nhân thường buồn đau bởi xa biệt, đôi trai gái người Nam kẻ Bắc này di chuyển nơi này nơi nọ, gặp nhau ít xa nhau nhiều,

đời người mấy lúc? Thế rồi sinh mệnh của ông Dung Nhược đã đến thời điểm cuối giây.

Xưa nay tài tử đều đa tình, buông xuôi dòng nước chảy về đông. Phong cảnh đất Bắc tươi đẹp, ông Na Lan Dung Nhược đã trở về nơi cuối nguồn, nhưng mối tình chưa dứt. Chu Hoa, Tào Tử Kiến, tức là Tào Thực thời Tam quốc, sáng tác tài phú kể về tình cảm của mình đối với nàng Chân Phi thiên hạ đều biết, chỉ riêng mỗi nàng Chân Phi không biết. Tùng, mưa đổ tầm tã gợi lên ký ức, mà ký ức sao lại nồng như vậy? Đôi mắt đẹp của anh như xoáy vào trái tim tôi. Khi cảm xúc mà hoa cũng rơi lệ, bầu trời bao la cũng sẽ già, mối tình của anh, son sắt với tình yêu, chỉ trong khoảnh khắc chúng tôi cũng tình chung thủy với anh. Những bản nhạc của anh, vẫn vương trong lòng chúng tôi, chúng tôi sẽ chung thủy suốt thế kỷ.

TÌNH GIANG TÔ

Đề bài:

Lấy “tình chôi tâm thường” làm đề bài, không tránh khỏi bình thường, nhưng không thể tâm thường, làm người không thể tâm thường, tâm thường sẽ không có sáng tạo, không phát triển, không tiến lên được. Xử thế không thể tâm thường, bởi vậy, phải có nguyên tắc, phải có nhận thức, phải kiên trì.

Mời anh/chị làm bài trên 800 chữ, ngoài thơ ca ra, không giới hạn về thể loại.

Bài làm:

Tù chối tâm thường

*Trần gian vẫn đục riêng tôi trong
Đám đông đều say riêng tôi tỉnh.*

Ngày nay, mọi người phần lớn thường hay dùng hai chữ “tâm thường” để tự ví mình. Tức là hòa theo thời thế, người ta nói gì mình cũng nói vậy, khiến cho bản thân ít đi nguyên tắc, nhiều thêm tiền bạc, ít đi sự kiên trì, nhiều thêm thứ nịnh nọt.

Nhưng tôi phải nói: **Tù chối tâm thường.**

Cái từ “phần tử trí thức”, được bắt nguồn từ phương Tây, nghĩa gốc của nó là chỉ những người có lý tưởng, có học thức, đóng góp cho xã hội, giáo dục người khác. Vào thời cổ Trung Quốc, cũng có sự khái quát chính xác như sau: Vì thiên địa lập tâm, vì dân sinh lập địa, kế thừa học thức của thánh nhân thời cổ, dựng xây hòa bình cho muôn đời sau.

Thế nhưng ngày nay, cái danh từ thiêng liêng này lại có sự giải nghĩa mới. Trong cuốn Từ điển Hán ngữ hiện đại, danh từ Phần tử trí thức được giải nghĩa là: người có học thức cao, làm công tác giáo dục văn hóa.

Và như vậy thì, danh từ Phần tử trí thức hầu như đã trở nên tâm thường, đặc tính của nó bị tan biến và

cũng chỉ như người bình thường vậy. Phần tử trí thức từ các bậc thầy, như tấm gương Thánh nhân Khổng Tử, nhà triết học Hy Lạp nổi tiếng Socrates, đã biến thành “phần tử trí thức” như các loại giáo sư, chuyên gia ngày nay rồi.

Các hiện tượng vui chơi giải trí trong xã hội ngày nay cũng khiến cho các phần tử trí thức trở nên tầm thường, từ việc “giảng về lịch sử Tam quốc”, “giảng về lịch sử Thanh - Minh” tràn lan, cho đến bận rộn cho việc vực dậy danh nghĩa của chương trình thi “Siêu nữ”, các phần tử trí thức thật khiến mọi người chẳng biết làm sao.

Bởi vậy, mọi người bắt đầu quan tâm nhiều hơn đến các phần tử trí thức của thế kỷ XX, tưởng nhớ sự sắc bén của Lỗ Tấn, tưởng nhớ sự hào phóng của Trương Thái Viêm, tưởng nhớ lý tưởng của Lý Đại Chiêu, tưởng nhớ sự theo đuổi son sắt của Trần Dân Khác.

Ông Mã Dân Sơ sinh vào cuối thế kỷ XIX, từng là một trong những thành viên của lớp trẻ em du học sang Mỹ vào cuối thời nhà Thanh, thành tựu nghiên cứu về lĩnh vực Kinh tế học của ông cho đến nay vẫn có sự ảnh hưởng sâu xa.

Ông được mọi người ngưỡng mộ, không những vì học thức uyên bác, càng vì phẩm chất kiên định, ông không cam tâm với tầm thường. Trong cuối những năm 50 của thế kỷ trước, ông Mã Dân Sơ quá tuổi cổ

lai hi đã cho đăng bài nhan đề Luận dân số mới, trình bày tư tưởng kiểm soát tăng dân số. Song đã bị các nhà lãnh đạo Trung ương lúc bấy giờ nhất trí tẩy chay, thế nhưng ông không hề chùn bước, vẫn nhiều lần cho đăng luận văn để hoàn thiện lý luận của mình, vì vậy mà ông thậm chí bị phê phán và bị bức hại. Trước sự khuyên nhủ của người bạn tâm đầu ý hợp Chu Ân Lai, ông Mã Dân Sơ đã phải thốt lên rằng: “Tôi yêu bạn hiền, song tôi càng yêu chân lý!”.

Nhà thơ Bắc Đảo nổi tiếng Trung Quốc từng nói rằng: hèn mạt chính là tấm giấy thông hành của những kẻ hèn mạt, cao thượng chính là tấm bia mộ của những người cao thượng. Hãy xem kìa, trên bầu trời dát vàng, bay đầy bóng hình khom lưng khúm núm của những người đã quá cố. Bóng hình của ông Mã Dân Sơ thì lại không hề khom lưng chút nào, ông đã khắc ghi lên tấm bia mộ mình chí của mình bằng tinh thần kiên định, không cam tâm với tầm thường.

Trần gian vẫn đục riêng tôi trong, đám đông đều say riêng tôi tỉnh. Trong xã hội tham vọng tiền của ngày nay, tôi lại phải nói rằng: từ chối tầm thường.

Lời bình:

Bài văn của các học sinh trung học thường trình bày một cách nông và rộng là xong, bình luận một cách qua loa, không sành thảo luận cho một đề tài bé nhỏ, hoặc một lĩnh vực cụ thể nào đó. Bài văn này đã toát lên sự thông minh ở chỗ chỉ từ góc độ của phần tử trí thức để nói về “tì chôi tâm thường”. Tập trung hỏa lực, chỉ tấn công một chỗ, đi sâu khai thác. “Cổ chi thánh nhân kỳ xuất nhân giã viễn hĩ, kim chi chúng nhân kỳ hạ thánh nhân giã dục viễn hĩ” (Có nghĩa là: Thánh nhân thời cổ, họ vượt xa những người bình thường; những người bình thường ngày nay cũng kém xa so với các thánh nhân thời cổ). Bài văn này đã hết sức ca ngợi phần tử trí thức trước đây có lý tưởng, có học thức, có sự đóng góp cho xã hội, giáo dục cảm hóa mọi người; hết sức đau lòng đối với các hiện tượng quái lạ trong các phần tử trí thức ngày nay. Hai bộ phận được đưa ra bằng sự thật trình bày một cách có nghĩa lý, so sánh phân tích một cách rất mạnh mẽ. Thí sinh cho rằng, các phần tử trí thức “chẳng khác gì người bình thường” thì quả là rất tâm thường, và tuyên thệ rằng: tì chôi tâm thường. Tất nhiên, trong sinh hoạt, chúng ta cũng nghe nhiều lời tuyên thệ như vậy, mong lời tuyên thệ của thí sinh này có thể trở thành sự thật.

TỈNH AN HUY

Đề bài:

Lấy cụm từ “Thời gian đang trôi đi” làm mệnh đề, làm bài văn trên 800 chữ, không giới hạn về thể loại.

Chú ý: Tự lập ý riêng, tự đặt đề bài, không được sao chép, không được rập khuôn. Không được tiết lộ thông tin cá nhân. Chữ viết phải quy phạm, các dấu chấm câu phải chính xác.

Bài làm:

Thời gian đang trôi đi

Thác nước đổ ào ào xuống vách núi cheo leo, không hề ngừng lại, hoãn lại; cánh diều bay lơ lửng trên bầu trời cao lồng lộng, vô biên bất tận. Thời gian cũng như vậy, thời gian bắt nguồn từ nơi xa xăm bất tận, và dừng lại ở nơi bất tận xa xôi. Vậy chúng ta, chẳng qua chỉ ví thời gian hư vô hão huyền bằng cái từ “trôi đi” mà thôi. Thời gian đang trôi đi. Xưa kia có ông Tào Mạnh Đức, tức Tào Tháo than thở rằng: “Nhu như giọt sương sớm tan nhanh, biết bao ngày giờ trôi đi không về”. Ngày nay có nhà triết học cảm khái rằng: “Thời gian như ánh mặt trời, lọt qua kẽ tay chỉ trong nháy mắt”. Bánh răng của thời gian không bao giờ ngừng lại, vậy chúng ta làm thế nào mới có thể đáp lên cỗ xe chuyên chở thời gian, tìm được mảnh đất lý tưởng cho nhân sinh của mình?

Thời gian đang trôi đi. Thời gian trôi đi đã lắng đọng lại của cái quý giá của nhân loại, nếu như không sử dụng, thì thời gian trôi đi sẽ còn có nghĩa lý gì nữa? Dòng nước thời gian, mang đi văn học hào nhoáng bên ngoài, trống rỗng bên trong, để lại những tác phẩm kinh điển vĩ đại bất hủ; mang đi sinh hoạt bình thường, để lại kinh nghiệm bài học bước ngoặt lịch sử;

mang đi những người đối trá, để lại những nhân vật bất hủ với thời gian nhật nguyệt. Gương tàn liếp, vết xe đổ. Học tập kiến thức thời cổ vận dụng cho ngày nay, mới là những hạt ngọc quý giá của thời gian để lại cho chúng ta. Trí tuệ ẩn sâu trong các kinh điển vĩ đại, những kinh nghiệm được ghi vào lịch sử, phẩm chất của những người cao thượng làm sao mà không để thế hệ ngày nay của chúng ta mô phỏng?

Thời gian đang trôi đi. Thời gian trôi đi thường khiến ta nảy sinh cảm khái, mà điều then chốt đó là — nắm bắt thực tại! Nắm bắt thực tại, mới nắm vững tay lái của con thuyền nhân sinh, cuối cùng sẽ cập bến lý tưởng. Ông Tăng Quốc Phan thời niên thiếu không thông minh lanh lợi, nhưng ông đã biết nắm bắt thời gian trước mắt, dồn hết tâm sức vào việc học tập, cuối cùng ông đã để lại trang sử sáng ngời; nhà văn Anh nổi tiếng bà Charlotte Bronte xuất thân trong gia đình nghèo, nhưng bà đã nắm bắt thời gian, ngày nào cũng nghiên cứu sáng tác văn học, cuối cùng bà đã leo lên đến đỉnh cao của văn học. Họ là những người biết nắm bắt thời gian trước mắt, quan tâm đến sự phát triển của bản thân, mỗi bước tiến một dấu chân, họ đã đi đến nơi sáng ngời của nhân sinh.

Thời gian đang trôi đi. Bởi vậy, không nên có sự nghi ngờ và lo sợ đối với tương lai, dòng thời gian trôi đi sẽ mang lại tương lai không thể lường trước được. Chính vì lý lẽ sâu sắc này, ông Cao Côn, nhà vật lý học Hồng Kông, Trung Quốc sau một quá trình chờ đợi

dài dằng dặc, cuối cùng đã phát hiện ra sợi thủy tinh; Chính vì am hiểu nghĩa lý sâu sắc này, nhà di truyền học người Áo Johann Mendel phải trải qua 10 năm mới phát hiện ra “định luật di truyền”; Chính vì vậy mà ông Michael Faraday, nhà vật lý và hóa học người Anh phải bỏ ra 10 năm mới phát hiện ra định luật cảm ứng điện từ - một trang tuyệt vời trong lịch sử Điện học! Không nên chán nản nhụt chí, mà nên nghênh đón tương lai bằng thái độ hy vọng, chỉ vì, thời gian quả là trôi đi.

Ông Milan Kundera, nhà văn Séc từng nói: “Cuộc sống chính là một gốc cây, trên cây kết đầy trái quả mà lẽ ra không thể có được”. Thời gian trôi đi không ngừng, đừng nên lo lắng, không nên lo âu, học tập những tinh hoa mà thời gian trôi đi đã lắng đọng xuống, hãy nắm bắt hiện tại, tràn đầy niềm tin hy vọng, nhân sinh của bạn nhất định có thể đầy ắp hoa tươi, và đến bên bờ hạnh phúc.

Thời gian đang trôi đi. Chúng ta hãy cùng tiến lên phía trước, hãy dũng cảm đối mặt với thời gian trôi đi.

Lời bình:

Nội dung bài văn phong phú, đưa ra những luận cứ cổ kim Đông Tây, dẫn chứng vừa phải, có tính thuyết phục cao, mạch văn trôi chảy, có tài văn chương nhưng lại bình dị. Thể hiện thí sinh có khả năng điều khiển ngôn ngữ văn từ khá mạnh. Điều còn khiêm khuyết là: từ ngữ khi trình bày đôi chỗ còn có phần chưa thỏa đáng cho lắm.

TÌNH HỒ BẮC

Đề bài:

Lấy “Sách cũ” làm đề bài, mời anh/ chị viết bài văn trên 800 chữ, không giới hạn về thể loại.

Bài làm:

Sách cũ

Chỉ cần giờ trang đầu tiên, sẽ biết mỗi hàng chữ viết những gì.

Có một thứ gọi là ký ức, có một cộng đồng có tên gọi là sách cũ. Tôi tuyệt đối không phải là nhà sưu tầm, và cũng không phải là người thích chơi tem.

Tôi đơn thuần chỉ thích đọc sách, do vậy mà không rời khỏi quyển sách. Tôi thích đọc sách, các ngăn tủ sách đầy ắp có thể minh chứng điều này. Thích đọc sách, thích sách, thích bình phẩm, thâm tóm hương vị trong các câu chữ. Thích đọc sách, cũng tất nhiên là thích mua sách, bất kể có bao nhiêu cuốn sách, thì trong góc tủ sách không dễ để mắt tới nhất, bao giờ cũng đặt mấy quyển sách ít để ý tới.

Sách đã rất cũ rồi, những trang sách đã bắt đầu ngả

sang màu vàng nhạt, ngay cả ngày tháng xuất bản trên bìa sách cũng đã bị tróc mòn, quyển sách “tuổi tác” trẻ nhất trong những cuốn sách cũ này không thể ít tuổi hơn tôi. Chúng quả thật không phải là sách của tôi, mà tôi cũng chưa đi qua cửa hàng bán sách cũ lần nào, có lẽ, sau này quán sách cũ sẽ là nơi quan trọng mà tôi thường xuyên đến đó.

Những cuốn sách cũ này đều là do cha ông để lại cho tôi, tôi kế thừa sự gửi gắm tâm hồn của thế hệ cha ông. Sách của tôi, đặt bên cạnh mấy cuốn sách cũ đó, mới chỉ mười mấy năm tuổi, đó là những cuốn sách mà tôi đã lớn lên đôi chút mới tự mình đi mua. Sách cũ của tôi, thường bị tôi giờ đến cũ nát.

Khi tôi giờ cuốn sách cũ ra xem, đọc những dòng chữ đã quen thuộc, nhìn nét bút gạch dưới một số dòng chữ, cũng khiến tâm hồn tôi cảm thấy mê say. Có những chương những hồi đã bị tôi viết những dòng chú thích dày đặc, khiến tôi bỗng cảm thấy cuộc đời trở nên hào phóng, chỉ muốn đem so sánh với trang sách, xem số chữ của ai nhiều hơn. Một mình giờ trang sách, đọc tỉ mỉ những dòng chữ mình viết chú thích, nhớ lại thời khắc của năm nào, đã lâu chưa gặp, vẫn có đôi chút sắc bén; lại đọc tỉ mỉ và nghiền ngẫm những dòng chữ mà mình viết năm nào, có những chỗ tôi đã cảm thấy bất bình, cảm thấy non nớt, không chín chắn chút nào, đó là tiêu chí trưởng thành đến ngày nay của tôi. Tôi cầm bút lên, thỉnh thoảng lại tô tô viết viết gì đó.

Có khi những cuốn sách đó cũng mang lại cho tôi nhiều gợi ý, ban đầu một quan điểm nào đó, rất có thể tôi đã quên rồi, hôm nay đọc lại, bỗng chốc có cảm giác vỡ lẽ ra ngay, thật là thoải mái. Đọc lại sách cũ, đặc biệt là cuốn sách hay, theo tôi thì, nói đó là sự trở về của ký ức chỉ bằng nói rằng lại một lần nữa va mạnh vào tình cảm, sự va đập tình cảm mạnh nhất thường là lần đầu tiên đọc, thế nhưng mỗi khi đọc lại đều có cảm giác khác nhau. Đọc trăm lượt sách, kiến giải do mình. Câu này không phải là không có nguyên nhân. Trong tay cầm cuốn sách cũ, dường như là đang ôm ấp niềm hạnh phúc. Ngày nay, cảm giác về niềm hạnh phúc này vẫn đang không ngừng mở rộng: trong chiếc tủ sách đứng ở góc tường, những cuốn sách đã bị giở đi giở lại đến cũ đi vẫn đang không ngừng gia nhập vào hàng ngũ sách cũ, tràn trề cả không gian, cho đến khi chúng “chảy” cả ra ngoài.

Cho đến một ngày nào đó, có người hỏi tôi: “Bạn có của cái gì?” Tôi có sách cũ, chứa đầy nhà.

Lời bình:

Bài văn này vừa kể chuyện, lại vừa nghị luận một cách trỡ tình một cách vắn tắt, đã bày tỏ tình cảm gắn bó với sách cũ của thí sinh, đọc sách cũ còn có thể nhớ lại sự việc trước kia, tổng kết kinh nghiệm bài học, suy nghĩ về nhân sinh, thí sinh đã nắm bắt rất chính xác ý nghĩa chủ yếu của đề bài. Ngôn từ có bề dày, sâu nặng, đã thể hiện tố chất thích suy nghĩ, thích nghiên cứu của thí sinh, rất chiếm được thiện cảm của giáo viên chấm bài. Ví dụ như câu: “Đọc lại sách cũ, đặc biệt là cuốn sách hay, theo tôi thì, nói đó là sự trở về của ký ức chỉ bằng nói rằng lại một lần nữa va mạnh vào tình cảm, sự va đập tình cảm này mạnh nhất thường là lần đầu tiên đọc, thế nhưng mỗi khi đọc lại đều có cảm giác khác nhau”. Phần kết của bài văn đã đi sâu vào chủ đề. Kết cấu bài văn rõ ràng, đi sâu từng lớp một.

CÁC TỈNH VÀ KHU TỰ TRỊ HÀ BẮC, QUẢNG TÂY, QUÝ CHÂU, VÂN NAM, CAM TÚC, NỘI MÔNG, THANH HẢI, TÂY TẠNG

Đề bài:

Đọc tài liệu cho sẵn rồi làm bài theo yêu cầu:

Ngày 12 tháng 9 năm 2010, chủ một cửa hàng đại lý xổ số Thể thao Bắc Kinh đã ửng tiền trước mua giúp một khách quen tấm vé xổ số bóng đá mệnh giá 1.024 nhân dân tệ, hôm sau chủ hàng biết tin tấm xổ số này trúng giải 5 triệu 330 nhân dân tệ, ông gọi ngay điện thoại cho khách hàng, và trả lại tấm xổ số trúng giải cho khách. Ông một lần nữa trở thành “Chủ hàng thành tín nhất” trong nghề bán xổ số.

Có người căn cứ câu chuyện này tiến hành điều tra dân ý trên mạng như sau: “Giả sử bạn ửng tiền trước để mua tấm xổ số trúng 5 triệu nhân dân tệ trong tay, bạn sẽ làm như thế nào?” Câu hỏi thăm dò này thu hút 160 nghìn lượt cư dân mạng truy cập, kết quả như sau: có 29,9% số người tham gia chọn “hai bên chia đôi số tiền thưởng qua thương lượng”, 28,1% chọn để lại cho mình 500 nghìn đồng, 22,1% chọn trả lại cho người mua xổ số 5 ngàn đồng; còn lại 19,9% không lựa chọn.

Yêu cầu: Lựa chọn tốt góc độ, xác định rõ lập ý, thể loại phải rõ ràng, tự đặt tiêu đề; phạm vi bài làm không được thoát ly nội dung cũng như ngụ ý của tài liệu cho sẵn, không được rập khuôn, không được sao chép. Bài làm trên 800 chữ.

Bài làm:

Tiếng gọi ngàn năm

Thành tín, là đóa hoa hương thơm ngào ngạt, sắc đẹp muôn đời,

Thành tín, là gốc cây cao to, tán lá rậm rạp, sừng sững bất hủ,

Thành tín, là biển cả sóng vỗ dạt dào, khí thế bàng bạc.

Đất nước ngàn năm, văn minh ngàn năm, và còn đó, thành tín—tiếng gọi ngàn năm.

Chủ cửa hàng đại lý xổ số đưa tấm xổ số trúng thưởng cho khách hàng mà không hề có chút do dự, đây chính là người “đàn ông thép” có đức tính thành tín như thế nào nhỉ?

Thành tín, chính là chiêu bài mạnh nhất của nhân vật trong gió bão lịch sử.

Sóng nước Trường Giang cuộn cuộn trôi về phía

đông, những nhân vật lịch sử đứng trên ngọn sóng chỉ dẫn giang sơn, viết nên những dòng chữ, đòi hỏi thành tín; Một người nông dân đi giày cỏ trở mình thành Vương đế, Lưu Bị tung hoành giữa Tam quốc trong thời kỳ hưng thịnh, “ba phần thiên hạ trong có một phần của ông”; Thành tín, đã khiến cho Tống Giang vốn là người viết văn không thể cho nước nhà hưng thịnh, múa võ không thể cho đất nước ổn định, vậy mà cuối cùng ông đã trở thành thủ lĩnh anh hùng hảo hán, phát cao ngọn cờ thay trời chủ trì đạo nghĩa tung bay trước gió; Thành tín, khiến đốm lửa le lói trên đỉnh núi Tinh Cương lan tỏa ra khắp mọi miền đất nước. 90 năm kể từ ngày thành lập, Đảng Cộng sản Trung Quốc đã dẫn dắt nhân dân cả nước giành được giải phóng, tạo dựng hạnh phúc, đi lên con đường khá giả...

Thành tín, là chiêu bài đảm bảo cho các doanh nghiệp lớn đứng vững.

Từng một dạo, các sản phẩm nhãn hiệu Haier đã trải qua thử thách của sự thành tín, đưa ra khẩu hiệu độc sức thanh lọc hết tất cả các sản phẩm không phù hợp quy cách, đã dẫn dắt Haier bước lên vũ đài to lớn 500 doanh nghiệp mạnh trên thế giới, càng đi sâu vào lòng người; nhân viên của Trung tâm dịch vụ Thương mại điện tử Alibaba muốn đi “con đường tắt”, xâm hại quyền lợi của khách hàng, Tổng Giám đốc Mã Vân liền thẳng tay khai trừ họ ngay, và xin lỗi công khai. Tin rằng con đường sự nghiệp của Tập đoàn Alibaba

sẽ càng đi càng xa.

Thành tín, càng là chiêu bài đạo đức của loài người có lương tri.

Luận ngữ có câu “ngôn trung tín, đốc hành chi”, có nghĩa là, lời nói phải trung thành thật thà, hành động phải nghiêm túc trung hậu. Tín điều đã được truyền lại từ ngàn xưa, ngày nay đã diễn giải ra ý nghĩa khác hẳn. Tôn Đông và Tôn Thủy Lâm, là hai chủ thần xây dựng được mệnh danh là “Hai anh em thành tín”, vì họ không muốn nợ tiền lương của công nhân xây dựng đến từ các tỉnh lẻ, trong đêm tuyết rơi dày đặc đã tiếp sức nhau một cách bí tráng. Tuyết rơi không tiếng, nhưng lòng thành tín của họ đã khắc xuống mặt đất một cách mạnh mẽ và sâu sắc.

Ngược lại, làm nên cái trò nực cười chính là những “kẻ ngu xuẩn” công khai khiêu khích với thành tín. “Chính Long phách hồ”, có nghĩa là ông Chu Chính Long chụp hình hồ Hoa Nam gia, bị mọi người vạch trần nhưng ngoan cố không chịu thú nhận, ông ta vốn chỉ là một người nông dân chất phác vì làm giả mà phải lãnh án vào tù; sự kiện “Tiến sĩ Đường Tuấn”, trước kia Đường Tuấn vốn được mệnh danh là “vua làm công áo cổ cồn”, nhưng rồi trở thành người làm học vị giả; “Sự kiện em bé đầu to”, là do sữa bột giả nhãn hiệu Tam Lộc gây nên, vậy ai là sát thủ?

Những kẻ làm giả, trở thành trò cười của thiên hạ.

Thành tín, là tiếng gọi chung từ ngàn năm xa xôi vọng lại. Xuyên qua ngàn năm luân hồi, thành tín luôn luôn ở bên chúng ta đâu đâu cũng có. Góc cạnh của thành tín, vẫn luôn luôn rõ ràng mặc cho gió thổi mưa sa, dẫn dắt chúng ta tiến lên, tiến lên.

Tiếng gọi từ ngàn xưa, hết tiếng này đến tiếng khác, đó là tiếng gọi bạn đó, đó là thành tín vững chắc bất di bất dịch như núi non sừng sững.

Lời bình:

Bài văn này bám sát nội dung của tài liệu cho sẵn rồi lập ý, trung tâm nổi bật, đưa ra những dẫn chứng điển hình, logic chặt chẽ, tư duy rõ ràng, ngôn từ trôi chảy, có tài viết văn, sành sử dụng biện pháp ví dụ, viết theo lối song song, trong cái rời rạc lại có kết cấu hoàn chỉnh. Bài làm sạch sẽ, chữ viết chân phương đẹp mắt. Còn chút thiếu sót là: có một vài từ chưa được sát cho lắm.

**MỘT SỐ BÀI VĂN
ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA
TRONG KỲ THI
TUYỂN SINH ĐẠI HỌC
NĂM 2012
CỦA TRUNG QUỐC**

**CÁC TỈNH VÀ KHU TỰ TRỊ
HÀ NAM, HẮC LONG GIANG,
CÁT LÂM, NINH HẠ,
THIỆM TÂY, SƠN TÂY,
TÂN CƯƠNG, VÂN NAM,
NỘI MÔNG, HÀ BẮC**

Đề bài:

Tài liệu cho sẵn:

Chủ thuyền bảo người thợ sơn đi sơn chiếc thuyền. Sau khi sơn xong, người thợ sơn tiện tay vá luôn lỗ thủng của thuyền. Không bao lâu, chủ thuyền đưa cho thợ sơn một khoản tiền khá lớn. Thợ sơn nói: "Ông đã trả tiền công cho tôi rồi cơ mà." Chủ thuyền nói: "Đây là số tiền cảm ơn ông đã vá lỗ thủng của thuyền." Thợ sơn nói: "Đấy chẳng qua tôi tiện tay thôi mà." Chủ thuyền nói: "Khi các con tôi lái thuyền ra khơi, tôi cứ ngỡ rằng các con tôi không thể trở về được nữa. Nay chúng đã trở về bình an, cho nên, tôi xin cảm ơn ông."

Căn cứ theo tài liệu cho sẵn, anh/ chị hãy làm bài văn trên 800 chữ.

Bài làm 1:

Đạo đức cao cả chính là của cải lớn nhất

Của cải là gì? Nhận thức, định nghĩa của mỗi người đối với của cải đều khác nhau, song đều có một quan điểm chung đó là: Của cải chính là tiền bạc, của cải chính là học thức, của cải chính là sự từng trải, v.v... Đương nhiên những quan điểm này không cần bàn cãi, nhưng tôi cho rằng, đạo đức nghề nghiệp cao cả cũng chính là của cải quý giá.

Ví dụ như câu chuyện giữa chủ thuyền và người thợ sơn, chủ thuyền giao nhiệm vụ cho người thợ sơn chỉ sơn thuyền thôi, cho nên chỉ cần người thợ sơn này sơn thuyền một cách cẩn thận là được rồi, là hoàn thành nhiệm vụ rồi, nhưng đạo đức nghề nghiệp đã nhắc nhở người thợ sơn rằng, lỗ thủng có thể sẽ làm cho chiếc thuyền này bị đắm, cho nên sức mạnh của đạo đức nghề nghiệp đã khiến người thợ sau khi hoàn thành nhiệm vụ sơn thuyền xong liền tiện tay vá luôn lỗ thủng ở thuyền. Chính hành động được coi như rất bình thường không đáng để tâm này đã khiến người thợ sơn không những có được khoản tiền thưởng lớn ngoài định mức của chủ thuyền cho, mà còn tạo dựng

được lòng kính trọng của mọi người.

Nhà triết học người Đức Kant từng nói: “Có hai thứ duy nhất trên đời này khiến tôi phải hết sức cảm động, một là bầu trời đầy các vì sao sáng rực rỡ trên đỉnh đầu, một là đạo đức cao cả trong nội tâm chúng ta.” Bầu trời đầy các vì sao rực rỡ chính là lý tưởng của chúng ta, mà con đường để thực hiện lý tưởng chính là đạo đức cao cả cần phải có sẵn.

Trương Lương, vị tướng nổi tiếng thời Tây Hán, Trung Quốc, sau khi hành thích hụt nhà vua bị thất bại đến nỗi khốn cùng không lối thoát, ông đã giúp một bô lão xỏ giày một cách nhẫn nại không hề chán nản, chính thái độ cung kính vẫn giữ gìn trên mình Trương Lương trong hoàn cảnh khốn quẫn khiến ông cuối cùng đã giành được tài trí và học vấn tuyệt vời, trở thành một vị tướng nổi tiếng có thể hoạch định chiến lược, có thể chỉ huy trận đánh quyết định thắng lợi từ nơi cách xa ngàn dặm. Thành công của Trương Lương thực ra chính là sự tái hiện của sức mạnh đạo đức. Vậy mà trong xã hội ngày nay, vì sao có tới 18 người qua đường chứng kiến bé Y Y mới 2 tuổi bị tai nạn ô tô mà không một ai dang tay ra cứu bé, vì sao có nhiều viên quan chức từng phong quang hơn hờ trước đây nay đều bị cách chức thậm chí bị tù giam, nguyên nhân cốt lõi là họ thất đức. Bởi vì thất đức, cho nên họ thiếu lòng cảm thông, bởi vì thất đức, cho nên họ đã lãng quên mất chức trách và sứ mệnh của mình, bởi vì thất đức, cho nên họ đã lãng quên tôn chỉ

vì nhân dân phục vụ. Chính vì “đạo” đã không còn, thì đâu còn có “đức”?

Ngô Bân, một tài xế lái xe ô tô công cộng bình thường, khi ô tô đang chạy bon bon trên đường cao tốc, một tấm kim loại bất ngờ sạt vào ô tô đâm vào bụng anh, trong tình trạng tính mệnh nguy ngập, Ngô Bân đã hãm tốc độ xe chạy, dừng xe lại, kéo phanh, mở đèn pha ô tô nhấp nháy bằng hơi thở cuối cùng của mình, anh đã cứu tính mạng của tất cả các hành khách trên xe. Ngô Ngọc Lan, một cô giáo bình thường, trước mặt bọn kẻ cướp vô liêm sỉ, tuy bị thương máu chảy đầy đầu nhưng cô vẫn gan dạ bảo vệ 659 tấm thẻ dự thi của các thí sinh. Trên mình họ, tôi dường như đã trông thấy sức mạnh đạo đức đang trưởng thành lành mạnh trên mảnh đất Trung Hoa bao la.

Ngô Bân đã ra đi, song Bí thư tỉnh ủy đã phải rơi nước mắt trước tấm gương của anh, mấy chục ngàn quần chúng nhân dân đã tự nguyện ra đường tiễn đưa chiếc xe chở linh cữu của anh, cả đất nước Trung Hoa đã phải rung động trước tấm gương anh hùng Ngô Bân, danh hiệu tài xế đẹp đẽ nhất Trung Hoa chính là của cái lớn nhất của dân tộc chúng ta. Cô giáo Ngô Ngọc Lan đã bị thương, nhưng trước sự tàn bạo của bọn kẻ cướp cô vẫn nghĩ đến chức trách và sứ mệnh của mình, hành động của cô khiến chúng ta nhận rõ rằng: Đạo đức nghề nghiệp thật sự chính là gì.

Đạo đức cao cả chính là của cái lớn nhất, xã hội

chúng ta cần có sự nâng đỡ của đạo đức cao cả, Trung Quốc cần có đạo đức cao cả để xây dựng một tương lai dân chủ, văn minh và hài hòa, chúng ta hãy cùng kêu gọi, trông mong đạo đức cao cả chiếm cứ lấy tâm hồn của mỗi chúng ta, đạo đức cao cả có thể trưởng thành lành mạnh trên mảnh đất Trung Hoa bao la.

Lời bình

Lập ý từ góc độ đạo đức nghề nghiệp, lập ý như vậy là rất chính xác, sự tích trong bài văn rất điển hình, có thể tìm kiếm được trong cuộc sống hiện thực, ví dụ như sự kiện anh hùng Ngô Bân, và còn có sự kiện phản diện như 18 người qua đường không một ai chịu dang tay ra cứu bé Y Y bị tai nạn giao thông, những sự kiện phải trái này đã được vận dụng rất tốt trong cả bài văn, đồng thời có thể từ chính tài liệu cho sẵn nghĩ đến đạo đức nghề nghiệp, nghĩ đến luận điểm của cái lớn nhất chính là đạo đức cao cả, áp dụng phương pháp luận chính của mặt phải và mặt trái các sự kiện một cách rất đầy đủ, những sự kiện được đưa ra bao gồm cổ kim Đông Tây, có nghĩa là sự thật và đạo lý cũng đều rất đầy đủ, đây là một bài văn hay.

Bài làm 2:

Chi tiết quyết định thành bại

Mỗi một người, mỗi một việc, đều không tránh khỏi phải đối mặt với các vấn đề chi tiết khác nhau, xử lý tốt chi tiết, thì thường có thể một công đôi việc, ngược lại, không những khó hoàn thành công việc, mà còn có thể công lao đổ biển, thậm chí gây nên hậu quả rất nghiêm trọng.

Câu chuyện chủ thuyền và thợ sơn, rất rõ ràng đã có sự gợi ý như vậy đối với chúng ta. Thử nghĩ mà xem, nếu không gặp đúng người thợ sơn ngày thường rất có tinh thần trách nhiệm, coi trọng mỗi chi tiết của vấn đề, thì các con của chủ thuyền ra khơi liệu có thể trở về bình an một cách dễ dàng như vậy hay không? Lại hoặc như, nếu như chủ thuyền coi trọng các vấn đề chi tiết, dặn dò người thợ sơn vá lỗ thủng của thuyền một cách kịp thời, thì cần gì phải lo lắng cho sự an toàn của con cái đã lái thuyền ra khơi?

Có một bạn, ông Hilary Lawson, CEO (giám đốc điều hành) Hiệp hội băng đĩa âm nhạc Mỹ đã tận mắt chứng kiến cảnh ông Jobs thảo luận với công trình sư về việc thiết kế giao diện máy tính. Lúc bấy giờ, ông Jobs cùng công trình sư ngồi trước máy vi tính, hai người cứ tranh cãi mãi chỉ vì một vấn đề nhỏ trong

thiết kế. Ông Lawson phát hiện, việc ông Jobs và công trình sư cùng quan tâm chẳng qua chỉ là một khoảng trống nhỏ như mảnh giấy vụn trên giao diện máy tính, làm thế nào có thể cùng xếp vào đó ba đơn từ, ông Jobs để tâm đến chi tiết cụ thể như vậy khiến ông Lawson hết sức kinh ngạc và thán phục, điều then chốt của bí quyết đưa ông Jobs đi đến thành công một cách thiên tài và kỳ tích, chính vì ông có đức tính hết sức quan tâm đến mọi chi tiết.

Từ việc nhỏ của cá nhân, gia đình, tới việc lớn liên quan đến đơn vị, thậm chí quốc gia, sự quan trọng của các chi tiết hầu như đều xuất hiện trước mặt chúng ta ở bất cứ chỗ nào, vào bất cứ giây phút nào. Có những gia đình ngày thường không xử lý tốt một số vấn đề chi tiết trong sinh hoạt, kết quả là sẽ xảy ra mâu thuẫn, oán hờn nhau ngày một gia tăng, thậm chí cuối cùng rồi dẫn đến phải chia tay nhau; có những công trình, dự án, chỉ vì không cẩn thận coi trọng tới các chi tiết, cho nên đã để lại hiểm họa về an toàn, thậm chí gây nên sự cố nghiêm trọng.

Tại nạn đường sắt đặc biệt nghiêm trọng trên tuyến Ninh Ba - Ôn Châu xảy ra vào ngày 23-7- 2011 đã thắt chặt trái tim của mỗi người dân trong cả nước, chính bài học phải đổi bằng cái giá của mấy chục tính mạng hành khách này, cũng chỉ vì vấn đề chi tiết gây nên. Trong báo cáo nguyên nhân xảy ra vụ đâm tàu cao tốc này của cơ quan hữu quan nêu rõ, Trung tâm kiểm soát đoàn tàu loại hình LKD2-T1 Bộ Đường sắt đã vi

phạm quy định trong quá trình thao tác, kiểm soát không chặt chẽ các khâu gọi thầu đấu thầu thiết bị, cũng như các khâu xét duyệt kiểm tra kỹ thuật và sử dụng đoàn tàu chạy tàu, cho nên khi đoàn tàu được đưa vào sử dụng, đây chính là nguyên nhân gây nên sự cố đâm tàu. Giả như, Bộ Đường sắt không “sơ ý” như chủ thuyền nói trên, giả như những người xây dựng thi công có tinh thần cẩn thận như người thợ sơn, phát hiện ra vấn đề chi tiết, có thể chủ động, kịp thời, “nhân tiện” vá lắp lỗ thủng, thì chẳng phải sẽ hoàn toàn có tránh xảy ra tấn bi kịch hay sao?

Câu chuyện chủ thuyền và người thợ sơn, bài học phải trả bằng máu của sự cố đoàn tàu cao tốc, cũng như nhiều sự việc trong sinh hoạt đời sống hiện thực đã nhắc nhở chúng ta biết rằng, chi tiết quyết định thành bại, bất kể là trong học tập, trong sinh hoạt hay trong công tác, hay bất kể là trong quá trình quản lý hàng ngày hay trong quá trình thi hành chức trách, cũng cần phải luôn luôn nhắc nhở mình rằng, không được làm người chủ thuyền hồ đồ có tính cầu thả, không câu nệ chi tiết, mà phải làm người thợ sơn coi trọng chi tiết, có tinh thần trách nhiệm.

Lời bình:

Tài liệu cho sẵn nói về chi tiết hoàn toàn đúng đắn, đó là người thợ sơn để ý đến chi tiết, đã đổi lại tính mạng con cái của chủ thuyền. Mở đầu bài văn đã trình bày rõ quan điểm, sau đó mới áp dụng tài liệu, đem đến cho chúng ta sự gợi ý, liên tiếp sử dụng hai câu hỏi ngược, trình bày rõ chi tiết xác định thành bại, giả như người chủ thuyền để tâm đến chi tiết, thì có thể ngăn ngừa ngay từ lúc chưa xảy ra sự cố, người thợ sơn chú ý đến chi tiết, đã cứu lấy tính mạng của người khác. Thí sinh áp dụng biện pháp luận chính khiến phần mở đầu bài văn đã thu hút ngay sự chú ý của bạn đọc, rất hấp dẫn, tiếp theo thí sinh đã lấy dẫn chứng ví dụ của Hiệp hội phát hành băng, đĩa hát Mỹ, để chứng minh một cách chính diện về việc ông Jobs rất quan tâm đến mọi chi tiết, từ đó liên hệ sang mối nguy hại của hiện tượng không để tâm đến chi tiết, cuối cùng cảnh báo với mọi người rằng phải để ý đến mọi chi tiết, kết cấu bài văn này chặt chẽ, đây là một bài văn hay.

THÀNH PHỐ BẮC KINH

Đề bài:

Ông Kế làm việc một mình trong núi sâu, phụ trách việc tuần tra đường sắt, đề phòng núi sạt lở, đá rơi, cây đổ nguy hại đến an toàn tàu chạy, mỗi ngày ông phải đi bộ hơn 20km, mỗi khi đoàn tàu chạy qua, ông Kế cũng đứng nghiêm giờ tay lên chào trang trọng đoàn tàu chạy qua như bay. Lúc này, đoàn tàu cũng kéo còi, tiếng còi tàu vang vọng hồi lâu trong vùng núi sâu...

Một mình ông Kế tuần tra trong núi sâu, giờ tay lên chào trang trọng, còi tàu vang vọng trong hồi lâu... những khung cảnh này mang lại cho anh/ chị cảm nhận và suy nghĩ gì?

Dựa vào hàm ý của tài liệu cho sẵn, mời anh/chị tự quyết định góc độ, tự đặt đề bài, tự chọn thể loại (trừ thơ ca), làm bài trên 800 chữ.

Bài làm:

Ca ngợi lá xanh

Lá xanh là một loại màu không bình thường, tôi ca ngợi lá xanh.

Rảo bước trên thửa ruộng, leo lên ngọn núi cao, đi chậm trên cánh đồng xa tít tắp không bờ bến, hết thấy đập vào tầm mắt bạn là những bức tranh được phác họa bằng màu xanh thẫm và màu xanh nhạt: Màu xanh thẫm là lá cây, màu xanh nhạt cũng là lá cây. Cảm nhận của bạn có lẽ là “mộc mạc”, có lẽ là “sâu nặng”.

Ngắm nhìn bức tranh như vậy, bạn có cảm thấy đơn điệu không? Tôi thì cảm thấy tuyệt đối nó không đơn điệu chút nào cả. Trong đám lá màu xanh, chẳng phải cũng có những đốm màu sắc khác nhau đó sao? Có màu tro của núi cao, có màu vàng của đất lắng đọng, có màu đỏ rực rỡ...

Không chỉ như vậy, ngay cả màu xanh của lá cây cũng đều khác nhau: có lá cây bạch dương cao to vạm vỡ, có lá cây thùy liễu thẳng tắp, có lá cây thông bốn mùa xanh tươi, có lá lúa như những gợn sóng xanh, còn có đám cỏ non nằm rạp mình trên mặt đất.

Đó đều là thành viên của cộng đồng màu xanh.

Bạch dương, thùy liễu, cây thông, cỏ non... trông như loại màu hết sức bình thường trên mảnh đất này, thế nhưng chúng lại là loại màu không bình thường đâu nhé.

Đó là loại màu cố gắng vươn lên hàng đầu. Bất kể là trên mảnh đất màu mỡ, hay trên núi đồi cằn cỗi, chỉ nơi nào có sự sống, thì ở đó đều có màu xanh canh giữ, ngay cả trên sa mạc, chẳng phải cũng mọc những gốc cây hồ dương ngàn năm không đổ, cây hắc mai thân to khỏe mạnh đó sao? Cho dù mùa đông gió lạnh cắt da, cây tùng và cây bách vẫn đứng thẳng, buồn tẻ, nhưng hiên ngang bất khuất, chống chọi với gió gào tuyết phủ.

Đó là loại màu sắc xa xôi, nhẹ nhàng thanh nhã. Bất kể là vào buổi sáng hoa đào hoa lê đua màu khoe sắc, hay là lúc hoàng hôn chiếu sáng cánh hoa sen, chỉ cần nơi nào có hoa nở, thì ở đó đều có màu nền xanh lá cây. Ôi, hoa tươi, mi nở rộ trên đầu cành một cách hãnh diện, mi đón nhận lễ cúi đầu vái lạy của đàn ong cánh bướm, mi đã quên mất rằng, hoa đẹp đến mấy đi nữa cũng cần phải có lá cây xanh làm màu nền hay sao? Chính vì những đóa hoa ngạo nghễ, cho nên hoa nở ở đâu thì ở đó đều trở nên huyền ảo. Những cây cỏ non vẫn nằm rạp mình trên mặt đất, có vẻ hèn mọn, thế nhưng chúng lại yên lặng thanh bình, cây cỏ xem này, chẳng phải cũng có những bông lúa vàng óng cúi chào cỏ đó sao? Trong năm, cây cao lương rồi cũng đến ngày phải đỏ mặt vì thẹn thùng đầy cỏ ạ.

Đây chính là lá cây xanh, là thứ màu sắc hết sức phổ biến trên mảnh đất này, nhưng đây tuyệt đối không phải thứ màu sắc bình thường.

Màu xanh lá cây, không có thân hình thon thả yêu kiều, không có xiêm áo sặc sỡ. Có lẽ bạn cho rằng lá xanh không đẹp mắt, nếu như đẹp mắt là từ chuyên dùng để chỉ sự thon thả, sặc sỡ, thì lá xanh không phải là cô gái xinh đẹp trong các loại màu sắc; thế nhưng, lá xanh có đức tính chất phác, nghiêm chỉnh, và cũng không thiếu cảnh bình yên, càng không cần phải nhắc đến gốc cây hiên ngang thẳng đứng, cho nên màu xanh lá cây chính là đại trượng phu trong các thứ màu sắc.

Màu sắc, chẳng lẽ bạn chỉ cảm thấy nó chỉ là màu sắc không thôi sao? Chẳng lẽ bạn không nghĩ đến đức tính chất phác, yên tĩnh và kiên cường bất khuất của màu lá xanh, ít nhất thì lá cũng hết sức giống ông Kế vậy, người tuần tra viên một mình đi tuần tại nơi núi sâu, giơ tay lên chào trang trọng đó ư? Chẳng lẽ bạn không hề liên tưởng đến những người lao động kiên cường bất khuất đang xây dựng trên khắp mọi miền đất nước có nền kinh tế đang phát triển nhanh đến chóng mặt, như những chiếc lá cây hiên ngang ngay thẳng đó sao? Chẳng lẽ bạn lại không nghĩ xa hơn đến sự yên tĩnh hài hòa của lá cây, chúng tượng trưng cho tinh thần và ý chí viết nên trang sử của nước Trung Hoa mới bằng sự sống và lòng sắt son trên đất nước mình hay sao?

Lá xanh là loại màu sắc không bình thường. Lá xanh hết sức phổ biến trên mảnh đất này, chúng như những người nông dân Trung Quốc vậy, không được mấy ai coi trọng; lá xanh có sức sống mạnh mẽ, không thể giày xéo lên được, không thể áp bức được, cũng như những người Trung Quốc vậy. Tôi ca ngợi lá xanh, bởi vì lá xanh không những tượng trưng cho bà con nông dân Trung Quốc, đặc biệt là tượng trưng cho đức tính chất phác, yên tĩnh, cố gắng vươn lên không thể thiếu được của Trung Quốc ngày nay trên bước đường phát triển của mình.

Lời bình:

Đây là một bài tản văn mượn sự vật để bày tỏ tình thân. Bài văn này có hai đặc điểm: Lập ý chính xác, áp đề khéo léo. Bài văn đặt tên là "Ca ngợi lá xanh", thông qua lá xanh để ca ngợi "đức tính chất phác, yên tĩnh và kiên cường bất khuất của màu lá, ít nhất cũng hết sức giống ông Kê, một tuần tra viên một mình đi tuần tại nơi núi sâu, giờ tay chào trang trọng". Ca ngợi "những người lao động kiên cường bất khuất đang xây dựng đất nước như những chiếc lá cây hiên ngang ngay thẳng", qua đó để phát huy "tinh thần chất phác, yên tĩnh, cố gắng tiến lên không thể thiếu được". Thí sinh đã đưa mắt vào hiện thực, mượn vật để bày tỏ tình thân, từ góc độ lập ý "vĩ đại chứa đựng trong bình thường", đã đi sát với nội hàm của tài liệu cho sẵn. Hai là, trình bày rất linh động. Về mặt cấu tứ và sử dụng từ ngữ câu cú của bài văn, thí sinh đã hấp thu dinh dưỡng từ trong bài viết **Ca ngợi cây bạch dương** của nhà văn nổi tiếng Trung Quốc Mao Thuấn. Xét từ cách trình bày, có nhiều đoạn trong bài **Ca ngợi cây bạch dương** chính là "nguồn gốc" nhiều câu trong bài văn này. Thí sinh đã sử dụng nhiều loại tu từ như ví von, nhân cách hoá, giả thiết, hỏi vắn, đối ngẫu, v.v... các câu đa dạng, mang lại cho độc giả cảm giác êm đềm mà lại có màu sắc rực rỡ.

TỈNH QUẢNG ĐÔNG

Đề bài:

Đọc tài liệu sau đây, làm bài theo yêu cầu:

Ông Toynbee, nhà sử học người Anh chuyên nghiên cứu nền văn hóa cổ từng nói rằng, nếu như có thể lựa chọn thời đại và địa điểm chào đời, ông mong mình có thể sinh ra tại Tân Cương, Trung Quốc vào thế kỷ thứ nhất, bởi vì lúc bấy giờ Tân Cương nằm tại nơi đan xen giữa nhiều nền văn hóa: văn hóa Phật giáo, văn hóa Ấn Độ, văn hóa Hy Lạp, văn hóa Ba tư và văn hóa Trung Quốc.

Trong bức thư gửi cho cháu gái mình, bà Marie Curie, nhà hóa học nổi tiếng viết: “Trong thư cháu nói với dì rằng, cháu muốn sống vào thời đại một thế kỷ trước... Irène thì khẳng định rằng, nó thà sống muộn hơn, sống trong thế kỷ tương lai. Dì cho rằng, mọi người đều có thể sống vào mỗi thời kỳ một cách thú vị và hữu ích.”

Tài liệu trên đây gợi cho anh/ chị có có sự suy nghĩ như thế nào? Mời anh/chị kết hợp thể nghiệm và cảm ngộ của mình để làm bài.

Yêu cầu: Tự chọn góc độ, tự đặt tiêu đề, tự quyết định thể loại, làm bài văn trên 800 chữ, không được sao chép.

Bài làm 1:

Tôi muốn sống trong triều Đường

Tôi muốn sống trong thời nhà Đường, bởi vì ở đó là thế giới của thơ ca.

*Yên thảo như bích ty,
Tần tang đệ lục chi;*

(Dịch thơ:

*Cỏ Yên mượt tựa tơ xanh,
Dâu Tần tươi tốt tỏa cành xanh dương.)*

Biết bao lần mơ về nơi đó, trăm ngàn lần ảo tưởng hiện lên, tôi muốn sống trong triều Đường. Ở thời nhà Đường, tôi có thể cùng nhà thơ Lý Thái Bạch:

*“Thả phóng bạch lộc thanh nhai gian,
Tu hành tức ký phỏng danh sơn.”*

(Có nghĩa là:

*Toan thả hươu trắng núi xanh khơi,
Cần đi hảnh cưỡi dạo non chơi.)*

Tôi có thể cùng nhà thơ sánh vai đi khắp thiên hạ, học thơ, học đạo, vung kiếm thoải mái. Mỗi ngày, tôi và ông đọc câu thơ hào sảng “*Quân bất kiến, Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hồi!*”

Há chẳng thấy:

*Nước sông Hoàng từ trời tuôn xuống
Chảy nhanh ra biển, chẳng quay về.*

Tôi có thể cùng ông uống rượu trong vườn hoa, múa gươm dưới ánh trăng ngân. Tôi muốn sống trong triều Đường, bởi triều Đường chính là lâu đài của thơ ca. Lý Thái Bạch cất giọng ngâm thơ đã vang đi nửa thời kỳ Thịnh Đường. Trong triều Đường, tôi có thể tiếp xúc với nhà thơ Trần Tử Ngang với câu thơ “*Tiên bất kiến cổ nhân; Hậu bất kiến lai giả*”, có nghĩa là “*Nhìn trước, chẳng thấy người xưa; Ngó sau, nào thấy ai vừa đến đâu*”, cảm nhận sự cảm phần của ông;

Tôi có thể tiếp xúc với “*Các trung đế tử kim hà tại; Hạm ngoại Trường Giang không tự lưu.*” (Đế tử trong lầu đâu vắng bóng? Trường Giang ngoài cửa vẫn trôi mù...), cảm nhận tài ba của ông.

Tôi có thể tiếp xúc với nhà thơ tài ba Đặng Khoa Hậu với câu thơ “*Xuân phong đặc ý mã đề tậ; Nhất nhật khán tận Trường An hoa.*” (Gió xuân thả sức cho phi ngựa; Ngày trọn Trường An xem hết hoa), cảm nhận vẻ đặc ý và nồng cuồng của ông. Tôi muốn sống trong triều Đường, sống trong thế giới của thơ ca.

Thiên trường địa cửu hữu thì tận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ.

*(Trời đất dài lâu tan có lúc,
Hận này dằng dặc mãi không thôi.)*

Sống trong triều Đường, tôi có thể ngắm nghía sắc đẹp mê hồn của nàng Dương Quý Phi, có thể cảm nhận vẻ si tình của Đường Huyền Tông, có thể cảm nhận mỗi tình ai oán triền miên đau khổ khó dứt của hai người. Máu chảy dưới dộc Ma Ngự, toát lên cảnh thê lương. Tôi muốn sống trong triều Đường, bởi vì tôi muốn lãnh hội mỗi tình của triều Đường, khí phách của triều Đường, quá trình từ hưng thịnh đi xuống suy thoái. Tương truyền rằng, triều Đường có cõi lòng rộng mở, tràn đầy khí thế của một nước lớn. Tôi muốn sống trong triều Đường, một thế giới như thơ như họa.

*“Tràng An hồi vọng tú thành đôi
Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai
Nhất ký hồng trần phi tử tiếu”
(Trường An trông tựa gấm hoa thêu
Nghìn cửa trên nên đã mở đều
Ngựa ruổi bụi hồng, phi mím miệng)
“Mạc mạc thủy điện phi bạch lộ
Âm âm hạ mộc chuyển hoàng ly”
(Mơ mơ ruộng nước cò bay trắng
Thấp thoáng bờ cây chim vãn vương)*

Trong con mắt của nhà thơ Vương Duy, triều Đường như thơ, như họa, hấp dẫn tôi khiến tôi hướng vọng. Tôi muốn sống trong triều Đường, hàng ngày cùng nhà thơ Vương Duy đi ngắm những áng mây bông bênh lúc mở lúc cuộn, hoa nở hoa tàn, ngắm vầng trăng trên ngọn cây tùng, ngắm dòng suối chảy trên tảng đá.

*“Đại tí thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan”
(Khắp thiên hạ, kẻ sĩ nghèo đều hân hoan)*

Tôi muốn sống trong triều Đường, đó là triều đại được xây đắp bằng thơ ca. Ách chà đạp của An Sử chi loạn, khiến tôi cảm nhận được sự phần uất của Đỗ Phủ. Khi nghe tin đã thu hồi Hà Nam Hà Bắc, ông liền cất tiếng ngâm câu: *“Thanh xuân tác bạn hảo hoàn hương”* (Trời xuân theo bước thẳng về làng), tôi cảm nhận được niềm phấn khởi hoan hỉ của ông. Tôi muốn sống trong triều Đường, lãnh hội tiếng ngân vang toát ra từ cõi lòng của các nhân sĩ yêu nước, lắng nghe tiếng kèn kêu gọi của vương triều đại Đường, lãnh hội quá trình bi thương từ hưng thịnh đi xuống suy thoái. Không một ai đưa tang Đỗ Phủ, không một ai mặc niệm cho ông; tôi muốn túc trực bên cạnh Đỗ Phủ, bày tỏ tình yêu đất nước bằng những bài thơ, bằng tài năng của ông.

Tôi muốn sống trong triều Đường, bất kể là triều Đường hưng thịnh hay triều Đường suy thoái, đó đều là thế giới của thơ ca, tràn trề ý thơ, giang sơn đẹp như họa trong tay nhà thơ Vương Duy biến thành áng thơ, tình cảm hào sảng được thốt ra từ miệng Lý Thái Bạch liền trở thành thứ tình cảm ngàn xưa. Sự miêu tả cuộc chiến tranh đổ máu bằng thơ ca đã hiện lên hết thảy khung cảnh đó. Triều Đường, một thời đại thơ ca.

Tôi muốn sống trong triều Đường, bởi vì đó là thế giới của thơ ca, ẩn chứa tình cảm của ngàn xưa.

Lời bình:

Đây là bài văn mang phong cách tản văn nghị luận như họa, như thơ. Thí sinh đã bày tỏ nguyện vọng - mong muốn được sống trong triều Đường dựa trên ý tài liệu cho sẵn. Thí sinh đã xoay quanh nguyện vọng này một cách có tầng thứ, có logic, trình bày nguyên nhân nảy sinh nguyện vọng này là vì đó là thời đại của thơ ca, "thế giới thơ ca". Nếu như sống trong thời đại đó, có thể được trực tiếp cảm nhận "tài khí" của các nhà thơ nổi tiếng như Lý Bạch, Trần Tử Ngang, Vương Bột, Vương Duy, Đỗ Phủ cũng như "cảnh thơ" do họ sáng tác, thậm chí có thể "học thơ học đạo" từ con người họ. Thí sinh không những đã bày tỏ lý do lựa chọn mộng tưởng của mình, mà còn có thể khiến cả bài văn hiện lên màu sắc trữ tình đậm đà với ngôn từ đẹp. Bài văn này còn thể hiện thí sinh rất am hiểu ý nghĩa thơ ca của triều Đường, đồng thời tiến hành sắp xếp lại những câu thơ Đường theo diễn cảm cần thiết qua suy nghĩ của mình. Có thể nói, đây là bài văn tiêu biểu cho vừa học vừa áp dụng của học sinh trung học phổ thông cuối cấp. Tất nhiên, bài văn này cũng tồn tại bất cập, ví dụ như nội dung bài văn lấy ví dụ nhân vật Dương Quý Phi không khớp với lập ý của bài văn cho lắm; mối quan hệ giữa tiêu đề của ba đoạn so với cả bài hơi bị miễn cưỡng.

Bài làm 2:

Tôi yêu thời đại này

Thỉnh thoảng trong bài văn của mình, tôi mừng tượng bức tranh sáng ngời của tương lai; thỉnh thoảng tôi cũng nằm mơ giữa ban ngày, nghĩ vơ vẩn rằng nếu như mình trở lại với thời cổ đại thì sẽ gặp phải những kỳ dị gì nhỉ. Thế nhưng, nếu như thời giờ thấm thoát thoi đưa có thể thực hiện, nếu như có người mời tôi chuyển đến sống trong một thời đại khác, thì tôi hẳn sẽ trả lời một cách kiên quyết rằng: tôi không đồng ý.

Bởi vì tôi yêu mến thời đại này.

Tôi yêu thời đại này, bởi vì cái gốc của tôi nó ở đây. Tôi đã quen với ti vi, máy vi tính, máy giặt ở đây, đã quen chuyện trò bàn luận với bạn bè bằng điện thoại, đã quen với cái chợ ở gần nhà, đã quen với xe ô tô công cộng chật ních hành khách. Càng nhiều hơn, hết thảy đã dung hoà vào dòng máu trong cơ thể tôi, trở thành những lưu luyến ngấm sâu trong lòng. Tôi không thể tưởng tượng được rằng, tôi sẽ trao đổi với người xưa về chất sinh tố hay là về vi tích phân trong toán học, cũng không biết làm thế nào để họ có thể tiếp thu được tự do và nhân quyền. Tôi cũng không thể tưởng tượng được rằng, thế giới trong tương lai rồi sẽ phát triển ra sao, rồi sẽ xảy ra biết bao vấn đề?

Tôi chấp nhận sự nuôi dưỡng và dạy bảo của thời đại này, đã định đoạt tôi phải quyền luyện vô hạn đối với thời đại này.

Tôi yêu thời đại này, bởi vì thời đại này tràn đầy những đẹp đẽ và cơ hội. Tuy thời đại này cũng tồn tại những nguy cơ còn kẻ giết người như Dược Gia Hâm, sự lạnh nhạt của một số người qua đường trước cảnh bé Duyệt Duyệt bị tai nạn ô tô, sự cố đâm tàu cao tốc, tồn tại vấn đề an toàn thực phẩm, v.v... thế nhưng thời đại này cũng có những tấm gương mẫu mực chân - thiện - mỹ như “người mẹ nhất”, “bà mẹ đẹp nhất”, “người nước ngoài đẹp nhất”, v.v... ngày càng có nhiều các bạn thanh thiếu niên dấn thân vào sự nghiệp công ích xã hội, từ xung phong làm người tình nguyện cho đến làm giáo viên tình nguyện, quảng bá kêu gọi bảo vệ môi trường, bảo vệ nhân quyền, trên mình các bạn trẻ đã nổi bật tinh thần và phẩm chất cao đẹp, cũng khiến mọi người thấy được rằng, vũ đài của chúng ta đang ngày càng trở nên rộng lớn, chúng ta ngày càng có tự do để theo đuổi mộng tưởng. Khi tôi thấy “bà mẹ Súp lơ ngọt ngào” hát ca khúc *Tặng bạn hành* một cách vừa e thẹn vừa tự tin trên sân khấu, khi tôi thấy bạn trẻ mới 18 tuổi đã có thể làm công tác nghiên cứu gen trong tập đoàn Hoa Vi mà mình yêu thích, thì tôi biết được rằng, thời đại này đẹp đẽ biết bao, thời đại này càng gần sát với mộng tưởng, nhân sinh trở nên càng phong phú và nhiều màu sắc, cơ hội nhiều đến vô kể.

Tôi yêu thời đại này, bởi vì sứ mệnh xây dựng thời đại đã đặt lên vai chúng ta. Ngay từ giây phút giáng sinh cõi đời, chúng ta đã phải gánh vác kỳ vọng của gia đình, kỳ vọng của đất nước. Chúng ta cũng đã muôn vàn lần mừng tượng sự nghiệp của bản thân, từng phóng tầm mắt ra xa hướng về phía lý tưởng của mình. Chỉ chúng ta mới có thể kế thừa sự nghiệp của cha ông, chỉ chúng ta mới có thể đặt nền tảng hạnh phúc cho con cháu mai sau. Sứ mệnh vẻ vang này làm sao mà không thể khiến cõi lòng chúng ta như làn sóng dâng trào, trong lòng tràn đầy niềm tự hào. Thời đại này, vừa tồn tại trách nhiệm của chúng ta, vừa tồn tại nguyện vọng của chúng ta.

Tôi xúc động và tự hào đối với thời đại này, tôi mơ tưởng và suy tư đối với thời đại này. Tuy rằng còn có hàng nghìn hàng vạn thời đại khác nhau, các thời đại đó tự do yêu mến những người con của thời đại đó. Tôi yêu thời đại này, gốc rễ của tôi, ước mơ của tôi, trách nhiệm của tôi đều nằm trong thời đại này.

Lời bình:

Bài văn này đạt điểm cao. Bài văn này có ba điểm sáng: Một là quan điểm sát đề bài, tầng thứ rõ ràng. Bài văn xuất phát từ tài liệu cho sẵn rồi mở rộng nghĩa lý, nêu ra “tôi mến yêu thời đại này” một cách mang tính xây dựng, phù hợp với yêu cầu của mệnh đề. Khi trình bày quan điểm, xoay quanh “tôi yêu thời đại này”, “trên đây tốt đẹp và cơ hội”, “trách nhiệm đã đặt xuống vai tôi” để mà triển khai tầng thứ, thứ tự rõ ràng.

Hai là, ngôn từ cô đọng, giàu tính khái quát. Ví dụ đoạn thứ ba trong bài văn, khi bàn luận quan điểm “gốc rễ của tôi ở đây”, thí sinh đã tìm kiếm những hình ảnh như “ti vi, máy vi tính, máy giặt, điện thoại, chợ, xe ô tô công cộng”... để kết luận rằng “thời đại này đã nuôi dưỡng và giáo dục tôi” một cách sinh động. Trong đoạn bốn, thí sinh khi dẫn vào tài liệu, cũng rất ngắn gọn, rất khái quát và có sức biểu hiện.

Ba là, giọng văn tự nhiên, tình cảm chân thật. Thí sinh không nghị luận vấn đề một cách sáo rỗng, không bày tỏ trữ tình một cách vô vị; mà luôn luôn đưa đại từ “tôi” và “chúng ta” vào trong bài văn, trong khi thuật lại một cách khách quan đã bình tĩnh nhằm vào vấn đề để nghị luận, đã truyền đạt tình yêu sâu nặng đối với thời đại này, khiến người đọc không khỏi cảm động.

TÌNH GIANG TÔ

Đề bài:

Căn cứ tài liệu cho sẵn, làm bài theo yêu cầu:

Mẹ hiền sợi chỉ trong tay

May cho con chiếc áo này đi xa

Chỉ khâu dài mãi thêm ra

Sợ con vắng mặt khó mà về ngay.

(Du tử ngâm - Mạnh Giao)

Vì sao nước mắt tôi thường rưng rưng? Bởi vì tôi yêu mảnh đất này quá sâu nặng... (Tôi yêu mảnh đất này - Ngải Thanh)

Trong những tâm hồn cao quý này, có một sức mạnh rõ ràng và thứ tình cảm âu yếm mãnh liệt, như một dòng chảy tuôn ra dạt dào. Thậm chí, không cần phải thăm dò tác phẩm hoặc lắng nghe tiếng nói của họ, chính ngay trong con mắt của họ, trong hành động tiếng nói của họ, có thể thấy sự sống chưa bao giờ vĩ đại như vậy, đầy đặn như vậy, hạnh phúc như vậy trong hoạn nạn (Romain Rolland).

Mời anh/ chị lấy “lo và yêu” làm đề bài, viết bài văn trên 800 chữ. Yêu cầu: một, tự lập ý; hai, tự chọn góc độ; ba, ngoài thơ ca ra tự lựa chọn thể loại.

Bài làm 1:

Lo lắng và yêu thương

Trà và nước gặp nhau, thực ra là một thứ duyên phận của kiếp trước và kiếp này.

Tôi mở nắp hộp đựng trà, lấy một dúm trà thả vào ấm nước sôi tròn trịa, những búp trà nhỏ và khô đậm thẳng xuống đáy ấm trà bằng sứ màu trắng, như những miếng ngọc vụn bị rơi xuống đáy vực vầy. Nước sôi nóng bỏng rót xuống bị hút mạnh xuống chảy vào ấm trà, như hết sức nôn nóng chảy xuống để ôm ấp lời thề đã được định mệnh từ lâu. Những búp trà với tư thế múa may quay vòng đến điên cuồng, chỉ trong nháy mắt là đã tràn trề giữa đất trời trong ấm trà này.

Yêu trà, không chỉ là uống trà. Trà mới, trà cũ, trông như trà đạo, trông như thiêng liêng thành kính, hết thảy đều liên quan đến trà.

Yêu thích trà, đại khái bắt nguồn từ tính thông dụng của trà. Những người đàn ông cao lớn ngăm đen uống bát trà to tướng, có thể giải khát một cách thoải mái; bạn bè quen biết nhau lâu ngày sum họp bên nhau, cùng uống một ấm trà thơm, tình cảm bè bạn hoặc cảm nhận về nhân sinh không cần phải nói,

đều hòa vào trong chén nước trà nho nhỏ trong tay; các nhà sĩ không tranh giành với thế thời, các Đạo lão ở ẩn trong chùa chiền, họ uống trà, tự cảm giác hương vị của trà, một chén nước trà, hơi khói nghi ngút tỏa lên giữa đất trời và người đời.

Tôi nhắc nắp ấm trà lên một cách cẩn thận, những búp trà đã giãn hẳn ra, bề mặt nước trà trong xanh nổi lên những bong bóng. Hết thấy đều trở về với tĩnh lặng, tôi hình như nghe thấy một tiếng thở dài nho nhỏ.

Ai thở dài vậy? Ai đang nâng chén nước trà ấm áp, thở dài một cách đầy ưu sầu?

Vừa yêu, nhưng làm sao mà không lo lắng?

Bất kể là trà đạo Trung Quốc hay là trà đạo Nhật Bản, đều đòi hỏi bốn chữ: hòa, tĩnh, thanh, tịch. Ngày hôm nay, chỉ có xuyên qua hương điệu của trà đạo trăm ngàn năm, ai có thể xóa đi hào nhoáng bề ngoài, đóng cửa cách biệt huyền ảo, pha thêm cho mình một ấm trà thơm.

Họ khoe khoang lẫn nhau, trà của mình đắt đỏ như thế nào, ấm chén pha trà của mình tinh tế đẹp mắt ra sao. Họ lúi lúi đựng trà từ trong tủ lạnh ra còn bốc hơi lạnh. Bất giác lo lắng rằng, làm thế nào để giữ gìn sự thuần túy tràn đầy ý vị cổ xưa của nền văn hóa trà đạo đã có lịch sử lâu dài?

Nghĩ đến cuốn Thái căn đàm của học giả Hồng Ứng

Minh đòi nhà Minh viết rằng: “Uống trà không nhất thiết phải uống trà nổi tiếng, cần phải giữ cho đáy ấm không bị khô; uống rượu không nhất định phải uống rượu nổi tiếng, nhưng phải giữ cho bình rượu không bị rỗng. Ôm chiếc đàn không dây tuy không gảy ra giai điệu âm thanh, nhưng có thể khuấy khóa cõi lòng tôi; cây sáo không lỗ tuy không thổi ra âm thanh véo von, nhưng có thể khiến cho tinh thần cảm thấy sáng khoái. Giả như một người nào đó có thể đến được với bờ cõi tinh thần như vậy, tuy vẫn còn chưa vượt quá vua Phục Hy cổ xưa, nhưng ít nhất cũng đã có thể so sánh với hai ông Kê Khang và Nguyễn Tịch rồi. Đúng vậy, “trà không nhất thiết phải nổi tiếng”, chỉ cần “ấm trà không bị khô” là được, bình phẩm nước trà cũng như bình phẩm nhân sinh vậy, thì làm sao mà không khiến người ta phải lo lắng, những lời khen sáo rỗng và phù hoa bề ngoài đã làm ô nhiễm ấm trà trong xanh, cuối cùng đã che đậy mất nhân sinh thật sự đã từng hướng vọng.

Thích thú uống trà, nhưng cũng lo lắng cho trà đạo. Tình yêu nồng nàn đối với nước trà trong xanh không bao giờ thay đổi, mỗi lo lắng nặng trĩu cũng tồn tại thật sự. Lo lắng và yêu mến bất kể đan xen như thế nào đi nữa, cuối cùng rồi cũng không còn lời nói nào nữa, cũng đều hòa vào trong chén nước trà, nhấp nhấp từng ngụm nhỏ, nếm lấy hương vị đắng và ngọt trong nước trà.

Tôi nâng chén trà trên bàn lên, nước trà đã nguội

lạnh, có một cánh lá trà nửa nổi nửa chìm ở giữa, như bị đông lạnh trong bầu không khí nặng trĩu của truyền thuyết cổ xưa, lộ một nửa lòng yêu mến nồng nàn, cuộn một nửa nỗi lo lắng lang lang.

Lời bình:

Bài văn này thuật lại bằng ngôn ngữ trữ tình về sự lo lắng và mến yêu đối với nền văn hóa, rất khó cư xử. Thí sinh đã khắc họa một cách kĩ càng, ngấm sâu tình cảm tư duy một cách sâu sắc và chân thành, đầu bài và cuối bài ứng đối nhau, trong "quá trình" triển khai quanh co nhưng có tầng thứ một cách khéo léo. Có thể trình bày việc đơn giản trở nên phong phú, đa tầng, biến cảm xúc trở nên tế nhị, mềm mại nhưng lại mãnh liệt, đây chính là sự khéo léo trong văn học. Nhưng ngôn từ của phần khái quát khơi dậy lại không phiền phức, đây chính là tư duy tinh tế của bài văn này.

Bài làm 2:

Lo lắng và yêu thương

“Trời còn kém nước xuân xanh biếc,
Trên thuyền đêm nghe tiếng mưa gần”

Bến nước Giang Nam luôn được mọi người yêu mến, vẫn còn chẳng sức hấp dẫn độc đáo thoang thoảng hương sắc mê hồn?

Tiếng mái chèo khua êm ả, tiếng mưa phún rơi rả rích xuống những phiến đá xanh... thế ngoại đào nguyên đầy ý cảnh độc đáo, chính là sự hướng vọng và theo đuổi của mọi người đang sống trong rừng nhà cao ốc bê tông cốt thép. Các công ty du lịch thấu hiểu hiện tượng này, hàng tuần, họ như lôi kéo bấy gia súc vậy, dẫn khách du lịch đang sống ở đô thị cát bụi đầy mình đến nơi hăng hướng vọng này, hoàn toàn không hề đếm xỉa đến sự phương hại đối với cái thế giới thuần khiết này.

Giữa lúc tôi đang suy nghĩ rồi Chu Trang sẽ hiện lên trước mặt tôi với bộ mặt e lệ như thế nào, phải chăng khiến tôi say mê đến nỗi lưu luyến không muốn ra về, thì cây cổng chào với hai chữ “Chu Trang” to lớn dựng đứng ngay trước mắt tôi. Đoàn chúng tôi xông vào thế giới này như những con quỳ vào làng một cách quá tự nhiên. Từ lâu, Chu Trang đã không còn

như nàng thiếu nữ then thùng nữa rồi, mà đã trở nên đơn đả với đời, bán vui kiếm lời. “Cửa bán vé” du khách xếp hàng dài chen chúc, người đông như nêm. Những lá cờ nhỏ phát phơ của các công ty du lịch hiện đầy con mắt, khách du lịch xôn xao huyên náo, loa phóng thanh trên tay các hướng dẫn viên du lịch đang gào hét lệnh tập trung, tiếng rao bán bên đường, hết thấy đều trông như có vẻ tương ứng với nhau một cách thú vị. Tôi bất giác thầm hỏi trong bụng rằng: đây phải chăng là cảnh tượng Chu Trang trong trí tưởng tượng của tôi?

Có tiếng hát từ xa vọng tới, quả nhiên là một người phụ nữ đang khua mái chèo dưới dòng nước. Bởi vì phải biểu diễn quá nhiều lần, giọng hát của chị ấy đã không còn trong trẻo ngọt ngào nữa, mỗi lúc một khàn, một dờ. Chị ấy đã không phải là nàng thiếu nữ nõn nà, mà là một người đàn bà mặt đầy tàn nhang dãi nắng dầm sương, tinh thần, tình cảm trống rỗng. Thuyền chèo cập bến, cho dù phải bỏ ra những 70 nhân dân tệ một lượt, mà các du khách vẫn cứ là tranh nhau xuống thuyền, tôi liền xua tay, không muốn xuống thuyền để thể nghiệm, vì đây không phải là một Chu Trang thật sự.

Buổi chiều, mưa phùn rả rích từ trên không rơi xuống, nhưng không thể gột sạch được bầu không khí mịt mù ẩm ướt ngọt ngào đang lan tỏa, ngược lại bầu không khí này khiến cho đám đông du khách chen chúc nhau và cảm thấy càng thêm bức bối.

Khi chúng ta yêu mến Chu Trang với lòng nhiệt tình, có chẳng từng lo lắng cho Chu Trang? Nhà văn nổi tiếng Chu Quốc Bình từng than thở một cách đau lòng rằng: tôi yêu mến Chu Trang, nhưng cũng chính bàn tay tôi đã hủy mất Chu Trang. Thế nhưng, chúng ta đều biết rằng, đây không phải là sai lầm của ông Chu Quốc Bình, chỉ vì ông bị hấp dẫn bởi “nàng thiếu nữ” như “Phù dung nổi lên mặt nước trong xanh” đó, ông đã yêu mến tha thiết mảnh đất này, ông đã ghi chép lại từng li từng tí bằng ngòi bút của mình, vậy thì ông đã sai ở chỗ nào? Có thể chúng ta giương cao ngọn cờ “yêu mến Chu Trang”, rồi phá hoại môi trường Chu Trang một cách bừa bãi, quấy rầy môi trường vốn rất yên tĩnh này, lẽ nào chúng ta không nên tự suy nghĩ lại? Lẽ nào không phải lo lắng cho Chu Trang?

Dòng nước vẫn đục, phải chăng trở thành sự oán trách của Chu Trang? Mưa phùn rả rích từ trên không rơi xuống, phải chăng chính là những giọt nước mắt của Chu Trang? Phải chăng Chu Trang đang ra đi đến phải mất hút? Đứng trước Chu Trang, lòng yêu thương của tôi **biến thành nỗi lo lắng tột độ.**

Lời bình:

Bài văn này thuật lại trực tiếp thực trạng du lịch của Chu Trang, so sánh phong cảnh êm ả tĩnh mịch của Chu Trang trước kia với cái cảnh ngọt ngào ồn ào của Chu Trang ngày nay, thí sinh đã bày tỏ tình cảm mãnh liệt giữa lòng mến yêu nông nàn và mối lo lắng tốt độ của mình đối với Chu Trang, đã làm nổi bật mối lo lắng của thí sinh đối với hiện trạng nền văn hóa truyền thống tốt đẹp đang mai một dần, và niềm mong muốn trùng tu sức hấp dẫn độc đáo đầy hương sắc của Chu Trang. Đặc biệt là câu hỏi ngược trong phân kết của bài văn càng khiến độc giả phải suy ngẫm. Bâu không khí văn hóa ập đến trước mặt cùng thứ tình cảm giữa yêu mến và lo lắng một cách sâu sắc chính là điểm sáng của bài văn này.

TÌNH CHIẾT GIANG

Đề bài:

Đọc bài thơ sau đây, làm bài theo yêu cầu:

“Tay nắm lấy một giọt nước
Một giọt nước có phải giọt lệ của mặt trời
Có hình xưa kia và tương lai của tuyết
Có thêm lục địa và sa mạc
Có sự sống của loài người...
Tôi nắm trong tay một giọt nước
Chính là nắm cả một thế giới
Song một bất ngờ, ví dụ như đứng không vững
Là có thể mất đi hết thảy.”

Căn cứ bài thơ, mời anh/ chị lấy “nước” làm đề tài, trình bày cảm nhận và liên tưởng của mình.

Yêu cầu:

1. Tự chọn góc độ, tự lập ý, tự chọn thể loại, tự đặt tiêu đề.
2. Không được thoát ly ngụ ý của bài thơ, không được lặp lại, không được sao chép.
3. Chữ viết chân phương quy phạm.
4. Làm bài văn trên 800 chữ.

Bài làm:

Tay nắm một giọt nước

Tôi leo lên Phong hỏa đài, phóng tầm mắt nhìn xuống chiến trường đã bị xói mòn cát vàng che lấp. Tiếng gió thổi khua chiêng âm vang và tiếng hô hào gào thét của các tướng sĩ từ trên không trung vọng xuống, rồi âm vang giữa đất trời bao la. Trong lòng tôi, phẳng lặng như mặt nước hồ, rồi gợn lên dần các vòng sóng nước lăn tăn. Một giọt nước bị tôi nắm chặt trong lòng bàn tay. Đối với tôi, giọt nước này chính là cả thế giới của tôi.

Một giọt nước, trong cát vàng mê mẩn, đã bớt đi phần trong vắt, thêm vào thứ vẩn đục; ít đi một phần ngọt ngào, thêm vào một phần đắng chát. Đó không phải là một giọt nước, mà là một giọt nước mắt.

Hình như vẫn là hôm qua, một con ngựa gầy, một gói cầm nang và một lưỡi dao dài chính là toàn bộ hành trang của tôi. Tôi từng uống nước sông Hoàng Hà, từng ngắm hoàng hôn trên núi Hắc Sơn, trèo đèo lội suối mà đến, chỉ vì thay cha đi tòng quân. Hoa Mộc Lan, tôi mang cái tên này từ nơi xa ngàn dặm đến tận nơi đây. Chiến trường, không nghi ngờ gì nữa đó chính là pháp trường, biết bao sức sống tươi mới, hoặc là bị bắt buộc, hoặc là tự nguyện đến với nơi đây.

Họ chỉ có hai kết cục, một là sống mà trở về, có thể quỳ gối hân hoan cho trọn lòng hiếu thảo; hai là, chết tại nơi đây, làm bạn với đất vàng, biến thành hạt cát trong sa mạc bay theo chiều gió. Tại nơi mịt mù đẫm máu, căm phẫn và tuyệt vọng này, tôi đã trải qua biết bao đêm thâu mất ngủ, nỗi niềm nhớ nhung từ bốn phương tám hướng tràn đến, cứ đan díu bám chặt lấy tôi, khiến tôi nghẹt thở. Tôi thầm hỏi mình rằng, như vậy có đáng hay không? Tuy mái tóc dài đã được vấn lên, cải trang thành nam giới, thế nhưng nói cho cùng, tôi vẫn là người con gái cần có tình thương và sự nuông chiều của cha, tôi không muốn phải sống trên sa trường. Thời gian đang chạy trốn trong giăng co, khổ đau và nhớ nhung, khi mà làn da trên khuôn mặt trắng mịn trở nên khô nẻ như mảnh đất màu vàng, khi đôi bàn tay nõn nà đã mọc đầy lớp chai dày cứng, thì tôi ý thức được rằng, tôi đã không còn lối thoát. Tuổi xuân đã hao mòn đi bất ngờ trong suốt mười năm, tôi không còn lại thứ gì nữa, chỉ còn một giọt nước mắt trong lòng bàn tay, nó là toàn bộ sự sống của tôi.

Nước, chảy xuống một cách thầm lặng, đã thấm nhuần cát vàng bay tứ tung; nước mắt, rơi xuống một cách lặng lẽ, đã nhuộm vào dải lụa trắng bệch cát trong buồng con gái. Tôi từ từ dang rộng cánh tay, giọt nước mắt đó im lặng nằm trong lòng bàn tay tôi, ánh nắng từ bốn phương tám hướng rọi tới, giọt nước trong lòng bàn tay tôi chiếu ra vô số thế giới. Tôi dường như trông thấy cha mẹ tôi đang ngồi ở ngoài

cửa chờ mong tôi trở về, trông thấy chị gái đang nhìn vào bộ quân phục màu đỏ của tôi rồi lặng lẽ rơi nước mắt... hết thấy những thứ đó, đều ngưng tụ trong giọt nước mắt ở lòng bàn tay tôi.

Bất chợt, chân tôi đứng không vững, thế là "tách" một tiếng, giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, tiếng giọt lệ rơi sao mà nhẹ nhàng đến vậy, thế nhưng tôi lại nghe thấy tiếng trái tim bị rạn vỡ. Trong nháy mắt, cả thế giới của tôi tan nát hết, những mảnh vỡ vụn bị gió cát thổi lên không trung, rồi biến mất; hoặc đã ngấm vào lớp đất vàng, không thấy nữa.

Một giọt nước mắt, đã khúc xạ bộ mặt xinh đẹp mười năm; một vốc đất vàng, đã chôn vùi biết bao sinh mệnh anh hùng!

Tôi giờ bàn tay hơi run run, nhìn mặt trời rọi chiếu trên sa mạc qua kẽ tay, ánh nắng chói chang làm tôi không thể nào mở mắt ra được, lại chính là một giọt nước.

Tôi đã không còn hơi sức nào để giữ lại giọt nước nữa, giọt nước quý báu nhất đã bị vận mệnh trêu đùa một thời giờ chân ra làm tôi bị vấp, mười năm như một tích tắc, thế giới của tôi như một giọt nước đã bị tan biến mãi mãi rồi.

Mất đi một giọt nước, một lần đứng không vững, thế là đã đủ lắm rồi...

Lời bình:

Thứ nhất, lập ý mặt trái, có nhiều gợi ý. Thí sinh đã mạnh dạn phá vỡ định hướng tư duy làm văn trong trường thi, đưa nàng Hoa Mộc Lan, một nhân vật lịch sử Trung Quốc đi vào bài văn với góc độ mới mẻ, một giọt nước tượng trưng cho thế giới của mình, sự đùa bỡn của số phận đã làm rơi giọt nước này, làm giọt nước bốc hơi rồi tan biến không còn trông thấy nữa, biết bao thương cảm. Thí sinh lập ý như vậy, đã tránh khỏi khuôn phép sẵn có, phân kết "Mất đi một giọt nước, một lần đứng không vững, thế là đã đủ lắm rồi..." chính là lời cảnh báo của Hoa Mộc Lan, từ đó lập ý ngược lại, gửi gắm ngụ ý một cách khéo léo vào trong giọt nước quý giá, trình bày triết lý về sự ảnh hưởng to lớn của giọt nước đối với sự sống.

Thứ hai, cấu tứ rất đặc biệt, cho người đọc có cảm giác mới mẻ. Bài văn này đã từ góc độ tâm nhìn của người anh hùng dân tộc Hoa Mộc Lan dẫn dắt tư duy của bạn đọc đến với chiến trường cổ xưa, trình bày vận mệnh bi tráng của các tướng sĩ ngoài biên thùy xa xưa, nỗi niềm xa nhớ quê hương da diết của họ, và tuổi xuân bạc tình trôi đi không bao giờ trở lại; thí sinh còn hư cấu mô tả trong tưởng tượng quang cảnh bà con ruột thịt xóm làng nhớ nhung mình, dung hòa giọt nước mắt bằng giọt nước nhân sinh, khiến cho người ta không khỏi nao nao, băng khuâng vô hạn.

MỤC LỤC

Những bài văn thi đại học đạt điểm tối đa của thí sinh thi Đại học Trung Quốc (2006 - 2012).....	1
CÙNG BẠN ĐỌC	3
Đôi điều về môn làm văn thi đại học của Trung Quốc	5
MỘT SỐ BÀI VĂN ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA TRONG KỲ THI TUYỂN SINH ĐẠI HỌC NĂM 2006 CỦA TRUNG QUỐC	7
THÀNH PHỐ BẮC KINH.....	8
<i>Lão Xá với Bắc Kinh - Biểu trưng của Bắc Kinh....</i>	<i>9</i>
TỈNH HÒ BẮC	13
<i>Hai cây hoa</i>	<i>14</i>
THÀNH PHỐ THƯỢNG HẢI.....	18
<i>Tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn.....</i>	<i>18</i>
<i>Tôi muốn nắm lấy bàn tay bạn.....</i>	<i>23</i>
TỈNH CHIẾT GIANG.....	28
<i>Lẩn tránh không bằng trở về</i>	<i>29</i>
TỈNH TỨ XUYÊN.....	33
<i>Biển học là bất tận, hay hỏi là cánh buồm</i>	<i>34</i>
TỈNH QUẢNG ĐÔNG	39
<i>Tôi là Thiên sứ</i>	<i>40</i>
THÀNH PHỐ THIÊN TÂN	44
<i>Nguyện cảnh</i>	<i>44</i>
TỈNH PHÚC KIẾN	49
<i>Thì ra người đó ở nơi ngọn lửa sắp tắt.....</i>	<i>50</i>

<i>Tôi chỉ cần một khe hở.....</i>	55
TỈNH GIANG TÔ	59
<i>Cái đẹp là ở chỗ gắng hết sức mình</i>	60
TỈNH SƠN ĐÔNG	65
<i>Về nhà.....</i>	66
TỈNH GIANG TÂY	70
<i>Trút bỏ gánh nặng, thả hồn bay xa.....</i>	71
MỘT SỐ BÀI VĂN ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA TRONG KỲ THI TUYỂN SINH ĐẠI HỌC NĂM 2007 CỦA TRUNG QUỐC	75
THÀNH PHỐ BẮC KINH.....	76
<i>Mưa nhỏ hoa rụng đều buồn tẻ Văn nhân anh hùng nên như vậy.....</i>	77
<i>Tình cha trầm lắng</i>	82
TỈNH SƠN ĐÔNG	86
<i>Vương triều khiến mọi người say đắm mãi mãi...86</i>	
TỈNH HỒ NAM.....	90
<i>Sống đẹp như ý thơ.....</i>	90
THÀNH PHỐ THIÊN TÂN	94
<i>Câu nói luôn ở ngoài cửa miệng</i>	94
TỈNH HỒ NAM.....	98
<i>Người chèo đò.....</i>	98
TỈNH TỨ XUYÊN.....	103
<i>Một bước chân một cuộc đời.....</i>	103
Đề thi văn số 1 toàn quốc.....	107

Bài làm của thí sinh tỉnh Hà Nam:	108
<i>Không trải qua mưa gió</i>	
<i>làm sao thấy được cầu vồng</i>	108
Bài làm của thí sinh tỉnh Hồ Nam:	112
<i>Tung bay trong sức kéo của tình thương</i>	112
Bài làm của thí sinh tỉnh Sơn Tây:	116
<i>Thuyết “Thiếu niên Trung Quốc” mới</i>	116
Bài làm của thí sinh tỉnh Thiểm Tây:	120
<i>Học để trưởng thành</i>	120
Đề thi văn số 2 toàn quốc	124
Bài làm của thí sinh Cát Lâm:	126
<i>Xuyên qua kỷ ức thoang thoảng trăm năm</i>	126
Bài làm của thí sinh tỉnh Hắc Long Giang:	130
<i>Mùa thu kết quả</i>	130
Bài làm của thí sinh tỉnh Cam Túc:	134
<i>Kể từ ngày mai làm một người hạnh phúc</i>	134
TỈNH HÀ BẮC	138
<i>Tiếng Trung Quốc - Con yêu Người</i>	139
TỈNH QUẢNG ĐÔNG	143
<i>Củi hết lửa truyền</i>	144
THÀNH PHỐ TRÙNG KHÁNH	148
<i>Nói về thi đại học</i>	149
THÀNH PHỐ THƯỢNG HẢI	153
<i>Cần phải vượt qua chương ngại</i>	154
TỈNH HÒ BẮC	159

<i>Bức thư viết cho người em gái</i>	160
TỈNH GIANG TÔ	164
<i>Mường tượng bầu trời</i>	165
MỘT SỐ BÀI VĂN ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA TRONG KỲ THI TUYỂN SINH ĐẠI HỌC NĂM 2008 CỦA TRUNG QUỐC	169
THÀNH PHỐ BẮC KINH.....	170
<i>Vượt lên giới hạn.....</i>	171
TỈNH TỬ XUYÊN.....	175
<i>Hai anh em tại khu vực động đất</i>	175
THÀNH PHỐ THƯỢNG HẢI.....	180
<i>Họ.....</i>	180
TỈNH PHÚC KIẾN	185
<i>Nước nguồn trong vắt</i>	186
TỈNH CHIẾT GIANG.....	190
<i>Quan tâm đô thị.....</i>	191
TỈNH HÒ NAM.....	195
<i>Hoa nở bờ bên kia.....</i>	196
TỈNH QUẢNG ĐÔNG	200
<i>Đừng nên dễ dàng nói “Không”.....</i>	200
MỘT SỐ BÀI VĂN ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA TRONG KỲ THI TUYỂN SINH ĐẠI HỌC NĂM 2009 CỦA TRUNG QUỐC	204
BẮC KINH.....	205
<i>Tôi có một đôi cánh tàng hình.....</i>	206
TỈNH HÒ BẮC	209

Đứng trước ngưỡng cửa tuổi 18.....210

TỈNH QUẢNG ĐÔNG 214

Thường thức thế này.....214

Chớ coi thường thức không phải lương khô.....219

TỈNH HỒ NAM..... 223

Hãy kiểng chân lên.....223

THÀNH PHỐ THƯỢNG HẢI..... 228

Sự thống nhất của hài hòa 229

TỈNH CHIẾT GIANG..... 233

Thăm đượm tình quê.....234

TỈNH TỬ XUYÊN..... 239

Quen thuộc.....239

THÀNH PHỐ THIÊN TÂN 243

Tôi nói thế hệ 9X 244

**MỘT SỐ BÀI VĂN ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA TRONG KỲ THI
TUYỂN SINH ĐẠI HỌC NĂM 2010 CỦA TRUNG QUỐC
..... 248**

THÀNH PHỐ BẮC KINH..... 249

Bao dung.....250

TỈNH PHÚC KIẾN 254

Đứng đúng trên vũ đài của nhân sinh 255

TỈNH GIANG TÔ 259

Cuộc sống màu xanh 260

THÀNH PHỐ THIÊN TÂN 264

Sống trong thế giới thanh nhã.....265

TỈNH TÚ XUYÊN.....	270
<i>Cội nguồn.....</i>	<i>271</i>
TỈNH QUẢNG ĐÔNG.....	275
<i>Làm láng giềng với bạn.....</i>	<i>276</i>
TỈNH LIÊU NINH.....	281
<i>Không buông bỏ.....</i>	<i>282</i>
MỘT SỐ BÀI VĂN ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA TRONG KỲ THI TUYỂN SINH ĐẠI HỌC NĂM 2011 CỦA TRUNG QUỐC	287
THÀNH PHỐ BẮC KINH.....	288
<i>Để lại cho mình một đối thủ.....</i>	<i>289</i>
TỈNH HỒ NAM.....	293
<i>Hoa hướng dương không có nước mắt.....</i>	<i>294</i>
TỈNH LIÊU NINH.....	299
<i>Tạo dựng nên thành công cho bản thân.....</i>	<i>300</i>
TỈNH TÚ XUYÊN.....	304
<i>Luôn có một thứ để mong chờ.....</i>	<i>304</i>
THÀNH PHỐ THƯỢNG HẢI.....	308
<i>Dư hương trong làn gió.....</i>	<i>309</i>
TỈNH QUẢNG ĐÔNG.....	313
<i>Trở lại điểm gốc.....</i>	<i>314</i>
THÀNH PHỐ TRÙNG KHÁNH.....	318
<i>Tình chung thủy.....</i>	<i>319</i>
TỈNH GIANG TÔ.....	323
<i>Từ chối tâm thường.....</i>	<i>324</i>

TỈNH AN HUY.....	328
<i>Thời gian đang trôi đi</i>	<i>329</i>
TỈNH HÒ BẮC	333
<i>Sách cũ</i>	<i>333</i>
CÁC TỈNH VÀ KHU TỰ TRỊ HÀ BẮC, QUẢNG TÂY, QUÝ CHÂU, VÂN NAM, CAM TÚC, NỘI MÔNG, THANH HẢI, TÂY TẠNG.....	337
<i>Tiếng gọi ngàn năm</i>	<i>338</i>
MỘT SỐ BÀI VĂN ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA TRONG KỲ THI TUYỂN SINH ĐẠI HỌC NĂM 2012 CỦA TRUNG QUỐC	342
CÁC TỈNH VÀ KHU TỰ TRỊ HÀ NAM, HẮC LONG GIANG, CÁT LÂM, NINH HẠ, THIÊM TÂY, SƠN TÂY, TÂN CƯƠNG, VÂN NAM, NỘI MÔNG, HÀ BẮC ..	343
<i>Đạo đức cao cả chính là của cải lớn nhất.....</i>	<i>344</i>
<i>Chi tiết quyết định thành bại.....</i>	<i>348</i>
THÀNH PHỐ BẮC KINH.....	352
<i>Ca ngợi lá xanh</i>	<i>353</i>
TỈNH QUẢNG ĐÔNG	358
<i>Tôi muốn sống trong triều Đường</i>	<i>359</i>
<i>Tôi yêu thời đại này.....</i>	<i>364</i>
TỈNH GIANG TÔ	368
<i>Lo lắng và yêu thương</i>	<i>369</i>
<i>Lo lắng và yêu thương</i>	<i>373</i>
TỈNH CHIẾT GIANG.....	377
<i>Tay nắm một giọt nước.....</i>	<i>378</i>

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 NGUYỄN TRƯỜNG TỘ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI
Điện thoại: 04.37161518 - 04.37163409 * Fax: 04.38294781
Website: www.nxbvanhoc.com - www.nxbvanhoc.vn

Email: tonghopvanhoc@vnn.vn

* Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3

Điện thoại: 08.38469858 * Fax: 08.38483481

** Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng*

580 đường Núi Thành - thành phố Đà Nẵng

Điện thoại: 0511.3797709

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập:

NGUYỄN THU HÀ

Thiết kế chế bản:

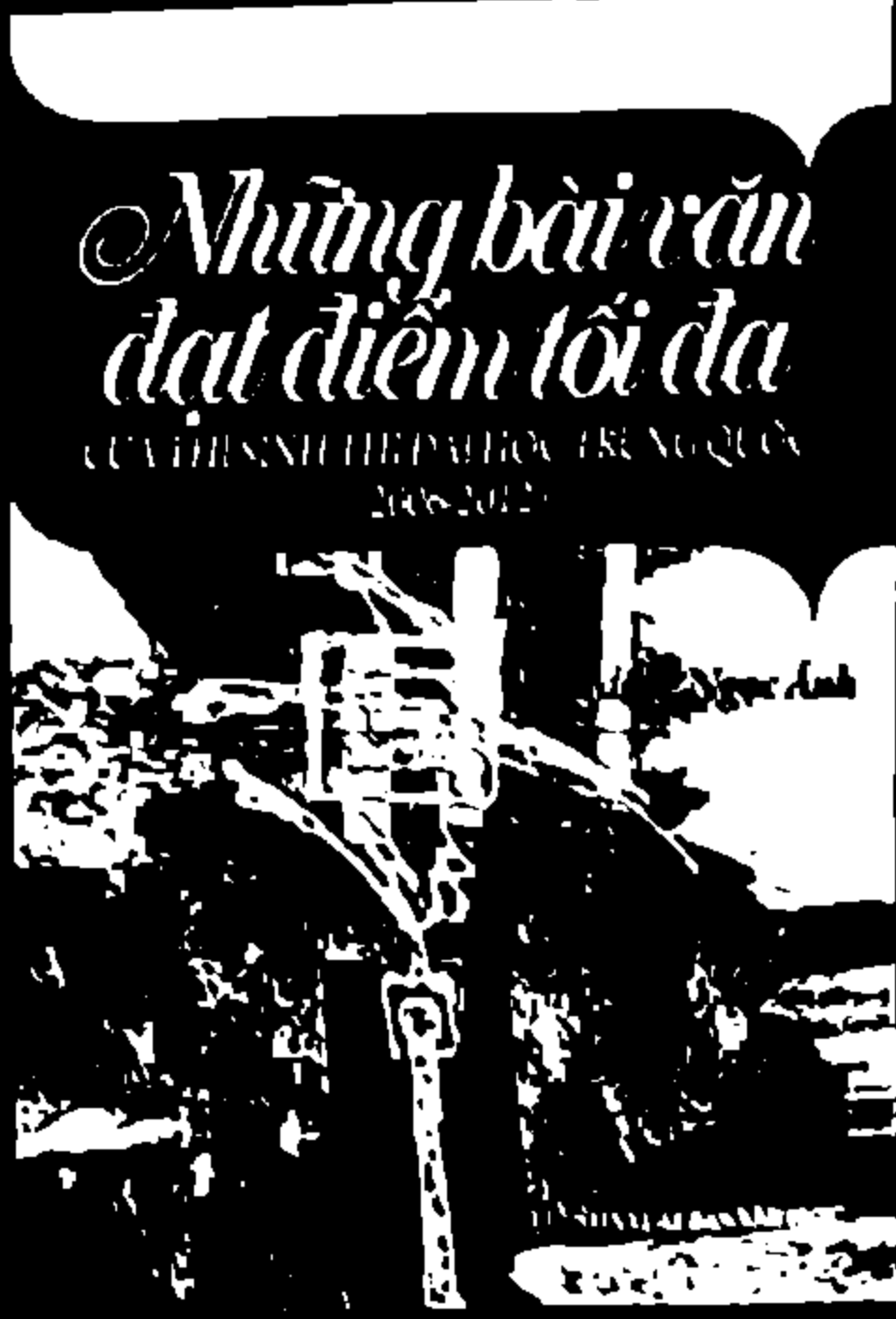
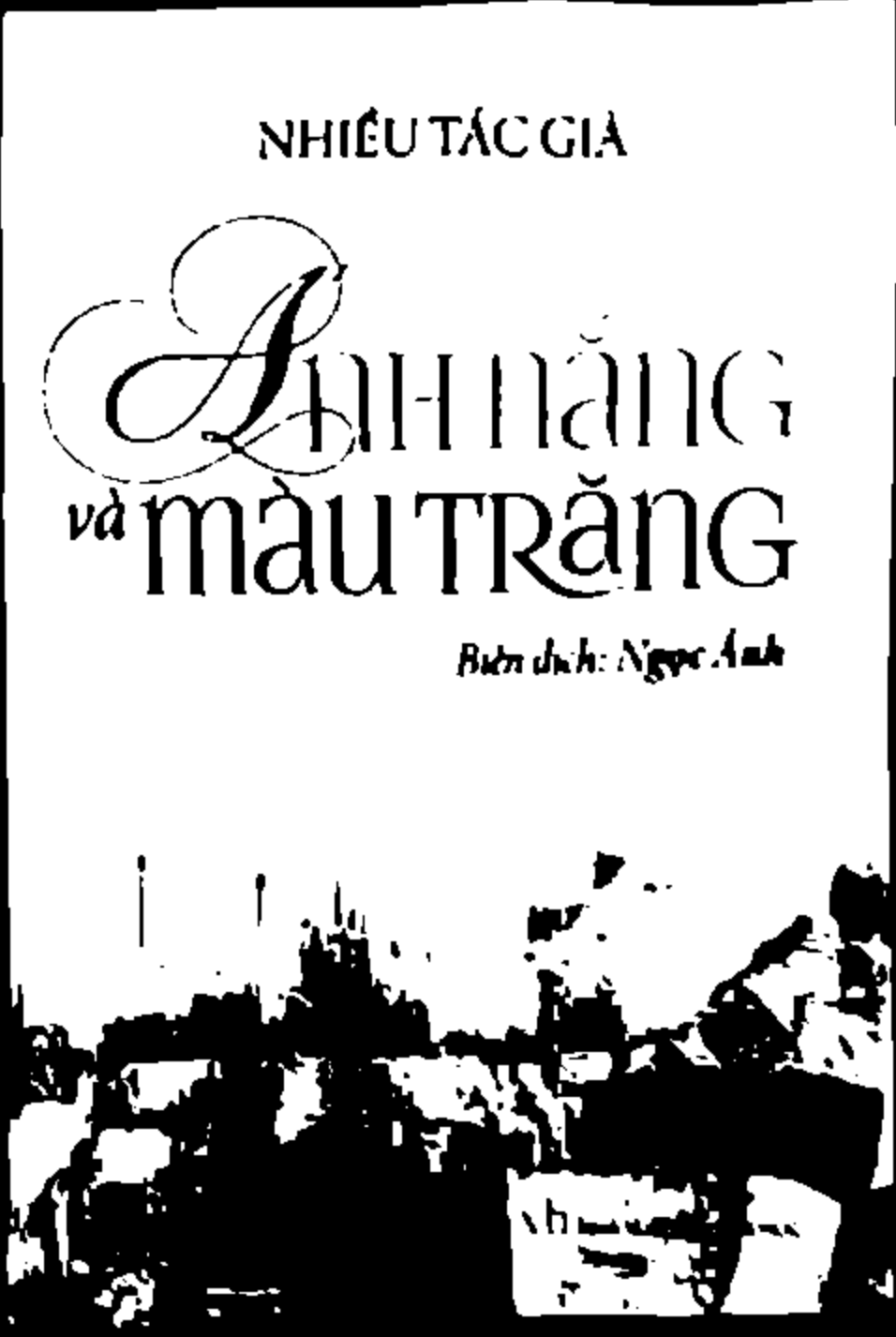
NGUYỄN NHƯ BIÊN

In 1.000 cuốn, khổ 14.5x20,5cm, tại Công ty CP in Sách Việt Nam

Đăng ký kế hoạch xuất số: 1850-2013/CXB/50-167/VH.

Số QĐXB: 1800/QĐ-VH cấp ngày 31-12-2013

In xong và nộp lưu chiểu tháng 01 năm 2014.

*Những bài văn
đạt điểm tối đa*
CỦA THÍ SINH THI ĐẠI HỌC TRUNG QUỐC
(2006-2012)

ISBN: 978-604-691-486-0

GIÁ: 98.000 Đ